

පාර්ලිමේන්තු විවාද

(හැත්සාඩ්)

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ

නිල වාතාව

අත්තරීත ප්‍රධාන කරුණු

උසස් අධ්‍යාපන පනත් කෙටුම්පත [නි. 229] :

පළමුවන වර කියවන ලදී.

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව [නි. 237] :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය [තුන්වන දින]

විවාදය කල් තබන ලදී.

කල් තැබීමේ යෝජනාව [නි. 368]

பாராளுமன்ற விவாதங்கள்

(ஹன்சார்ட்)

பிரதிநிதிகள் சபை

அதிகார அறிக்கை

பிரதான உள்ளடக்கம்

உயர்கல்வி மசோதா [ப. 229] :

முதல் முறை மதிப்பிடப்பெற்றது

மகாதேசாதிபதியினது பேச்சு [ப. 237] :

உரைமீதான விவாதம் [மூன்றாம் நாள்]

விவாதம் ஒத்திவைக்கப்பெற்றது

ஒத்திவைப்புப் பிரேரணை [ப. 368]

Volume 67

No. 3

Monday,

18th July 1966

PARLIAMENTARY DEBATES

(HANSARD)

HOUSE OF REPRESENTATIVES

OFFICIAL REPORT

PRINCIPAL CONTENTS

HIGHER EDUCATION BILL [Col. 229] :

Read the First time

GOVERNOR-GENERAL'S SPEECH [Col. 237] :

Debate on the Address [Third Day]

Debate adjourned

ADJOURNMENT MOTION [Col. 368]

கேப்டிபன் பன்ன் பிளினிவீம்

நியோபீதா மன்றி மனவெலய

பிரதிநிதிகள் சபை

House of Representatives

1966 ஜூலை 18 வன ஸ்டூடி

1966, ஜூலை 18, திங்கட்கிழமை

Monday, 18th July 1966

ஏ. ஸ. 2 0 மன்றி மனவெலய டீபீலி. கலா
நாயகனும் [சுமன் டீபீலி டீபீ. பீபீ
கே. டி. பீ.] இலாபகாரக விய.

சபை, பி. ப. 2 மணிக்குக் கூடியது. சபாநாயகர்
அவர்கள் [கௌரவ ஸ்ரீமான் அல்பட் எப். பீரிஸ்,
கே. பி. ஈ.] தலைமை தாங்கினார்.

The House met at 2 P.M., MR. SPEAKER
[THE HON. SIR ALBERT F. PERIES, K.B.E.]
in the Chair.

கேப்டிபன் பன்ன் பிளினிவீம்

சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மசோதாக்கள்

BILLS PRESENTED

உயர் அධ்யாபன பன்ன் கேப்டிபன்

உயர் கல்வி மசோதா

HIGHER EDUCATION BILL

கௌரவ டீ. எம். ஆர். ஏ. ஸ்ரீயகொல்ல—
(அධ்யாபன ஸ்ரீயகொல்ல கல்வி
கல்வி)

(கௌரவ டீ. எம். ஆர். ஏ. ஸ்ரீயகொல்ல—
கல்வி, கலாசார விவகார அமைச்சர்)

(The Hon. I. M. R. A. Iriyagolle—Min-
ister of Education and Cultural Affairs)

I present a Bill to provide for the
establishment of a National Council
of Higher Education, for the
establishment, maintenance and
administration of Higher Educational
Institutes, and for matters connected
therewith or incidental thereto. I
shall issue the Sinhalese and Tamil
versions of the Bill in due course.

கலாநாயகனாகி, உயர் அධ்யாபன பிளினி
வெல பீலி கலாநாயகன் பிளினிவீம் உயர்
அධ்யாபன பிளினிவீம் டீபீலி கலாநாயகன்
பிளினிவீம் பிளினிவீம் கலாநாயகன்
பிளினிவீம் பிளினிவீம் கலாநாயகன்
பிளினிவீம் பிளினிவீம் கலாநாயகன்
பிளினிவீம் பிளினிவீம் கலாநாயகன்

கேப்டிபன் பன்ன் பிளினிவீம்

மே பன்ன் கேப்டிபன் டீபீலி கலா
நாயகன் கலாநாயகன் கலாநாயகன்
கலாநாயகன் கலாநாயகன் கலாநாயகன்

கலாநாயகனாகி

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

When is the Second Reading ?

கலாநாயகனாகி

(கௌரவ ஸ்ரீயகொல்ல)

(The Hon. Iriyagolle)

On the 25th July.

டீபீ. டீ. கலாநாயகன் கலாநாயகன்
(கலாநாயகன்)

(திரு. எம். ஆர். டீபீ. பண்டாரநாயக்க—
தொம்பே)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike—Dompe)

In regard to the Hon. Minister's
statement that he proposes shortly to
issue copies of this Bill in the
Sinhala and Tamil languages we are
very much obliged to him. But I do
think that, since the purpose of
giving notice of a Bill must be to
serve Members with notice of the
contents of what we are to discuss,
it is not satisfactory, if I may say so
with respect, for the Hon. Minister
to tell us that he proposes to give
Sinhala copies shortly.

It is necessary that in fixing the
date for the discussion there must be
sufficient advance information to all
hon. Members of the House of the
contents of the Bill. There are some
hon. Members in this House who do
not understand the English language
and it is within their right to
demand of this House that they must
have legislation given to them in a
language which all of us are capable
of understanding. For that reason
I must protest against the
Hon. Minister's statement relating to
fixing the Bill for the Second Read-
ing Debate and fixing a date without
having at the same time given us
today the Sinhala copy. I, therefore,
ask that no date be fixed for the
Second Reading until such time as the
Sinhala copy of the Bill is before the
House.

කෙටුම්පත් පහත් පිළිගැන්වීම

කෙටුම්පත් පහත් පිළිගැන්වීම

ශ්‍රී ජයගෝලේ

(කෙළරව ඝරියකොල්ල)

(The Hon. Iriyagolle)

I am not legally bound to do so, but I will distribute those copies before the Debate commences.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිරු. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

It is most unsatisfactory to say that we are to be given a copy of the Bill in Sinhala in time before the Second Reading. It means that it can be given to us the day before the Second Reading.

කථානායකතුමා

(ආපාතායකර් අමාත්‍ය)

(Mr. Speaker)

Within a reasonable time.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිරු. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

What is the reasonable time? Can we not fix a time now? Can you not say, by tomorrow or the day after?

ශ්‍රී ජයගෝලේ

(කෙළරව ඝරියකොල්ල)

(The Hon. Iriyagolle)

Before we take up the Bill for discussion.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිරු. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

That is not satisfactory. "Before we take up for discussion" would mean in two days?

ශ්‍රී ජයගෝලේ

(කෙළරව ඝරියකොල්ල)

(The Hon. Iriyagolle)

Two days from today.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිරු. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

Even that statement, if I may say so, puts the Opposition into a disadvantage. We must have time to

study the Bill. We do not want to come to this House and take up your time and the time of the House arguing on matters without a proper and complete understanding of what we are talking about. It is surely a matter of elementary courtesy to this House that the Minister must give us sufficient time. We all believed that we were being given notice today. This is a matter that had been discussed among party Leaders. We certainly have agreed to give our co-operation to the full to the Hon. Minister in agreeing to take up for discussion this Education Bill. But it is most unfair to us, if I may say so respectfully, to give us an English copy only of the Bill and then tell us, "We will give you a copy in Sinhala a few days hence and still for all we want to proceed with the Debate according to the original arrangement", which we stand by assuming that a Sinhala copy is given to us today. If a Sinhala copy is not to be given to us today then all I can say is we cannot stand by our agreement.

ශ්‍රී ජයගෝලේ

(කෙළරව ඝරියකොල්ල)

(The Hon. Iriyagolle)

Four days' time is quite enough to go through the Bill. Today is the 18th; I will give the Sinhala version on the 20th.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිරු. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

If the Hon. Minister took 15 months to formulate this Bill, is it fair to expect us within a matter of two or three days to formulate our objections to this Bill? I do submit that this is really and manifestly an unfair procedure. In those circumstances I would appeal to you not to take this Bill up, if the Opposition objects and says, "We are not ready", on the day it comes up for discussion, unless the Minister is in a position, in accordance with the undertaking he had given, to circulate a Sinhala copy of the Bill today.

වී. බී. තෙන්නකෝන් මයා. (දඹුල්ල)

(திரு. ஈ. பி. தென்னகோன்—தம்புள்ளை)

(Mr. T. B. Tennekoon—Dambulla)

ගරු කථානායකතුමනි, මමත් මේ පිළිබඳව වචන ස්වල්පයක් ප්‍රකාශ කරන්නට සතුටුයි. ප්‍රථමකොටම හැම පක්ෂයකින්ම මේ රටේ මුල් භාෂාව සිංහල භාෂාවය කියා ප්‍රකාශ කර තිබෙන බව මා මතක් කරනවා. අපි වේදිකාවලදී එසේ ප්‍රකාශ කරනවා නම්, වෙනත් ලියකියවිලිවලත් එසේ සඳහන් කරනවා නම්, රාජ්‍යයක කථාවෙන් එසේ සඳහන් කර තිබෙනවා නම්, පළමුකොටම සිංහල භාෂාවෙන් තමයි මේ පනත් කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කරන්නට තිබුණේ. මේ ප්‍රශ්නය ගැන බොහොම දෙනෙකු අතර වැරදි හැඟීමක් තිබෙනවා. සිංහල භාෂාව පමණක් භාවිතා කරන අයට ඉංග්‍රීසි නොතේරෙන නිසා ඒ අයට ආදරයට පමණක් මේ පනත් කෙටුම්පත් සිංහලෙන් ඉදිරිපත් කරන්නට වුවමනාවක් නැහැ. නමුත් මේ අය කවුරුත් සිංහලෙන් වැඩ කරන්නට කැමති නම්, එවැනි පොරොන්දුවක් ජනතාවට දී තිබෙනවා නම්, සිංහලෙන්ම වැඩ කළ යුතුයි. දැන් අපි ඉංග්‍රීසි භාවිතා නොකරන නිසා, අපි සිංහල පමණක් භාවිතා කරන නිසා ඉංග්‍රීසිය වෙනස් කරන්නට වුවමනා නැහැ. එහෙම නම් අපි කොහොම හරි ඒක පිරිමසා ගන්නම්. තමුත්තාන්සේලා මුද්‍රා රටේම මුල් භාෂාව සිංහල භාෂාවය කියා කියනවා නම්, පළමුවෙන් මේ පනත් කෙටුම්පත සිංහලෙන් ඉදිරිපත් කරන්නට තිබුණේ. එමනිසා මේ පනත් කෙටුම්පත සිංහල භාෂාවෙන් ඉදිරිපත් කරන තුරු අපට එය දෙවන වර කියවීමට දිනයක් නියම කර ගන්නට බැහැ. ඒ සමගම, මේ පනත් කෙටුම්පත බලා ගැනීමට ඉංග්‍රීසි භාවිතා කරන අයට දෙනවාට වඩා වැඩි කාලයක් සිංහල භාවිතා කරන අයට වුවමනා බවත් මා තරයේම කියා සිටිනවා. සිංහලෙන් මේ පනත් කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කරන තුරු සහ ඉංග්‍රීසි භාවිතා කරන අයට දෙනවාට වඩා වැඩි කාලයක් සිංහල භාවිතා කරන අයට දෙන තුරු මේ පනත දෙවන වර කියවීම සඳහා දිනයක් නියම කර ගැනීමට අපට එකඟවෙන්න බැහැ.

බී. වයි. තුඩාවේ මයා. (මාතර)

(திரு. பி. வை. துடாவை—மாத்தறை)

(Mr. B. Y. Tudawe—Matara)

ගරු කථානායකතුමනි, ගරු අධ්‍යාපන ඇමතිතුමා ප්‍රකාශයක් කළා මේ පනත් කෙටුම්පත සිංහලෙන් ඉදිරිපත් කරන්නට එතුමා නීත්‍යනුකූලව බැඳී නැත කියා. මා පළමුවෙන්ම එම ප්‍රකාශයට විරුද්ධත්වය පළ කරනවා.

ගරු ඊරියගොල්ල

(கௌரவ ஈரியகொல்ல)

(The Hon. Iriyagolle)

තමුත්තාන්සේලගේ ආණ්ඩු කාලයෙවන් ඔය නීතිය වෙනස් කර නැහැ. ඒක අපිට වෙනස් කරන්නට කාලයක් ආවේ නැහැ. අවුරුදු නවයක් තිස්සේ දිගටම තමුත්තාන්සේල කරගෙන ගියෙත් මෙහෙමයි.

තුඩාවේ මයා.

(திரு. துடாவை)

(Mr. Tudawe)

දිවයින පුරාම එකම භාෂාව සිංහල භාෂාවය කියා මේ ආණ්ඩුව මහ හයිසෙන් කැගහනවා. නමුත් පාර්ලිමේන්තුව ඇතුළේ සිංහලට තැන නැහැ. පාර්ලිමේන්තුවට සිංහල භාෂාවෙන් පනත් කෙටුම්පතක් ඉදිරිපත් කරන්නට අධ්‍යාපන හා සංස්කෘතික කටයුතු ඇමතිතුමාට ප්‍රථමත්කමක් නැහැ. දඹුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා ප්‍රකාශ කළ අදහස් මා සම්පූර්ණයෙන්ම අනුමත කරනවා. මේ ඉංග්‍රීසි පනත් කෙටුම්පත අපි ප්‍රතික්ෂේප කරනවා. පළමුකොට සිංහලෙන් මේ පනත් කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කළ යුතුය කියා අපිත් කියනවා.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

කරුණා කර මේ පනත් කෙටුම්පත බලා ගැනීමට සිංහල භාවිතා කරන අයට සැහෙන කාලයක් දෙන්න.

පනත් කෙටුම්පත 1966 ජූලි 25 වන සඳුදා දෙවන වර කියවිය යුතු යයිද, එය මුද්‍රණය කළ යුතුයයිද නියෝග කරන ලදී.

மசோதா, 1966, ஜூலை 25 ஆம் தேதி இரண்டாம் முறை மதிப்பிடப்படவும், அச்சிடப்படவுமிருக்கின்றது.

Bill to be read a Second time upon Monday, 25th July 1966, and to be printed.

මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ රැස්වීම

මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ රැස්වීම

මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ රැස්වීම

சபை அமர்வுகள்

SITTING OF THE HOUSE

ගරු සී. පී. ද සිල්වා (ඉඩම්, වාටිමාර්ග හා විදුලිබල ඇමති හා සභානායක)

(கௌரவ சி. பி. டி. சில்வா—காணி, நீர்ப் பாசன, மின்விசை அமைச்சரும் சபை முதல்வரும்)

(The Hon. C. P. de Silva—Minister of Land, Irrigation and Power and Leader of the House)

මෙම යෝජනාව මා ඉදිරිපත් කරනව :

“අද දින විසිර යැවේදි මන්ත්‍රී මණ්ඩලය 1966 ජූලි මස 19 වන අඟහරුවාදා පූ. හ. 10 වන තෙක් කල් තැබිය යුතුය.”

ප්‍රශ්නය විමසන ලදින්, සහසම්මත විය.

வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Question put, and agreed to.

ගරු සී. පී. ද සිල්වා

(கௌரவ சி. பி. டி. சில்வா)

(The Hon. C. P. de Silva)

මෙම යෝජනාවද මා ඉදිරිපත් කරනව.

“අංක 8 දරණ ස්ථාවර නියෝගයේ කුමක් සඳහන් වී තිබුණද 1966 ජූලි මස 19 වැනි අඟහරුවාදා මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ රැස්වීම පූ. හ. 10 සිට දවල් 12 දක්වාද; අ. හ. 2 සිට අ. හ. 4 දක්වාද; අ. හ. 4.30 සිට අ. හ. 8.30 දක්වාද විය යුතුය; තවද (අ) අ. හ. 8 ට අංක 8 දරණ ස්ථාවර නියෝගයේ (5) සහ (6) වන ඡේද ක්‍රියාත්මක විය යුතුය; (ආ) කථානායකතුමා අ. හ. 8.30 ට ප්‍රශ්නය නොවිමසා මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ රැස්වීම කල් තැබිය යුතුය.”

ප්‍රශ්නය සහතිමක කරන ලදී.

வினா எடுத்தியம்பப்பெற்றது.

Question proposed.

ආර්. සිංගල්ටන්-සැලමන් මයා. (පත් කරන ලද මන්ත්‍රී)

(திரு. ஆர். சிங்கல்டன்-சமன்—நியமன அங்கத்தவர்)

(Mr. R. Singleton-Salmon—Appointed Member)

I would like to know whether it is the intention to have the same hours of Sitting on the 20th and 21st also so that we will know where we stand.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Yes.

එම්. පී. ද සොයිසා සිරිවර්ධන මයා. (මිනුවන්ගොඩ)

(திரு. எம். பி. டி. சொய்சா சிறிவர்தன—மினுவாங்கொட)

(Mr. M. P. de Zoysa Siriwardena—Minuwangoda)

That was the agreement we arrived at.

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන (රාජ්‍ය ඇමති සහ අමාත්‍යාංශ මාලාවේ රාජ්‍යාධිකාරී හා විදේශ කටයුතු පිළිබඳ ඇමතිගේන් පාර්ලිමේන්තු ලේකම්)

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன—இராஜாங்க அமைச்சரும் பிரதம அமைச்சராகும் பாதுகாப்பு வெளிவிவகார அமைச்சராகும் பாராளுமன்றக் காரியதரிசியும்)

(The Hon. J. R. Jayewardene—Minister of State and Parliamentary Secretary to the Prime Minister and Minister of Defence & External Affairs)

On the 20th we will have the same hours of Sitting. On the 21st the vote will be taken at 4.30 P.M.

ගරු සී. පී. ද සිල්වා

(கௌரவ சி. பி. டி. சில்வா)

(The Hon. C. P. de Silva)

It will be like on a Friday.

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

We begin at 10 A.M.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Except that the vote will be taken at 4.30 P.M.

ප්‍රශ්නය විමසන ලදින්, සහසම්මත විය.

வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Question put, and agreed to.

அளுங்குமாரதுமான் கலாவ :

அளுங்குமாரதுமான் கலாவ : சீதுதி யேச்சனாவ பிளிடெ விவாடய [தூதவன டீனய]

மகாதேசாதிபதியினது உரை

உரைமீதான விவாதம்

[மூன்றாம் நாள்]

GOVERNOR-GENERAL'S SPEECH : DEBATE ON THE ADDRESS [THIRD DAY]

சுண்டென [ஜூலை 14] பிளிடெ கல் நனன டே
விவாடய தவடூரவன் பவன்வது பிளிடெ தியேயேய
கியவன டே. சீவ அடாடி பூய்நய [ஜூலை 8]—

வினாவின் திருத்தத்தின் [ஜூலை 14] மீதான ஓத்தி
வைக்கப்பெற்ற விவாதம் [ஜூலை 8] மீள ஆரம்பிக்கப்
பட வேண்டுமெனும் கட்டளை வாசிக்கப்பட்டது.

Order read for resuming Adjourned
Debate on Amendments [14th July] to
Question—[8th July]

“அந்நாடு அளுங்குமாரதுமன் விசின் பவன்வன டே
கலாவ பிளிடெ வாயேன் மெம மன்தி மனவலய
விசின் பவன டுக்வென சீதுதி யேச்சனாவ ஓடிபின்
கடி ஸ்தூய :

‘அந்நாடு டுதுமன்தி,

பார்க்கினைவது விவாந கிரிமேடி மவதுமன்தி
விசின் பவன்வன்தி யேடின கலாவ வெதுவென்
நியேச்சி மன்தி மனவலயே சுமாயேகயே வன அபி
மவதுமன்தி சீதுதி கரது. அப வென ஓடிபின்
கரந டே கியபூம கரதுவலே அபயே அவலநய
யேது கரந வப அபி மவதுமாவ கிரி டேய பூகாடி
கரது.’—[மேடிச மனவல மய.]

‘மேன்மைதங்கிய மகா தேசாதிபதியவர்களின் பிர
சங்கத்திற்கு நன்றி நவிலுமுகமாகக் கீழ்க்காணும்
உரையை இச்சபை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

“மேன்மையான தங்கள் திருச்சமுகத்திற்கு,

பாராளுமன்றக் கூட்டத்தொடரை ஆரம்பித்துவைத்
துத் தாங்கள் நிகழ்த்தியருளிய பிரசங்கத்திற்கு பிர
நிதிகள் சபை அங்கத்தவர்களாகிய நாங்கள் எமது நன்
நியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். தாங்கள் குறிப்
பிட்ட விடயங்கள் யாவும் எமது கவனத்தைப் பெறு
மென உறுதியளிக்கின்றோம்.”—[திரு. தர்மதாச
பண்டா].

“That this House do present the
following Address to His Excellency the
Governor-General in reply to his Speech :

‘May it please Your Excellency,

We, the Members of the House of
Representatives, thank Your Excellency
for the Speech with which you have been

சீதுதி யேச்சனாவ பிளிடெ விவாடய

pleased to open Parliament. We assure
Your Excellency that we shall give our
attention to all matters placed before
us.’—[Mr. Dharmadasa Banda].

யேச்சிந சுண்டென, சீதுதி யேச்சனாவ அனப பகது
கிரிமே :

நன்றி நவிலும் பிரேரணையின் இறுதியில் சேர்ப்ப
தற்காக எடுத்தியம்பப்பெற்ற திருத்தம் :

Which Amendments were, at the end
of the Question, to add :

I

“பனெகடி பூவன், அனதுவ பகதிய ககி வாரயேடி,

(அ) மகச்சனாவ அநயவாய வது கானவ சுமாரக
மூல பூமனவன் டேய கபகி மன
வனவா கனமப அபேயேயன் பூயேன்
பேரீம டீது கலா பமன்க் நோவ பி கிரி
மப கிரி பூமனயனே கமிகவெப வகி
கர அநி கெகின்டி;

(அ) ரக்சா கிரிநகாவ அபுகிரிமப கை கெவல்
கியயே டுதுமாவ அபு கிரிமப கை
நோககிபு கெகின்டி;

(அ) பகதிய வகிவல அநிபு ரக்சா கிரி காரி
வகிநயே பூமனயவன் பவன்வா கநி
கெகின்டி;

(அ) சாதிக கமகிய அநி கிரிமே வெகின்
பக்சன் சாதிக பக்சய க டேய டேமல
ரக்ச பக்சய அநர அநி கரனன் கமிகிய
கியந்மக கிரிம கடின ரக்ச காகவெ
நந்நவயப கநி கலாபுடி, டேயவ டேகவ
ககிமப மக பகந்நாபு பியவர கென அநி
கெகின்டி;

(அ) பூசாதந்நிய க்ருமய கெரெகி விசுவாய
பூகாடி கரமன் மக கயகப அகிக கால
யன் நிக்சே அநவாய கடி கி அவகா
நந்நவயன் பவன்வா கென யகின்டி,
கக்ச ககன் கெவககின்வ க டேய
பாலந கிரிடிவகின்வ டேயே ககன
கபூம பூகூவா கபூந்நென் பகிககிமே
கிய பகிககி அநுமனய கரமன்டி,
அனதுவ விவெவநய கரந பூவன் பன் பக
கிரிம வகூவகின்டி, பீவா கெடி கிரிமப
ககி கரமன்டி, மக கிபயன் நிக்சே
ககிம கக பகபகி பகூவகி நகநகி
கரமன்டி, பூசாதந்நாபு அகிநிவகிகி
கெகெகின் கிம கிரிமே கிநி பகூவகி
கந் கரமன்டி, பூகாடி பி அநி அபூகின்
அனதுவ தூல பீககிபகி ககிககி
பேந்நுமி கர அநி கெகின் டி;

(அ) கந்நடி கெவவன் பூசாதந்நிய கிரிமே
வெகின் பீ கெவவன் கி கெடி கக
மக அயவகூவன் கிரிமப கிரிமப கந்
கர, பக்சன் சாதிக பக்சயே பூகிரி

அனாண்டிமாருமாவே கலாவ :

கூடியகாரி சாமாச்சகமன்தேன் பாலைய யவனே
நவ தவடி கமொசீ சாடி அநி
கெமன்தே ;

(௮) கிய லாநிமந் பூகாஅநாயந் பவகாநிவ
கூடிய கரமீந் அனாண்டிவ கமன்தேன் வி அநி
பகீசவல பாரடிநு சந்தே அபேககாயந்
விம கை ருடி சாமாச்சகாயந் விம கை
நவ பூமிந பூடிபூகம வகயெந் அநி அய
அனாண்டிவ கெவயே ஸ அனாண்டிவ கமலா
வந் கி ருசகீ நநநுருவலவ பந்கர அநி
கெமன்தே ;

(௮) 1965 மக மூநிவரகயேடி கக மெம பூரீ
மேந்நுவே பூபவ கூகி வரய அரகிமீந்
ரகூமகந் வகந்தே கக கலாவே
கடிதந் வு பகரெந்தே ஓடு கிரிமவ விவா
வகயெந் அபகாஅகயந் வுயெந் ;

நவடி, 1966 பூரீ 8 வநிடி கரந ரு ரகூமகந்
வகந்தேனே கலாவ—

விடேகிக டிநபநியந் வகெவிந் தேந ரு
ருகபாலந கக அரீபிக ககநயந் நகநகாம லா
பகரெந்நுவு பவகவ விடேகிக மேகிந்தேனே
அகார ரகாஅநிவ அபகாஅகயந் விமே பூநிபரகய
வகயெந்தே, மகசநயவ டேந ரு அகிகநர வு டு,
வகவடி, பகரெந்தே ஓடு கிரிமவ ஸ நவ கக
காரகிந் நுடி அநி கக வகச லாபகரெந்நு
கபூரூரீமே அயுரீந் கூடிய கிரிமவ நகாஅகிவிம கிசாடி,
அனாண்டிவ ருகபாலந லககாஅகயந் வவவ, ருகிந்
வகவ, அகககிவகவ, ஸ கிநகாவகவ பந்வி, ல்
அநுசாரகயந் அனாண்டிவ நுடி ககநக கிநாபிக
ககககிவி ரீகிமவ நுடிடி அநி வவ ககாநயகயந்
கெரீடரவ கரந கெமன்தே,

நவடி, லவ கலாவ—

(i) விடேகிக அகயோசநயந் ரகாஅநிமே ஸ
கவரீபிக கவகூநு வலவ பூரீகிக அகய
ககககி கர ககிவ கடிதா பகலகிவிமே
லாபகரெந்நுவ கர, 'கலாவ, அரீபிக
ககிந வு அரீபிக நந்நவ' வகயெந்
விசநர கர அநி நந்நவ மக கிரிமவ
கீர யோசநாவந் நகாஅநி வவ கெ
கரந கெமன்தே ;

(ii) ரகீகாவல நகாஅநிமே பூநிய ரீகி
கிரிம கக ஸ கிவக கிக கீலேந்நக
கயந் அடி கிரிம கக ஸ கக
லாபகரெந்நு ககந வி அநி வவ அந
வரகய கரந கெமன்தே ;

(iii) கீவந விடேகி அகிகிரிமவ நவ யோசநா ஓடி
பந் கர நகூலா பவகந் நகவ லவ கவ
பூநி கிரிமவ கககாபூரீகிக ருச பூக
வந் நகவ அனாண்டிவ பூரீகி யோசநா
வந் ம கிந் பூகா கர அநி கெமன்தே ;

ககநி யோசநாவ பிபிபடி விவடி

(iv) பகடி அகயே கீவககிந் அநரீந் அநா
ககவகிவலவ ருகபாலந அகிநிவகிக
கிவ கடிதா மே ஓகநிந் கக கலாவே
கடிதந் கக நகிந் ஓடு நகவ பகரெந்
பூ பூகா கிரிமேந் அந்ந ருச வுடி
அநி கெமன்தே ;

(v) பககிய ககி வரகேடி ககயந ரு ரகீபிக
விடேகிந் வுடி பூகந்நு நகவடி,
பூநிவகிவடி, கூடிய பரீபாலி அந்நரீமே
கிகிடி அடிதகந் அனாண்டிவ நுடி கிவ
வகந் நகபகந்நவ கெமன்தே ;

ரகூமகந் வகந்தேனே அகந்நுடி ககரகி அபே
விசவகயந் நகாஅநி வவ பூகா கர கிரி
—[ககந்ந் மக.]

“ ககந்ந், அரகாங்கம் கடிந்ந் கூட்டத் தகாடாக்
காலத்தில

(அ) பகாது மகககூக்கு அத்தியாவகியமான பகா
கககி நியாயமான விவகூக்கு பகாதுமான
அகாவு வழங்குவது பந்நிய பகாதுபை
கககூடியாமல் பகாந்நுலே “ கிய ” வகி
ககயை நீகச் கெய்தது மாத்நிரமந்நி, வகி
ககயில் நிக்ந் நேரிட்ட பகாதுமகககி
ககூடங்ககி அதிககிககச் கெய்ததகூலும் ;

(ஆ) வேலையில்லாத் திகண்டாட்டத்தக் குகைக
வகா, விடில்லாப் பிர்சகிநிந் உககி
நிலகயைக் குகைகவகா தவநியதகூலும் ;

(இ) கடிந்ந் வருடங்ககில் வகிககப்பட்டு வந்ந் தேகிய
பகாதுளாதார வகர்சகி விகிதத்தகயாவது
தகாடர்ந்நு நிலநிக்ந் கெய்தாததகூலும் ;

(ஈ) இக ஒந்நுமகயை உருவாக்கும் வேடத்தில்
கககிய தேகியக் கட்சிகூம், இலங்கைத்
தமிழ் அரகக் கட்சிகூமிடையில் கற்புத்திக்
ககாள்ளப்பட்ட ஒப்பந்ந்நத் அகூலுக்குக்
ககாண்டு வருவதகாக, அரககூம் மொழிக்
கூக் குந்நகம் விகிவிககத் தகககூம் இலங்கை
கயை இரண்டாகப் பிரிப்பதற்கு வழிவகககத்
தகககூமான நடவடிகககயை கடுத்திருப்பதகூ
லும் ;

(உ) சகநாயக ஆட்சி முகையில் நம்பிககை தெரி
வித்துக்ககாண்டு, ஆறு மாதத்திற்கு மேந்
பட்ட காலமாக தேவகயந்ந் அவசரகால
நிலகயை அகூலில் வைத்துக்ககாண்டு ஆகிரக்
ககககான ககூழியர்ககூகூம், அரகியல்
கதிராகிகககூகூம் கதிராக நடவடிககை கடு
த்து அவர்ககைப் பழிவாங்கியும், அரகாங்கத்
கத்தைக் கககிககூம் கெய்திப் பத்திரிகை
ககைத் தகைகெய்தும், அவந்நை பங்கிடுவதைப்
பாதித்தும், பல மாதங்ககாக கூட்டங்கக, ககர்வககக
ஆகியவை நடத்துவதை தகை
கெய்தும், சகநாயக உகிமைககை பகருமக
கில் கட்டுப்படுத்தும் சட்டங்ககை இயந்ந் முயந்நி

අලුත්වැඩකරුවෙහි කටය:

எடுத்தும் இருப்பதிலிருந்து, அரசாங்கத்துக்குள்ளேயே சர்வாதிகாரப் போக்குக்கான உருவத்தைக் காட்டியிருப்பதனாலும்;

(ஊ) ஆயுதம் தாங்கிய படைச் சேவைகளைத் திருத்தியமைக்கும் வேடத்தில், அச்சேவைகளில் கடமைபுரியும் பொளத்தர்களுக்கும், நாட்டுப் பற்றுள்ளவர்களுக்கும் எதிராக நடவடிக்கை எடுக்க முயன்றும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் பிரபல உழைப்பாளர்களின் தலைமையின் கீழ் புதிய இராணுவப் பிரிவுகளைத் தாபித்தும் இருப்பதனாலும்;

(எ) தனது இதய பூர்வமான பிரகடனங்களுக்கு மாறாக, அரசாங்கத்தில் பங்குபற்றியிருக்கும் அரசியல் கட்சிகளின் தோல்வியுற்ற வேட்பாளர்களாக விருத்தல் அல்லது அக்கட்சிகளின் விசுவாசமான உழைப்பாளர்களாயிருத்தல் என்பதையே முக்கிய தகுதியாக ஏற்று, அத்தகையவர்களை அரசாங்க சேவையினதும், அரசாங்கக் கூட்டுத்தாபனங்களினதும் உயர் பதவிகளுக்கு நியமித்திருப்பதனாலும்;

(ஈ) 1965 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலின் போதும் இப்பாராளுமன்றத்தின் முதலாங்கூட்டத்தொடரை ஆரம்பித்து வைத்து மேன்மைதங்கிய தாங்கள் ஆற்றிய உரையில் குறிப்பிடப்பட்டதுமான பல வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றத் தவறியிருப்பதனாலும்;

மேலும், 1966 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 8 ஆம் திகதி நிகழ்த்தப்பட்ட மேன்மை தங்கிய தங்களது உரையில்,

(1) வெளிநாட்டு முதலாளிமார்களுக்கு இந்த அரசாங்கமளித்துள்ள அநேக அரசியல், பொருளாதார சலுகைகளுக்கு கைமாறாக அது தன் வெளிநாட்டு நண்பர்களிடமிருந்து எதிர்பார்த்த அளவுக்கு உதவிபெறத் தவறியதன் விளைவாகவும், அது மக்களுக்கு அளித்த மிதமிஞ்சிய பொய்யான வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்ற முடியாதிருப்பதனாலும், அதன் ஆதரவாளர்கள் மத்தியில் ஊட்டிய பொய்யான நம்பிக்கைகளைச் சரிப்படுத்துவதற்காகவும், இந்த அரசாங்கம் அரசியல் சூனியத்திற்கும் புறக்கணிப்பிற்கும், ஐக்கியமின்மைக்கும், வீழ்ச்சிக்கும் ஆளாகியிருப்பதனாலும் அரசாங்கத்தினுள்ளே பயங்கரமான சர்வாதிகாரம் தலைதூக்குவதற்கு சந்தர்ப்பமளித்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாயிருப்பதனாலும்;

மேலும் அதே உரையில்,

(i) வெளிநாட்டு முதலீட்டை வசீகரிப்பதற்கும், தனியார் துறையினை அபிவிருத்தி வேலைகளுக்குத் தூண்டுவதற்குமான நம்பிக்கையிருக்கிறதே தவிர அரசாங்கம் தாம் குறிப்பிடும் “தேங்கி நிற்கும், பொருளாதார பிரச்சினையின் பொது நிலை” யைத் திருத்தியமைப்பதற்கு திட்டவட்டமான, உறுதியான ஆலோசனைகளைக் கொண்டதாகக் காணப்படவில்லையாதலாலும்;

ස්තුති සේජනාව පිළිබඳ විවෘත

(ii) வேலையில்லாத திண்டாட்டப் பிரச்சினையின் உக்கிர நிலையைத் தளர்த்துவதற்கும், அரசாங்கத்தின் முயற்சியாலேயே வீட்டுத் தட்டுப் பாட்டைக் குறைப்பதற்கும் கொண்டிருந்த சகல நம்பிக்கையையும் அரசாங்கம் இழந்திருப்பதை வெளிக்காட்டுவதனாலும்;

(iii) வாழ்க்கைச் செலவைக் குறைப்பதற்கு புதிய நடவடிக்கைகள் எதையும் குறிப்பிடாமல் இருப்பதோடு முன்னர் கையாளப்பட்டு படுதோல்வியடைந்த அரசாங்கத்தின் பழைய நடவடிக்கைகளை மாத்திரமே மீண்டும் வலியுறுத்தியிருப்பதனாலும்;

(iv) பொதுச் சேவையில், சில துறை ஊழியர்களுக்கு அரசியலுரிமை வழங்கப்போவதாக இதற்கு முன் பேசிய உரையில் குறிப்பிட்டிருந்த நிறைவேற்றப்படாத வாக்குறுதியை மீண்டும் வலியுறுத்தத் தானும் தவறியிருப்பதனாலும்;

(v) கடந்த கூட்டத்தொடர் காலத்தில் அரசாங்கத் தால் கையாளப்பட்ட தேசிய விரோதமான தும், சனநாயகமல்லாததும், பிற்போக்கான துமான கொள்கைகளைக் கைவிடுவதுபற்றி எவ்வித சிந்தனையும் அரசாங்கத்தில் இருப்பதாக எடுத்துக்காட்டாமல் இருப்பதாலும்,

மேன்மைதங்கிய தங்கள் அரசாங்கத்தின் மீது எமக்கு நம்பிக்கையில்லையெனத் தெரிவிக்க விரும்புகிறோம்.”
—[திரு. கெனமன்].

“but inasmuch as the Government, in the past Session,

(a) has failed to ensure that a sufficient supply of essential articles are available to the people at reasonable prices; and thereby lengthened the queues and added to the hardships of people who have to stand in them;

(b) has not been able to reduce unemployment or to relieve the acute shortage of houses;

(c) has not even sustained the rate of national economic growth of past years;

(d) under the guise of achieving national unity, has taken steps to implement an agreement between the United National Party and the Ilankai Tamil Arasu Kachchi, which has undermined the position of the Official Language and will lead to the division of Ceylon;

(e) while professing its faith in the democratic way of life, has prolonged a needless State of Emergency for over six months; victimized and taken revenge against several thousands of its employees and its political opponents; prohibited and

අනුකූලකරනුමගේ කමට :

obstructed the distribution of newspapers critical of the Government; banned public meetings and processions for several months; sought to enact laws that would have severely curbed democratic liberties, and admittedly manifested dictatorial tendencies within itself;

(f) under the guise of re-organizing the armed services, has sought to penalize Buddhist and national-minded members of these services and has formed new army units under the command of well-known and active members of the United National Party;

(g) has, contrary to its pious declarations, appointed to high positions in the Public Service and in public corporations persons whose main qualification for such appointment is that they are defeated candidates or loyal members of constituent political parties of the Government; and

(h) has failed to implement many of the promises made during the General Election of 1965 and in Your Excellency's Address to the first Session of this Parliament;

and further, inasmuch as Your Excellency's Address of 8th July 1966—

in general, discloses that, as a result of its failure to obtain assistance from its friends abroad in the measure it hoped for despite the many political and economic concessions it has made to foreign capitalists, and as it is unable to honour both the extravagant and deceitful promises it made to the people and to justify the false hopes it engendered in its supporters, the Government has sunk into a state of political bankruptcy, apathy, disunity and decline that has in turn, led to the growth of dangerous dictatorial tendencies within the Government;

and, also, inasmuch as the Address,

(i) reveals that, apart from the hope of attracting foreign investment and of inducing the private sector to take part in development, the Government has no concrete proposals to rectify what they describe as "the general setting of stagnation and crisis in the economy";

(ii) discloses that the Government has lost all hope of easing the problem of unemployment and reducing the shortage of houses by its own efforts;

(iii) does not propose any new measures to bring down the cost of living, and only re-iterates the Government's past measures which have dismally failed to do so;

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශය

(iv) has significantly failed even to re-iterate the unfulfilled promise made in the last Address to grant political rights to certain categories of employees in the public sector; and

(v) does not disclose any intention by the Government to abandon the anti-national, undemocratic and reactionary policies it pursued during the last session;

we wish to express our lack of confidence in Your Excellency's Government." —[Mr. Keuneman].

II

“ එතෙකුදු වුවත්,

වියවනාමයේ උද්ගතවී ඇති අනතුරුදායකවූත්, හයනකවූත්, තත්ත්වය පිළිබඳ කිසිම සඳහන් කිරීමක් ඔබවහන්සේගේ කමටෙහි නොමැති බැවින්—

(අ) ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී වියවනාමි සමූහාණ්ඩුවට අයත් හැතෙයි, හයිෆේස්න් සහ අනිකුත් පෙදෙස්වලට එක්සත් ජනපදයට අයත් ගහන යාත්‍රා මගින් බෝම්බ දැමීමේ ක්‍රියාව හෙළා දැකීමටද;

(ආ) අමෙරිකානුවන්ගේ අනුග්‍රහය ලත් ප්‍රජාතන්ත්‍ර විරෝධී කා හි කී ගේ ආණ්ඩුව විසින් දකුණු වියවනාමයේ බෞද්ධ හක් තිකයිත්ට තාඛන පිඩන කිරීම හෙළා දැකීමටද;

(ඇ) 1954 ජීනීවා සම්මුතියට ගරු කරන මෙන් හා අමෙරිකා එක්සත් ජනපදය හා අනිකුත් සිය සගයින්ගේ සියලු සන්නද්ධ හමුදාවන් දකුණු වියවනාමයෙන් ඉවත් කරන මෙන් තරයේ ඉල්ලීමටද;

(ඈ) තම අනාගතය තමන්ම නිශ්චය කර ගැනීමේ අයිතිය දකුණු වියවනාමයේ ජනතාවට තිබිය යුතුයයි ප්‍රකාශ කිරීමටද;

අපි කැමැත්තෙමු.”—[කෙනමන් මය.]

“ என்னும் மேன்மை தங்கிய தங்களது உரையில், வியட்நாமில் வளர்ந்துள்ள திருக்கிடச் செய்யும் அபாய கரமான நிலை பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை யாகையால்,

(அ) ஹனோயிலும் ஹய்ப்பொங்கிலும் வியட்நாம் சனநாயகக் குடியரசின் என்ைய பகுதிகளிலும் ஐ. இ. விமானங்கள் குண்டு வீசியதைக் கண்டனம் செய்யவும்;

(ஆ) சனநாயக விரோத, அமெரிக்க ஆதரவு பெற்ற காஞ்சி ஆட்சி, தென்வியட்நாம் பௌத்தக் களைக் கொடுமைப்படுத்துவதைக் கண்டனம் செய்யவும்;

ස්තୁତି ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରଭାତର ବିଭାବ

කාරි සහ හිතුවක් කර දඩුවම් ඉවත් කිරීමට කිසිදු අදහසක් උතුමාණන් වහන්සේගේ කථාව හෙළි දරවු කර තැනි හෙයින්, උතුමාණන් වහන්සේගේ ආණ්ඩුව කෙරෙහි මෙම සභාවේ විශ්වාසයක් නොමැත.”—[කෙතමන් මයා.]

“எனினும்,

- ஐக்கிய தேசிய கட்சிக்கும் இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சிக்குமிடையில் ஏற்பட்ட வெளிப்படுத்தப்படாத உடனடிக்கை ஒன்றின் பலனாக இந்நாட்டின் அரசுகருய மொழிக்கொள்கையில் செய்யப்பட்ட பெரிய மாற்றங்களுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்குமுகமாக 1966, ஜனவரி 8 ஆம் தேதியன்று வேலைக்குச் செல்லாதிருந்த பொதுத் துறையைச் சேர்ந்த பல்லாயிரக் கணக்கான தொழிலாளர் மீது கடுமையாகவும் கொடுமையாகவும் திணிக்கப்பட்ட தண்டனைகளை நீக்குவதற்கான நோக்கம் எதுவும் அரசாங்கத்திற்கு இருப்பதாக மேன்மைதங்கிய தங்கள் பிரசங்கத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதால் மேன்மைதங்கிய தங்கள் அரசாங்கத்தின் மீது இச்சபைக்கு நம்பிக்கையில்லை.”—(திரு. கெனமன்).

“but inasmuch as Your Excellency's Address reveals no intention on the part of the Government to withdraw the harsh and arbitrary punishments imposed on several thousands of employees in the public sector who stayed away from work on 8th January 1966 in protest against the major changes in the official language policy of the country as a result of an undisclosed agreement reached between the United National Party and the Ilankai Tamil Arasu Kachchi, this House has no confidence in Your Excellency's Government.”—[Mr. Keuneman].

V

“ එතෙකුදු වුවත්,

මේ රටේ එකම රාජ්‍ය භාෂාව වශයෙන් සිංහලව
හිමිවන තත්ත්වයට කිසිම අන්දමකින් භාතියක්
වීමට ඉඩ නොතබන වගට උතුමාණන් වහන්සේගේ
කථාවෙහි අඩංගු ප්‍රකාශය ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා
සිංහල භාෂාව උගැන්වීමට ලංකාවේ උතුරේ සහ
නැගෙනහිර පළාත්වල පිහිටි පාසැල්වලට ගුරුවරුන්
සැපයීමට මෙම සැසිවාරය තුළදී පියවර ගන්නා ලෙස
උතුමාණන් වහන්සේගේ ආණ්ඩුවෙන් ඉල්ලා
සිටීම. ”—[කෙතමන් මය.]

IV

"එතෙකුදු වුවත්,

එක්සත් ජාතික පක්ෂයන් ලංකා ද්විධ රාජ්‍ය පක්ෂයන් අතර ඇති කර ගත් හෙළි නොකරන ලද සම්මුතියේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රතිපත්තියේ සිදුවූ විශාල වෙනස් කිරීම්වලට විරුද්ධත්වය දැක්වීම සඳහා 1966 ජනවාරි 8 වැනි දින සිය රාජකාරියට නොපැමිණි පොදු අංශයට අයත් සේවක දහස් ගණනකට පමුණුවන ලද පීඩා

“எனினும், சிங்களத்தின் அரச கரும்மொழி அத் தஸ்தை எதுவும் பாதிக்காதெனும், மேன்மை தங்கிய தங்களது உரையின் கூற்றைத் தொடர்ந்து, இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு மகாகாணங்களிலுள்ள பாடசாலைகளில் சிங்கள ஆசிரியர்களை நியமிக்க, இக்கூட்டத் தொடர்க் காலத்திலேயே நடவடிக்கை எடுக்கும்படி மேன்மை தங்கிய தங்களது அரசாங்கத்தை நாங்கள் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.”—[திரு கெனமன்].

“but in furtherance of the statement in Your Excellency's Address that nothing shall prejudice the position of Sinhala as the only official language of the country.

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව:

we request Your Excellency's Government to take steps during this Session to provide teachers of Sinhala to all schools in the Northern and Eastern Provinces of Ceylon."—[Mr. Keuneman]

“එම වචන එතැනට එකතු කළ යුතුය” යන ප්‍රශ්නය යළිත් සහතික කළේය.

“அச்சொற்கள் அங்கு சேர்க்கப்படல் வேண்டும்” எனும் வினா மீண்டும் எடுத்தியம்பப்பெற்றது.

Question again proposed, “That those words be there added.”

අ. හා. 2.12

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා. (හබරාදුව)

(திரு. பிறின்ஸ் குணசேக்கர—ஹபரதுவா)
(Mr. Prins Gunasekera—Habaraduwa)

ගරු කථානායකතුමනි, පසුගිය 14 වන දින—ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදයේ දෙවන දින—නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය කල් තබන අවස්ථාවේදී මා සඳහන් කර මින් සිටියේ ගරු අගමැතිතුමාගේ පක්ෂයෙන් එතුමාගේ පියාණන්ගෙන් උදව් උපකාරයෙන් අපේ රටට ලැබුණු නිදහස කොතරම් දුරට හොඳ අංග සම්පූර්ණ නිදහසක් වුණද යන ප්‍රශ්නය පිළිබඳවයි.

ගරු කථානායකතුමනි, අද හැම දෙනාම කතා කරනවා, ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථා පණතේ 29 වන වගන්තිය ගැන. මේ රටේ උත්තරීතර ව්‍යවස්ථාදායක බල මණ්ඩලය වන මෙම ගරු සභාවේ බලතල මේ කියන 29 වන ඡේදය නිසා කොතරම් දුරට සීමාවෙලා තිබෙනවද නැද්ද යන්න ගැන තිතිඥයන්ට තර්ක කිරීමට ප්‍රථමත් වුණත් ඊට විකක් එහායින් තිබෙන 39 වන වගන්තිය දෙස බැලූ විට අපේ විරුඩ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරුන් පමණක් නොවෙයි, ආණ්ඩු පක්ෂයේ සිටින මන්ත්‍රීවරු සහ ඇමති වරු පවා කිසිම තර්කයක් නැතුව පිළිගනිති, ඔය කියන නිදහස සම්පූර්ණයෙන්ම සීමා වී තිබෙන එකක් බව. එම වගන්තියට අනුව එංගලන්තයේ සිටින මහරජුන්ට ප්‍රථම වනි, මේ ගරු සභාව මගින් සම්මත කළ එම වගන්තියේ සඳහන් වන විධියේ නීතියක් ලංකාණ්ඩුකාරතුමා ලවා බලගත්කාරයෙන් ගැසට් නිවේදනයක් නිකුත් කරවා ඒ මගින් එක පාරටම අවලංගු කරවන්න. එහි තිබෙනවා, එසේ කරන්න ප්‍රථමත්ය

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

කියා. අවුරුදු 17 ක් තිස්සේ පුරාපේරුවට රට පුරාම කියා ගෙන අපි භුක්ති වින්දේ ඔය විධියේ නිදහසක් තමයි.

ගරු කථානායකතුමනි, මා ඉදිරිපත් කර තිබෙන සංශෝධනවලින් එක් සංශෝධනයකින් කියන්නේ, මේ රටේ මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට විලංගු දමා, අපේ ජාතික නිදහසට වැට කඩොලු බැඳ තිබෙන මෙම ආණ්ඩු ක්‍රම පනත සම්පූර්ණයෙන් වෙනස් කරදමා මහජන සිතැති පිළිබිඹු කරනුලබන, මහජන අවශ්‍යතාවන් අනුව සකස් කර ගන්න අළුත් ආණ්ඩු ක්‍රම පනතක් පිළියෙළ කිරීම ගැන වචන මාත්‍රයක්වත් මෙහි සඳහන් වී නැති නිසා අපේ මේ ගරු සභාවේ කනගාටුව අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාණන් වෙත පළ කරන්න ඕනෑය කියන එකයි. ආණ්ඩු ක්‍රම පණත සංශෝධනය කළ යුතුය යන යෝජනාව මීට පෙර බොහෝ රාජාසන කථාවල අවුරුදුපතාම නොවෙනස්ව සඳහන් වන කරුණක් වූ බව අපි දන්නවා. 1966 දී මේ ආණ්ඩුව අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමා ලවා කියවූ කථාවේ එබඳු යෝජනාවක්වත් තිබුනේ නැහැ. මේ ආණ්ඩුව කුමක් කරන්න බලාපොරොත්තු වෙනවාද යන්න එයින් පෙනෙනවා. මහජනයා අවුරුදු 16ක් තිස්සේ උද්ඝෝෂණය කළා, මේක වෙනස් කරන්න ඕනෑය කියා. පසුගිය පාර්ලිමේන්තු වාරයේදීත්, ආණ්ඩු ක්‍රම පනත සම්පූර්ණයෙන්ම සකස් කළ යුතුය කියා නොවෙයි, මේ තියෙන සීමිත නිදහසට පැළැස්තර විකක් දමා, අතනින් මෙන නින් කැලී අලවා මේක අළුත් වැඩියා කර ගන්න ඕනෑය කියා යෝජනාවක් තිබුණු බව තමුත්තාත්සෙට මතක ඇති. මම ඒ යෝජනාවට සම්පූර්ණයෙන්ම විරුද්ධ වුනා. නමුත් එහෙම යෝජනාවක්වත් මේ වතාවේ නැහැ. කිසිම දෙයක් ගැන දැනුමක් නැතිව, තමන් වැරි සිටින අමාරු වෙන් ගොඩ එන හැටිවත් දන්නේ නැතිව, අහිංසක අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමා ලවා මොනවා හෝ කියවා මේ ආණ්ඩුව ඉදිරියටත් රට පාලනය කරගෙන යාමට අදහස් කරගෙන සිටින බව එයින් පෙනෙනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, තව කරුණු දෙක තුනක් කෙටියෙන් සඳහන් කර මගේ කථාව අවසාන කරන්න බලාපොරොත්තු වෙනවා. රාජාසන කථාවේ තුන් වැනි ඡේදයේ අවුරුදු ගණනාවක් තිස්සේ හැමෝම

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

[ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.]

අල්ලගෙන පට්ට ගහන රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රශ්නය ගැන සඳහන් වෙලා තියෙනවා. ඒ ප්‍රශ්නය ගැන සඳහන් කර තිබෙන්නෙ මෙහෙමයි :

“ මේ රටේ එකම රාජ්‍ය භාෂාව වශයෙන් සිංහල භාෂාවට හිමි වන තත්ත්වයට කිසිම අන්දමකින් භානියක් විමට ඉඩ නොතබා ද්විඛ භාෂාවේ භාවිතය පිණිස රෙගුලාසි පනවා ඇත.”

“ සිංහල භාෂාවට හිමි වන තත්ත්වයට කිසිම අන්දමකින් භානියක් විමට ඉඩ නොතබා”. අද මේ ගරු සභාවේ වැඩ පටන් ගන්න විටම මේ ආණ්ඩුවේ වග කීව යුතු ඇමතිවරයෙක් පනතක් ඉදිරිපත් කළ විධියෙන්ම තමුත්තාත්සේටත් මුළු රටටත් හොඳටම පැහැදිලි වෙනවා ඇති, සිංහල භාෂාවට හිමි වන තත්ත්වයට කිසිම අන්දමකින්වත් භානියක් නොවූ සැටි ! සිංහල පමණක් කථාකරන, සිංහල පමණක් කියවන්නට පුළුවන් ගරු මන්ත්‍රීවරු රාශියක් මේ ගරු සභාවේ ඉන්නවා. මන්ත්‍රීවරුන්ට ඇති වන අමාරුකම ගැන කෙසේ වෙතත්, මේ ආණ්ඩුවම තමයි, සිංහලය රජ කළාය කියා රට පුරාම කෑ ගහන්නෙත්.

ජී. ජේ. පාරිස් පෙරේරා මයා. (ජාඇළ)
(කි.රු. ඉ. ජේ. පාරිස් පෙරේරා—ඉරා-භව)
(Mr. G. J. Paris Perera—Ja-Ela)

ඇත්ත. ඇත්ත.

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(කි.රු. ප්‍රින්ස් ගුණසේකර)

(Mr. Prins Gunasekera)

දැනත් කියනවා, ඒක ඇත්තය කියා.

පාරිස් පෙරේරා මයා.

(කි.රු. පාරිස් පෙරේරා)

(Mr. Paris Perera)

ඔව්, ඒ පනත ඉදිරිපත් කිරීම ගැන වුනත් විරුද්ධ පාර්ශ්වයෙන් කථා කළේ ඉංග්‍රීසියෙන්.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරව අභිසේකර ඉරාචර)

(An hon. Member)

ඒ තමුත්තාත්සේලාට තේරෙන්නෙ නැති නිසා.

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(කි.රු. ප්‍රින්ස් ගුණසේකර)

(Mr. Prins Gunasekera)

ඉංග්‍රීසියෙන් කථා කිරීම ගැන රිදිලා තියෙනවා. තමුත් ඉංග්‍රීසියෙන් පනත ඉදිරිපත් කිරීම ගැන වචනයක්වත් කියන්න කැමති නැහැ. “ සිංහල රාජ්‍ය භාෂාව මුළු රටම පිළිගනි ” කියා පොතක් අවිච්ඡිද්‍ර ගහලා හැම තැනම බෙදා හැරල තියෙනවා. මුළු රටම පිළිගන්නත්, මේ ඇමති මණ්ඩලයටත්, මේ මන්ත්‍රී මණ්ඩලයටත්, අධ්‍යාපන ඇමතිතුමාටත් පිළිගන්න බැරිවෙලා තියෙනවා. රාජ්‍යය කථාවෙන් කියනවා, සිංහල භාෂාවට කිසිම භානියක් විමට ඉඩ නොතබා ක්‍රියා කරනවාය කියා. මේ රාජ්‍යය කථාව පටන් ගත් වේලාවේ පටන්ම, ඒ කථාවෙන් කිසිම සත්‍යයක් එළිදරව් වන්නෙ නැති බව මේ මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේදී කීප වතාවක්ම ඔප්පු වෙලා අවසානයයි. රාජ්‍යය කථාව මේ ගරු සභාවේදී නැවත කියවන්නද කියා තමුත්තාත්සේ ප්‍රශ්න කළ වේලාවේදී ගරු අගමැතිතුමාත් මේ ගරු සභාවේ සිටි බව තමුත්තාත්සේට මතක ඇති. අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමා ලවා කියවූ කථාව නැවත මේ සභාවේ කියවනවාට එතුමාවත් කැමැත්ත පළ කළේ නැහැ. ඒ තරමටවත් ආත්ම විශ්වාසයක් නැහැ. අතේ දෙවියනේ, ඔය කථාව නැවත කියවන්න එපා ; නැවත ඔය කථාව අහනවාට වඩා මේ ගරු සභාවෙන් පිට වෙලා යාම හොඳයි කියන තත්ත්වය එදා මේ ගරු සභාවේ සිටි කවරුත් පිළිගත්තා. මුළු රටම ඒ කථාව ගැන පොදුවේ අනුගමනය කළ ප්‍රතිපත්තියත් ඒකයි. විශේෂයෙන් එක කාරණයක් ගෙන බැලුවොත්, මේ රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රශ්නය ගැන කියා තිබෙන්නේ මෙහෙමයි. තමුත් කියන්න ඉස්සෙල්ලා පොත් පළ කරනවා. “ සිංහල රජයේ භාෂාව මුළු රටම පිළිගනි ” කියමින් ගරු අගමැතිතුමාගේත්, ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමාගේත් කථා ඇතුළත් කොට පොත් අවිච්ඡිද්‍ර ගසනවා.

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

පළාත් පාලන උප ඇමතිතුමාගේ කථාවත් තිබෙනවා.

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(ශ්‍රී. ප්‍රින්ස් ගුණසේකර)

(Mr. Prins Gunasekera)

ඔව්, ඒ කථාවත් තිබෙනවා. සිංහල මිනිසුන්ට ඇසෙන සේ එකක් කියන ගමන් ක්‍රියාත්මක කරන්නේ වෙනත් දෙයක්. සිංහලය ඇත්ත වශයෙන්ම මුළු රටේම රාජ්‍යභාෂාව හැටියට ක්‍රියාත්මක වන්නට වුවමනා නම් සිංහලෙන් වැඩ කිරීම පටන් ගත යුතු මුල්ම තැන කැබිනට් මණ්ඩලයයි.

සී. පී. ජේ. සෙනෙවිරත්න මයා. (ඉඩම්, වාරිමාර්ග හා විදුලිබල ඇමතිගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්)

(ශ්‍රී. ජී. පී. ජේ. සෙනෙවිරත්න—කාණි, ඒර්ට්පාසන, මිනිසාගේ අමාත්‍යාංශයේ පාරාමාර්ග මන්ත්‍රී කාරියාපාරික)

(Mr. C. P. J. Seneviratne—Parliamentary Secretary to the Minister of Land, Irrigation and Power)

පුස් දුරින් ඉන්න කොට මියො කැසෙනවා.

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(ශ්‍රී. ප්‍රින්ස් ගුණසේකර)

(Mr. Prins Gunasekera)

තිරිසන් සතුන් ගැන ඒ ගැන මන්ත්‍රීතුමා කියන දේවල් මට තේරෙන්නේ නැහැ. අප මෙහිදී මියන්නේ, බලලුන්නේ වඩා වැදගත් කාරණා ගැන කථා කරන්නට ඕනෑ. රාජ්‍ය භාෂාව ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා කැබිනට් මණ්ඩලය ගන්නා උත්සාහය මොකක්දැයි ඒ සඳහා පියවර ගන්නා ආකාරයෙන් හොඳ හැටි පැහැදිලි වෙනවා. රාජ්‍යභාෂාවට ඇමති මණ්ඩලයෙන් ලැබෙන සැලකිලි ඔහොමයි. ඊළඟට දෙපාර්තමේන්තු ගැන කල්පනා කරමු. දෙපාර්තමේන්තුවලින් රාජ්‍යභාෂාවට ලැබෙන තැන මොකක්ද? බන්ධනාගාර දෙපාර්තමේන්තුවේ චක්‍රලේඛයක් මා ඉදිරියේ තිබෙනවා. මෙය නිකුත් කර තිබෙන්නේ 1966 ජූනි මාසයේ 15 වැනිදායි. බන්ධනාගාරයේ තත්ත්වය පිළිබඳව පරීක්ෂණ පවත්වා ඉදිරිපත් කරන ලද යෝජනා ක්‍රියාත්මක කරන්නේ කෙසේදැයි සොයා බැලීම සඳහා විශේෂ කාරක සභාවක් පත් කළා. මේ චක්‍රලේඛය යථා තිබෙන්නේ ඒ කාරක සභාව වෙත අදහස් දන්වා එවන ලෙස දැන්වීමටයි. සිංහල භාෂාව ඔටුණු පැළඳගෙන ඇති බවත්, දෙමළ භාෂාවට

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

සාධාරණ තැනක් ඇති බවත්, ජාතික සමගිය ගොඩ නැගී ඇති බවත් මේ ආණ්ඩුව කියන්න 1966 ජූනි මාසයේ 15 වැනිදා යවන ලද මේ චක්‍රලේඛයෙන් කියන්නේ මොකක්ද? මේ චක්‍රලේඛය නිසා යථා තත්ත්වය පැහැදිලි වෙනවා.

“Memoranda should be typed as far as possible in English.”

එවන හැම සංදේශයක්ම හැකි තරම් දුරට ඉංග්‍රීසියෙන් ලියා එවන ලෙස මේ චක්‍රලේඛයේ දන්වා ඇති බව මෙයින් පෙනෙනවා නේද? රාජ්‍යභාෂාව අනුව නම් මුළු රටම පිළිගත් එකම රාජ්‍යභාෂාව සිංහලයයි. නමුත් ඒ එකම රාජ්‍ය භාෂාව ක්‍රියාත්මක වන්නේ ඔත්ත ඔය විධියටයි. පසුගිය අවුරුද්ද ඇතුළත දෙමළ භාෂාව සඳහා රෙගුලාසි පැනවීමෙන් පසුව මේ රටේ ජාතික සමගිය ඇති වූ බව, කොත් ක්‍රීඩා දමා දැන් ජාතික සමගිය ස්ථිරසාර අත්දැමට ගොඩ නගා ඇති බව ආණ්ඩුව ප්‍රකාශ කරනවා. “නව ප්‍රතිපත්ති ක්‍රියාත්මක කිරීමේදී මාගේ ආණ්ඩුව ජාතික සමගිය ඇති කර.....” යනුවෙන් රාජ්‍යභාෂාවෙහිත් සඳහන් කර තිබෙනවා. කොහොමද ජාතික සමගිය ඇති කෙළේ? මා නම් මේ ආණ්ඩුවට “ජාතික ආණ්ඩුව” යන නම යොදන්නේ නැහැ. මෙය එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ආණ්ඩුවක් මිස ජාතික ආණ්ඩුවක් නොවෙයි. ආණ්ඩුව පවත්වාගෙන යෑම සඳහා ද්‍රවිඩ රාජ්‍ය පක්ෂයේ උදව් ලබාගෙන තිබෙනවා.

ආර්. ප්‍රේමදාස මයා. (පළාත් පාලන ඇමතිගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්)

(ශ්‍රී. ආර්. ප්‍රේමදාස—උණුරුරාජ්‍ය අමාත්‍යාංශයේ පාරාමාර්ග මන්ත්‍රී කාරියාපාරික)

(Mr. R. Premadasa—Parliamentary Secretary to the Minister of Local Government)

නිකම්ම ජාතික නොවෙයි, “එක්සත් ජාතික”

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(ශ්‍රී. ප්‍රින්ස් ගුණසේකර)

(Mr. Prins Gunasekera)

අමුත්තක් නැහැ. පරණ එක්සත් ජාතික පක්ෂයමයි. ජාතික සමගිය ගොඩ නගා තිබෙන බව රාජ්‍ය ඇමතිතුමාත්, අගමැති

අනුමතකරනුමගේ කථාව :

[ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.]

තුමාත් බොහොම ලොකුවට ප්‍රකාශ කරනවා. සිංහලය මුළු රට පුරාම ක්‍රියාත්මක කළ බව ප්‍රකාශ කරනවා. සිංහලය මුළු රට පුරාම ක්‍රියාත්මක කෙළේ දෙමළ භාෂාවට රෙගුලාසි පැනවීමෙන් කියාත් කියනවා. නමුත් සිදු වී ඇති දෙය මේ ආණ්ඩුවට හවුල් වී සිටින ද්‍රවිඩ රාජ්‍ය පක්ෂයේ එකම නියෝජිතයා වන තිරුවෙල්වම් මහතාගේ කථාවෙන් පැහැදිලි වෙනවා. දෙමළ භාෂා පණත ඉදිරිපත් කිරීමෙන් ජාතික සමගියක් ඇති කළායයි කියන, ජාතික සමගියට “කොන්ක්‍රීට්” දැමීමායයි කියන මේ රජයේ තිරුවෙල්වම් ඇමතිතුමා රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රශ්නය ගැන පසු ගිය ජූනි 20 වැනිදා—වැඩිය පරණ එකක් නොවෙයි—උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේදී කළ කථාව කින් කොටසක් ම දැන් කියවන්නට බලා පොරොත්තු වෙනව. එදා එතුමා මෙන්න මේ විධියට කියා තිබෙන බව 1966 ජූනි 20 වැනි දා උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ හැන්සාඩ් වාර්තාවේ 5939 වැනි තීරුවෙහි සඳහන් වී තිබෙනව. රාජ්‍යය කථාවෙන් කියා තිබෙන ජාතික සමගිය ඇති වී තිබෙන්නේ මොන විධියේ “කොන්ක්‍රීට්” එකක් උඩද යන බව මෙයින් පැහැදිලි වෙනව :

“Hence, from the educational point of view, it is essential that Tamil children should be educated in their mother tongue and should study, as a second language, a modern scientific language which is the window into the world—and that language has been accepted today as English because that is to be made a language of compulsory study”

සිංහල දෙමළ භාෂා ප්‍රශ්නය ජාතික සමගිය ඇති වන පරිද්දෙන් විසඳු බව කියන මේ ආණ්ඩුවේ නියෝජිත ඇමතිවරයෙක් භාෂා ප්‍රශ්නය ගැන කථා කිරීමේදී සඳහන් කරන්නේ දෙමළන් ඉංග්‍රීසින් ගැන විතරයි. රාජ්‍ය භාෂාව වශයෙන් නීතිගත කොට තිබෙන සිංහල භාෂාව ගැන වචනයක්වත් සඳහන් කරන්නේ නැ. දෙමළ ලමයින්ගේ අධ්‍යාපනය කොහොමහරි දෙමළයෙන් කළ යුතුයි. දෙමළ ලමයින්ට දෙමළයෙන් උගන්වන අතර, රාජ්‍ය භාෂාව වන සිංහලය අඩු ගණනේ දෙවැනි භාෂාවක්—ද්විතීය භාෂාවක්—හැටියටවත් උගන්වන්නාය කියා ජාතික ආණ්ඩුවේ කොටස්කාර ද්‍රවිඩ රාජ්‍ය පක්ෂයේ මේ ගරු ඇමතිතුමා කියනව

ස්තුති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

නම් හිතේ අමාරුවෙන්වත් අපට එය පිළිගන්නට පුළුවන්. සිංහලය රාජ්‍ය භාෂාව හැටියට නොව ද්විතීය භාෂාවක් හැටියටවත් උගන්වන්නාය කියා දෙමළ රාජ්‍ය පක්ෂය යෝජනා කරනව නම්, අපට එය ටිකක් අකමැත්තෙන් වුවත් පිළිගන්නට පුළුවන්. නමුත් ඒ උදවිය මොකක්ද කියන්නේ? සිංහල රටේ සිංහල භාෂාවට ද්විතීය භාෂාවක් වශයෙන්වත් මේ ආණ්ඩු පක්ෂයේ හවුල්කාරයින්ගෙන් තැනක් ලැබෙන්නේ නැ. මේ උදවියගේ පිළිගැනීම අනුව ද්විතීය භාෂාව මොකක්ද මේ රටේ? හැතැප්ම පන්දහස් ගණනක් ඇතිත් තිබෙන එංගලන්තයේ භාෂාවයි. ජූනි 20 වැනිදා උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ හැන්සාඩ් වාර්තාවේ 5939 වැනි තීරුවේ ඒ බව පැහැදිලිවම කියා තිබෙනව. මම ඒ කොටසේ සිංහල පරිවර්තනය කියවන්නම් :

“අධ්‍යාපන අංශයෙන් බලන කල්හි දෙමළ දරුවන් ඔවුන්ගේ මාතෘ භාෂාව වන දෙමළ බසින් අධ්‍යාපනය ලැබිය යුතුවා පමණක් නොව දෙවැනි බසක් වශයෙන්, ලොව දෙස බලන කවුළුවක් බඳු නවීන විද්‍යාත්මක භාෂාවක්ද උගත යුතුය”.

බොහොම හරි.

“ඒ බස අනෙකක් නොව ඉංග්‍රීසි බස බව අද පිළිගෙන තිබේ”.

වර්තමාන ආණ්ඩුවේ ඇමතිවරයකු කියන කතාව මේකයි : “අද අප හමුවේ තිබෙන තත්ත්වය එයයි. එනම්, මේ රටේ අනිවාර්ය ද්විතීය භාෂාව ඉංග්‍රීසියයි”. පිළිගන්නවාද? මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂාව සිංහලයලු. දෙමළ උතුරු නැගෙනහිර පළාත්වල ප්‍රාන්තීය භාෂාවලු. නමුත් ඇමතිවරයා කියන්නේ ඉංග්‍රීසි ද්විතීය භාෂාව බවයි. සිංහලයට තිබෙන තැන මොකක්ද? 3 වැනි තැනද? දෙමළ පළාත්වල මුල්තැන දෙමළයට; දෙවැනි තැන ඉංග්‍රීසියට. එතකොට සිංහලයට දෙවැනි තැනත් නැ. තුන් වැනි තැන. මේ ආණ්ඩුව ද්‍රවිඩ රාජ්‍ය පක්ෂයත් සමග අත්වැල් බැඳගෙන දැමීමා යයි රටපුරා කැග සූ ජාතික සමගියේ පදනම මේකද? මේ කියන ජාතික සමගියේ පදනම සිංහල භාෂාවට තුන්වැනි තැන දීමද කියා මම ගරු

ආණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව:

අගමැති තුමාගෙන් මේ පොත මුද්‍රණය කොට පතුරුවා හැරිය අනෙක් උදවිය ගෙන් අහන්න කැමතියි.

භාෂා දෙකක් ගැන කථා කරන විට නිතර ම රජ කරන්නෙ ඉංග්‍රීසි භාෂාව බව අප කියන්නෙ අන්න ඒ නිසයි. රාජ්‍ය භාෂාව වශයෙන් නියමිත එක් භාෂාවක් ඇතිව වැඩ කරනව නම් ඉංග්‍රීසි පිළිබඳ ප්‍රශ්නයක් මතු වන්නෙ නැ. දෙමළ කොහෙන්හරි රුවන්න ඕනෑ නිසා පාලන තන්ත්‍රයෙදි භාෂා දෙකක් ගැන සඳහන් කළත්, හිත යට නිතරම පවතින්නෙ ඉංග්‍රීසිය සදහටම ආරක්ෂා කරන්න ඕනෑය යන වේතනාවයි. ඒ බව මෙයින් හොඳටම පැහැදිලියි. “දිව බොරු කියතත් කට බොරු කියන්නෙ නැත” යන කියමනක් තියෙනව.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරාම අභිකල්පවාර් ඉරුවාර්)

(An hon. Member)

“කට බොරු කියතත් දිව බොරු කියන්නෙ නැ.”

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(ශ්‍රී. ප්‍රින්ස් ගුණසේකර)

(Mr. Prins Gunasekera)

ඔව්, ඒක අනෙක් පැත්තට කියවෙන්න ඕනෑ. “කට බොරු කියතත් දිව බොරු කියන්නෙ නැ” කිව්ව වාගේ, මේ පොත්පත් පළ කරගෙන මහ රැස්වීම් වල කථා කළ මේ රජයේ හවුල්කාරයින් විසින් ඇත්ත වශයෙන්ම තත්ත්වය මොකක්ද කියන එක ගරු අගමැතිතුමාට පැහැදිලි කර දී තිබෙනව.

කථානායකතුමා ඉංග්‍රීසියට මුල් තැන දීල, භාෂා ප්‍රශ්නය විසඳන්න යැම එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ වර්තමාන ප්‍රති පත්තියක් නොවෙයි. එදත් එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ප්‍රතිපත්තිය ඔකමයි. පරණ පත්‍ර වගයක් පෙරළාගෙන යන විට මට හම්බ වුණා, සෞඛ්‍ය අමාත්‍යාංශයේ වගකීම් භාරව සිටින අපේ සෞඛ්‍ය ඇමති තුමා—එතුමා එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ප්‍රධාන යෝධයෙක්—මුදල් ඇමතිව සිටි යුගයේදී, 1956ට පෙර, එක්සත් ජාතික පක්ෂය කවදාවත් හොල්ලන්ට බැරි යයි සිතා, මුළු රටම කිව්වුවන්ටවත් බැරියයි

ස්තුති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

සිතා සිටි කාලයෙ කළ කථාවක්. 1954 සැප්තැම්බර් 8 වැනි බදාදා “ලංකාදීප” පත්‍රයේ 6 වෙනි පිටුවේ එය වාර්තා වී තිබෙනව. මෙන්න ඒ ප්‍රකාශය:

“සිය බසින් ආණ්ඩුකර ඇති පළේ කුමක්ද?”

—මුදල් ඇමති

“රජයේ සේවකයින්ගෙන් වැඩ දෙනකු දුටුව නිසා සැකයකි

7 ද පදක්ක

“මේ රටේ ආර්ථික තත්ත්වය දිනෙන් දිනම පහළ බසී. එය වැළැක්වීමට නම් මහත් වැයමක් දැරිය යුතුව තිබේ. මිනිසුන්ට කන්න තැත්නම්, අදින්න තැත්නම් සිංහලෙන් කතා කරලා—සිංහලෙන් ආණ්ඩු කරලා ඇති පලය මොකක්ද”යි පදක්කේ රාජාභිෂේක විද්‍යාලයේදී පවත්වන ලද පිළිගැනීමේ මහා උත්සව සභා රැස්වීමක මූලාසනය ගත් මුදල් ඇමති ඇම්. ඩී. එච්. ජයවර්ධන මහතා විශාල ජනකායක් අමතා ප්‍රකාශ කෙළේය.”

අදත් තත්ත්වය ඔකයි. මේ රටේ ආර්ථික තත්ත්වය දිනෙන් දිනම පහළ යනවා කියා කෑ කෝ ගසනව. මිනිසුන්ට කන්න තැහැ; මිනිසුන්ට අදින්න තැහැ. ඒ නිසා මේ ආර්ථික ප්‍රපාතයෙන් රට බේරා ගැනීමට නම් කරන්න තිබෙන්නෙ මෙතුමන්ලා කියන විධියට ජාතික සමගිය ගොඩනැගීමයි—ඉංග්‍රීසියෙන්. සිංහල බසින් ආණ්ඩු කරල ඔය ජාතික සමගිය ගොඩ තගන්ට බැහැ. ඒක ඉංග්‍රීසියෙන් කරන්න ඕනෑ.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරාම අභිකල්පවාර් ඉරුවාර්)

(An hon. Member)

ඉස්සර බණ්ඩාරනායක මහත්මයාත් එහෙම කිව්ව.

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(ශ්‍රී. ටී. බී. තෙන්නකෝන්)

(Mr. T. B. Tennekoon)

කවදද? කොහෙදද? [බාබාකිරීමක්]

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරාම අභිකල්පවාර් ඉරුවාර්)

(An hon. Member)

පරණ ගැත්සාඩි කියවන්න.

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

ස්ත්‍රීනි යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශය

ક્રિત્‌જ્ જીવનસૈકાર મિત્ર.

(திரு. பிறின்ஸ் குணசேக்கர)

(Mr. Prins Gunasekera)

“ඉංග්‍රිසියෙන් රට පාලනය කරල තමයි, ජාතික සමගිය රැක ගත් ට පුළුවන්:” එක්සත් ජාතික පක්ෂය 1954 දී කියාපු එක තමයි, 1966 දිත් කියන්නෙ.

මා කථා කරන්නට නැති සිටියට පසු පළාත් පාලන කටයුතු පිළිබඳ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමා කීවි, “දැන් එක්සත් ජාතික පක්ෂය පරණ එක්සත් ජාතික පක්ෂය නොවෙයි; බොහොම වෙනස්කම් වශයක් ඇතිවෙලා තිබෙනවා” කියා. එහෙත් බලාගෙන යනකොට කිසිම වෙනසක් ඇතිවෙලා නැහැ. එදා ජාතික සමගිය ගැන කථා කළේ, එදා ආර්ථික ප්‍රශ්න විසඳන්නට කථා කළේ ඒ විධියටයි. සිංහලෙන් කරන්නට පුළුවන් වැඩක් නොවෙයි ඕක. ජාතික සමගිය සිංහලෙන් ගොඩ නඟන්නට බැහැ. ආර්ථික ප්‍රශ්න සිංහලෙන් විසඳන්නට බැහැ. මේ රට නිසි විධියට සංවර්ධනය කරන්නට බැහැ, සිංහලෙන්. කරන්නට පුළුවන්කම තිබෙන්නෙ එක විධියටයි. එනම් ඉංග්‍රීසියෙන්. දෙමළ මිනිසුන් සමග එක්කාසු වෙන්ට පුළුවන් එක විධියටයි; එනම් ඉංග්‍රීසියට මුල්තැන දීලයි. එම නිසා එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ එදා ප්‍රතිපත්තියෙන් අද ප්‍රතිප්‍රතිපත්තියෙන් කිසිම වෙනසක් නැහැ. එදා ප්‍රතිපත්තිය කුමක්දැයි වර්තමාන සෞඛ්‍ය ඇමති, හිටපු මුදල් ඇමතිතුමාගේ කථාවකින් මා පැහැදිලි කර දුන්න. වර්තමාන තත්ත්වය මොකක්දැයි ආණ්ඩුවේ කොටස්කාර පළාත් පාලන ඇමති දුවිඩ රාජ්‍ය පක්ෂයේ නියෝජිත ඇමතිතුමාගේ කථාවකින් හෙළි කර දුන්න. ඒ නිසා දැන් එක්සත් ජාතික පක්ෂයේත්, එදා තිබුණු එක්සත් ජාතික පක්ෂයේත් කිසිම වෙනසක් මට නම් පෙනෙන්නෙ නැහැ. ඒ බව මේ ගරු සභාවටත්, ඔබතුමාටත් පැහැදිලියි. මේ අයවැය කථාවෙන්—

පී. බී. තෙත්තකෝත් මයා.

(திரு. ஈ. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

රාජාඝන කාමාවෙන්—

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

ඉංග්‍රීසියෙන් හිත-හිත කථා කරන්නෝ.

පින් ස් ගුණසේකර මයා.

(திரு. பிறின்ஸ் குணசேக்கர)

(Mr. Prins Gunasekera)

මම ඉංග්‍රීසියෙන් හිතන්නේ නැහැ.

කළානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

ගරු මන්ත්‍රීතුමා දැන් පැය 3කුත්
විනාපී 20 ක් පමණ කලා කර තිබෙනව.

ප්‍රින්ස් ගණසේකර මහා.

(திரு. பிறின்ஸ் குணசேக்கர)

(Mr. Prins Gunasekera)

මම පුළුවන් තරම් ඉක්මණින් කවන්
වන්නම්.

කම්පනයකින්

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

ඔව්. එතකොට අපි කාටත් ලෙහෙසිසි.
අපි මගේ කාමරයේදී කාලය සීමා කර
ගනිද්දී මන්ත්‍රිතුමාත් ඒ සභානයේ සිටිය.

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(திரு. பிறின்ஸ் குணசேக்கர)

(Mr. Prins Gunasekera)

ඔව්. මම පුළුවන් තරම් කෙටි කරන්නම්.
[බාධාකිරීමක්] අඩු වුණත් අපේ පැත්තෙ
වෙලාවෙන් නෙ. තමුන්නාන්සෙලාට ඇති
රුදාව මොකක්ද? [බාධාකිරීමක්] මේ
රාජාසන කථාවෙ ප්‍රජාතාන්ත්‍රිය ක්‍රම ගැන
බොහොම ලොකුවට කථා කර තිබෙනව.
මා කියන්න කැමතියි, මේ ආණ්ඩුව මෙවර
බලයට පත් වුණාට පසු “ප්‍රජාතන්ත්‍ර”
කියන වචනයට අළුත් තේරුමක් දෙන්නට
සිදුවෙලා තිබෙනව කියා.

ගරු කථානායකතුමනි, මේ ගරු මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් බැහැරව තවත් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයක් තිබෙනව, පරාජිත එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ අපේක්ෂකයන් එකතුව. නැත්තේ කථානායක කෙනකු පමණයි.

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

ඇයි, හිටපු ප්‍රනාන්දු උන්නතභේ ?

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(තිரு. ப்ரின்ஸ் குணசேகர)

(Mr. Prins Gunasekera)

හිටපු කථානායකතුමාට මොකක්දෝ රක්ෂාවක් දීලා රටින් පිට කරන්න යන වල. ඒකට හිටියේ හිටපු කථානායකවරයෙක් වු.

සෙනෙවිරත්න මයා.

(තිரு. செனவிரத்ன)

(Mr. Seneviratne)

ඇයි ; පැල්පොල-තැපැල්පොල ?

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(තිரு. ப்ரின்ஸ் குணசேகர)

(Mr. Prins Gunasekera)

ඒ පරාජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේත් අගමැතිතුමා හැටියට වර්තමාන අගමැතිතුමා පිළිගෙන තිබෙනව. එහි අනෙකුත් මන්ත්‍රී වරුන් ඉන්නව. දැන් ආණ්ඩුවේ දෙපාර්තමේන්තු සාකච්ඡා කරන්නේ එහි මන්ත්‍රී වරුන් එක්කයි. හැම වැඩක්ම සාකච්ඡා කරන්නෙන් හැම ගනුදෙනුවක්ම කරන්නෙන් ඒ පරාජිත අපේක්ෂකයන් එක්කයි. මේක තමයි අලුත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය. ලජ්ජා නැද්ද, මේ මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ සිටින පරාජිත මන්ත්‍රීවරුන් අපේක්ෂකයන් පසුගිය දහ අට මාසය තුළ කළ දේවල් ගැන? ගුරුවරුන් මාරු කිරීම, ලංකා ගමනාගමන මණ්ඩලයේ සේවකයන් රක්ෂාවලින් එලවා දැමීම යනාදී දේවල් කළහැටි අනෙකුත් ගරු මන්ත්‍රීවරුන් කථා කරන විට කියනවා ඇති. ඒ නිසා දැන් මා ඒවා ගැන විස්තර කරන්නෙ නැහැ.

පසුගිය සතියේ අග්නිසිංහ හරියෙදී රජයේ දෙපාර්තමේන්තුවකින් ලැබුණු සන්දේශයක් තිබෙනව. ආණ්ඩුවේ දෙපාර්තමේන්තුවකින් යවන ලද ඒ සන්දේශය ගැන පුදුම වෙන්න ඕනෑ. ආණ්ඩුවේ දෙපාර්තමේන්තුවක් චක්‍රලේඛනවලින් පරාජිත අපේක්ෂකයන්ගේ නම් සඳහන් කර ඒ අය සමග සාකච්ඡා කරනවය කියන එකත් පුදුමයට කාරණයක්. එහෙත් එසේ

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

චක්‍රලේඛන යවා තිබෙනව. දැන් ගරු අධ්‍යාපන ඇමතිතුමා මෙතන නැහැ. මා ලග එ චක්‍රලේඛනයේ පිටපතක් තිබෙනව. එය ලැබුණේ පසුගිය සතිය අග්නිසිංහ සෙදි. එය ගරු අධ්‍යාපන හා සංස්කෘතික කටයුතු පිළිබඳ ගරු ඇමතිතුමාගේ දකුණු පළාතේ සංචාරය ගැන නිකුත් කරන ලද්දක්. මේ චක්‍රලේඛනය ලැබෙනතුරු අප ඒ ගැන දැනගෙන හිටියෙ නැහැ. මේ සංචාරය ගැන සම්පූර්ණයෙන්ම සාකච්ඡා පවත්වා ඔක්කොම තීරණය කර ඉවරයි. කවුරුද එයට සහභාගිවෙලා තියෙන්නෙ? උන්නතභේලගෙ පක්ෂයේ පරාජිත අපේක්ෂක මහත්වරුනුයි, ඊට සහභාගි වෙලා තිබෙන බව පෙනෙන්නෙ. හත් හවුල් ආණ්ඩුවේ වැඩ කටයුතු හෙළි දරවු වන හැටියටයි, හත්වන මාසේ හත්වැනිද, චක්‍රලේඛනය නිකුත් කර තිබෙන්නෙ. මම දැන් එය කියවන්නම් :

“මගේ අංකය : ශා/කග. 2007,

අධ්‍යාපන කාර්යාලයය,

ගාල්ල.

1966.7.7.

අධ්‍යාපන හා සංස්කෘතික ඇමතිතුමාගේ පුද්ගලික ලේකම් මහතා වෙතය.

මහත්මයාණෙනි,

ගරු අධ්‍යාපන හා සංස්කෘතික ඇමතිතුමාගේ ගාලු දිස්ත්‍රික්කයේ සංචාරය”

ගරු අධ්‍යාපන හා සංස්කෘතික ඇමතිතුමාගේ ගාලු දිස්ත්‍රික්කයේ සංචාරය ගැනයි එය යවා තිබෙන්නෙ. ඒ සාකච්ඡා වට ගරු ඇමතිවරයෙකුත් සහභාගිවෙලා තිබෙනව. මට ලැජ්ජයි. ඒ ගරු ඇමතිතුමා ඔය සාකච්ඡාවට සහභාගි වුණේ පරාජිත අපේක්ෂකයන් එක්කද කියන එකයි දැනගන්න වුවමනා කරන්නෙ. මෙන්න මේකයි කියන්නෙ :

“මගේ අංක අධ්‍ය/සං/ඇ/ල/ආ 66 සහ 1966.6.27 දින දරණ ලිපිය ගැනයි.

මේ කරුණ සම්බන්ධයෙන් ජී. ඩී. එස්. ද සිල්වා මහතා මා සමග කථා කළේය මේ ගැන—”

ආණ්ඩුවේ දෙපාර්තමේන්තුවක් ආණ්ඩුවේ නිලධාරීන් සමග ක්‍රියා කිරීමේදී ගරු මන්ත්‍රී වරුන්ට ආණ්ඩුවේ චක්‍රලේඛනයක් යවනව, පරාජිත අපේක්ෂකයන් සමග සාකච්ඡා කර ගරු ඇමතිවරයෙකුගේ ගමන් බිමන් සම්බන්ධව තීරණය කළාය කියා.

අභ්‍යන්තරකාරකුමාගේ කථාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

[ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.]

මේකද, මේ තරම් දුරට කැකෝගහන ප්‍රජා තත්ත්වයද ?

“ මේ ගැන ගරු සභාදේශීය කටයුතු භාර ඇමතිතුමාගේ පුද්ගලික ලේකම් මහතා සමගද සාකච්ඡා කරන ලදුව—”

ගරු ඇමතිතුමාගේ පෞද්ගලික ලේකම් මහතා සමගත් සාකච්ඡා කළාලු. ගරු කථානායකතුමනි, මේ චක්‍රලේඛනයේ අභ්‍යන්තර තත්ත්වය මොකක්ද? මෙයින් හෙළි වෙන්නේ මොකක්ද? මෙය ඉතාමත් පිළිකුල් සහගතයි. ගද ගහනවා. පළාතට කිසි ම වැඩක් කරන්න හැටියක් නැහැ. මේ පරාජිත තැරැව්කාරයන්—එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ පරාජිත අපේක්ෂකයන්ගේ කරදරය—නිසා. සමහර ඇමතිතුමන්ලා කියනවලු පළාතේ යම්කිසි වැඩක් කරවා ගන්න වුවමනා කරනවා නම් ගිහිල්ලා ඒ පරාජිත මන්ත්‍රීවරුන්ගෙන් ලියමනක් අරන් එන්නෙයි කියලා. මොකක්ද මේකේ තේරුම? බොහෝ දෙනෙක් අද කියන්නේ පරාජිත අපේක්ෂකයන්ගෙන් ලියුම් අරන් එන්නෙයි කියන එකයි. හබරාදුව කොට්ඨාශයේ සිදු වන දේ ගැන මා දන්නවා. හබරාදුව මැතිවරණ කොට්ඨාශය වෙනුවෙන් පත්වී ඉන්න මන්ත්‍රීවරයාට විරුද්ධව ඡන්ද පෙත්සමක් තිබෙන නිසා ඔහු මන්ත්‍රීවරයා හැටියට පිළිගන්න අමාරුයි කියනවලු. ඒක පුදුම කථාවක් නොවෙයිද? ඒ විධියට ඒ තර්කය අනුව කල් පනා කර බලන විට දැන් මේ රටේ අගමැති වරයෙකුත් නැහැ නොවැ. එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ උදවිය හබරාදුව සම්බන්ධයෙන් ඉදිරිපත් කරන ඒ තර්කය හරි නම් මේ ආණ්ඩුවට අද අගමැතිවරයෙකුත් නැහැ.

ප්‍රේමදාස මයා.

(කි.ප්‍ර. පිරිමිපාසා)

(Mr. Premadasa)

විරුද්ධ පාර්ශ්වයට එහෙම නම් නායකයෙකුත් නැහැ නේද?

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(කි.ප්‍ර. ප්‍රින්ස් ගුණසේකර)

(Mr. Prins Gunasekera)

ඒ තර්කය අපි පිළිගන්නේ නැහැ. එතකොට තමුත්තාන්සෙලාට තියෙන්නේ දැන් අගමැතිවරයෙකු නැති ආණ්ඩුවක්ද?

ප්‍රේමදාස මයා.

(කි.ප්‍ර. පිරිමිපාසා)

(Mr. Premadasa)

කවුද ඔය තර්කය ඉදිරිපත් කළේ?

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(කි.ප්‍ර. ප්‍රින්ස් ගුණසේකර)

(Mr. Prins Gunasekera)

තමුත්තාන්සෙලාගේ උදවියයි. මා කිව්වේ ඔය තමුත්තාන්සෙලාගේම ඇමති වරුන් කියන දෙයක් පමණයි.

සෙනෙවිරත්න මයා.

(කි.ප්‍ර. සෙනෙවිරත්න)

(Mr. Seneviratne)

කොහේදී, කවුරු එක්ක, කවුද ඔහොම කිව්වේ?

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.

(කි.ප්‍ර. ප්‍රින්ස් ගුණසේකර)

(Mr. Prins Gunasekera)

ඔය තර්කය හරි නම්, මේ ගරු සභාවට කථානායකතුමෙකුත් නැහැ. මට හා ගරු අගමැතිතුමාට මෙන්ම තමුත්තාන්සෙලාටත් ඡන්ද පෙත්සම් තිබෙනවා. එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ මෙවැනි පුහු තර්කවලින් මේ රටේ දේශපාලනය පිළිකුල් තත්ත්වයකට පත් කරවන එකයි, මගේ කණගාටුව. මේ අය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ගැන කථා කරමින්, පිළිගන්නේ නැත කියමින්, මේ අන්දමින් කැන විධියේ දේශපාලන තර්ක ගෙනෙන එක ගැන මගේ කණගාටුව ප්‍රකාශ කරන්න කැමතියි.

ගරු කථානායකතුමනි, මා හුඟ වෙලාවක් ගත්තා.

කථානායකතුමා

(ආපාත්‍යාකර් ආචාර්‍ය)

(Mr. Speaker)

බොහොම වෙලාව ගත්තා, පොරොන්දුවේ හැටියට වැඩියෙන් හුඟක් වෙලාව ගත්තා. කථා කළ යුතු කාලය පිළිබඳව අපි තීරණයක් ගත්තා. ඒ අවසානවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් හිටිය. [බාබා කිරීමක්].

අනුමැතියකරනු ලබන කතාව:

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශය

[ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

foodstuffs. Even we have not been able to complete the implementation of some of the promises given by Mrs. Bandaranaike's Government.

In the 1965 Throne Speech we made several promises and some of them quite obviously could not be implemented within an year. I saw in the "Daily Mirror" of 10th July an analysis of the Throne Speech of 1965 giving an account of the proposals implemented, the proposals not implemented and the proposals towards the implementation of which steps have been taken. If you just consider the proposals implemented you will find that this has been an year of action. I will cite some of them.

"PROPOSALS IMPLEMENTED"

All four poya days to be declared public holidays both in the Public and Private Sectors.

A commission of inquiry to be appointed into allegations made against the C. W. E.

The encouragement of sports activities and the grouping of these activities as a function of one of the Ministries.

The reduction of Ceylon's external payments position by reducing the present heavy dependence on imports by encouragement both in domestic agriculture and strengthening the basis for industrialization.

Immediate action will be taken to amend the Muslim Marriage and Divorce Act to enable the Judicial Services Commission to appoint Kathis.

A Bill to amend the Bribery Act enabling District Judges to try cases of bribery and the setting up of suitable machinery to investigate and deal with bribery and corruption among members of both House after 11th September, 1969.

The investigation of all allegations of mismanagement, nepotism and favouritism in appointments, fraudulent and corrupt practices in regard to purchases and distribution made against the C.W.E. by a Commission of Inquiry.

The formulation of necessary regulations under the Official Language Act of 1956 and the Tamil Language (Special Provisions) Act of 1958 in a manner acceptable to both the Sinhalese and Tamil-speaking peoples.

The resumption of negotiations with the Government of India to eliminate the difficulties that have arisen as regards the implementation of the Indo-Ceylon Pact.

The strengthening and encouragement of the Co-operative Movement so as to enable it to manage its own affairs and thus truly become a People's Movement.

The continuance and expansion of the subsidy scheme for the improvement of the plantation industry.

The increase of the flow and utilization of external assistance consistent with the policy of non-alignment in external affairs".

The paper gives these points as implemented, I will add some more to them:

"Establish on a sound and efficient basis a greater measure of monetary and financial stability; the creation of a Standards Bureau, and the appointment of a reformed Sahitya Mandalaya."

All those have been implemented—not in the process of implementation—and finished.

Two proposals are ready for implementation, Bills have been drafted, and they are now before the Cabinet:

"The abolition of the archaic feudal system of land tenure known as 'Nindagam' and a better implementation of the Paddy Lands Act to enable 'ande' cultivators to own the land they cultivate.

Protection of human rights and fair play to all, irrespective of race, community or religion in the execution of governmental policy".

The protection of human rights has not yet been embodied in the Constitution. With regard to that, we brought up a resolution but owing to the opposition of the Opposition we were not able to move it.

"The quick disposal of all cases referred to labour tribunals."

Judges have been appointed and new laws have been drafted.

"The promotion of better employer-employee relations and the advancement of the interests of employees of all grades in the Private and Public Sectors."

Obviously, we could not do this at once. Several commissions have been appointed, and two commissions are dealing with the question of better relations between employer and employee.

අනුමැතියකරනුමගේ කමට :

Then on the question of land development and allottees to be given the right to own land, a draft Bill is being considered by the Cabinet.

With regard to the immunity hitherto enjoyed by the Crown in respect of liability to pay compensation for injury suffered by persons as a result of negligent acts by servants of the Crown, a Bill is ready and it is under consideration. As regards the formulation of a comprehensive scheme which will incorporate the best features of the National Education Commission, the Technical Education Commission and the Universities Commission, one Bill has already been presented; the other two are now being considered by the Cabinet.

Then in regard to the promulgation in consultation with the Maha Sangha of such measures that are necessary for the Sangha to fulfil its noble role, the matter is under consideration by the Maha Sangha.

A Bill on the implementation of the Indo-Ceylon Pact is now before the Cabinet.

I have just shown what have been implemented and what are ready for implementation. There are several others that are still not in a stage for consideration. I shall cite them also.

One is the question of political rights for certain sections of public servants. There is a committee of the Cabinet which is going into the Tennekoon report. Another is the granting of the just and reasonable requests of public servants. A third is the removal of anomalies in the salaries and pension schemes of teachers. There are various other matters which are still under consideration. I doubt whether it is possible to bring them before the House in the course of one year.

Finally, there is in the Throne Speech of last year a paragraph which says that resolute steps will be taken to meet the grave economic

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශ

situation facing the country, the shortages of imported goods, the rising cost of living, and the depleted level of external assets.

If you analyze the proposals in that Throne Speech section by section, paragraph by paragraph, as to what are the specific things we promised to do, you will find that 60 to 70 per cent have been implemented, legislation has been brought or administrative action taken. Of the rest, some of them are still in the embryo stage, in the stage of a draft Bill before the Cabinet, and will be brought in the course of this year. Some of them have not come to that stage yet.

I think, therefore, that there is nothing unusual when Opposition speakers say, "You promised so many things and they have not been fulfilled". This is not the only Government which, in the Throne Speech, mentioned things which it hoped to do but which there was no possibility of doing in the course of one year.

Of the fourteen months that have passed since the last Throne Speech, two months were taken for the Debates on the Throne Speech of last year and the Budget. Therefore, we had twelve working months in which to legislate. 38 Bills were brought before the House and they became Acts. That works out to about three Acts per month. Some were amending Acts, others were new Acts. The 38 Acts cover a wide field of legislation.

If we analyze the Throne Speech of 1965 and consider what has been done to implement its proposals, and if we consider the other legislation brought before this House—I shall mention some of it later—it will be seen that this Government has been active during the course of the last year.

In this Throne Speech, too, we are mentioning many matters which we cannot implement in the course of the year and before the next Throne Speech. In the case of some of the proposals obviously there will be no possibility of this Government fulfilling its promise in the course of

[ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

the year. But we can at least say that we have laid the foundation for their implementation.

Let us take the case of two problems—the cost of living and unemployment. Every Government says that it will take steps to bring down the cost of living and ease the unemployment problem. We say so. Previous Governments have said so. The British Government is still saying so in its Throne Speech. But whether we can completely solve the unemployment problem, whether we can completely bring down the cost of living within one year, is doubtful. They are matters which, I think, cannot be settled in the course of one year.

The cost of living and unemployment problems arose really out of the economic situation which we were faced with when we took office. That economic situation, as will be outlined later in more detail, was a very severe and critical one. We had run down our external assets almost to the point of disappearance. We had no cash balances in this country. We had to rush for aid to the International Monetary Fund and even to British bankers to finance our necessary imports in the first few weeks of our taking office. We were getting no foreign aid because of the impasse created by the petroleum dispute. We got that aid from the International Monetary Fund and the banking circles, and we were able to settle the petroleum dispute. I need not go into the merits of that now; we had a full debate on that matter. We were able to secure promises of foreign aid from time to time, and the International Bank delegations that came here to investigate our economic conditions have repeatedly stated that they feel that this country is now attaining a measure of financial and monetary stability.

How have we been able to attain that position? The economic crisis that we are faced with arose out of two conditions: one, internal, and the other, external. The internal

condition was created by a long period of deficit budgeting. Budgeting with deficits so large, almost an average of Rs. 400 to Rs. 450 million a year over a period of 10 years, caused inflationary finance to be circulated in this country. We have set that right; at least, we have attempted to set that right. In the last Budget the Hon. Minister of Finance tried his best to keep the deficit within limits which did not necessitate his seeking inflationary finance.

The external condition was, I think, something that is not easy to tackle. We found, firstly, as far as the trade figures are concerned, over a period of years—I do not say it is the fault of any Government—the prices of our commodities, chiefly tea, rubber and coconut, were not rising in the world market comparable to the rise in the prices we had to pay for imported goods.

Now, that is a very serious position which all under-developed countries in South and South-East Asia which produce raw material for the more developed countries in the West, have to face, and I think the proposal made by the late Mr. Kennedy—talks which are called the Kennedy Talks are going on in Geneva; they are taking too long to come to a decision—was an attempt to help the under-developed countries. If you take the figures paid for our tea during the last ten years, particularly for mid-country tea—I met some of the producers a week ago in Kandy—the situation of many of them, I think, is desperate so much so even big estates may have to close down. The small-holders are living on the verge of starvation. Hon. Members who represent those areas will know that over a period of ten years the price paid for a pound of tea has been between Rs. 1.50 to Re. 1.65. But the prices they have to pay for things imported from other countries which are necessary for the production of tea, such as jute hessian, fertilizer, various implements, and so on, have gone up by 200 to 300 per cent during that same period. It is just not possible for some of those commodities to

අනුකූලකරණයේ කඩාව :

survive in the world market. Up to today there has been no improvement in the prices paid for them. Our citronella crop down South, I think, has practically disappeared, and we are planting up those lands with coconut under a subsidy from the Government.

So, that is a world problem. Unless the prices paid for our essential commodity goods like tea, rubber and coconut rise and unless producers get together—in the case of tea, particularly India and Ceylon, and in the case of rubber, Ceylon, Indonesia and Malaya—and are able to fix prices at which our products may be sold to the western countries, I think serious difficulties will be faced by all those developing countries in South and South-East Asia. So, because of that, there has been a trade deficit accruing year after year, and a shortage of goods not only goods we need for the production of essential articles but also other goods for consumption. The prices paid for sugar and flour, the prices paid for manufactured goods, for capital goods, have kept on steadily increasing by 100 per cent, 200 per cent and 300 per cent whereas the prices of goods that we produce—tea, rubber and coconut—have been fixed at a certain level, not willingly but by arrangement possibly with countries in the West, and we have not progressed very much in the matter of increasing the prices during the last ten years.

How can we face it? We cannot face it by legislation. It has to be faced in various ways. Either we must, as producers of primary products, get together—not only Ceylon but all other countries—and fix a price below which all of us will not sell to the Western countries, or we must have a regional plan of development among these developing nations so that the goods we produce will find a ready market within our area itself, or see that there will be no competition among these countries in overseas markets.

ස්තුති යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශය

Then we must by intensive cultivation increase the yield of our tea, rubber and coconuts. I think we have done that. The yield of tea has been increased fantastically, and by the subsidy scheme and planting of improved clones we are seeking to increase the yield of rubber. In the case of coconuts too, by various subsidy schemes, carried out by all governments, we have attempted to increase the yield. This is one method by which we at least—I am not talking of other countries—have been able to keep our heads above water and face the challenge of the non-increase in the prices paid for these commodities.

There are various other ways by which we can seek to ease our foreign exchange situation. The more goods we sell and the less we buy, the more our foreign exchange situation will be eased; the less goods we sell and the more we buy, the greater will be the trade deficit year by year; we can seek to ameliorate our foreign exchange situation only by producing some of the goods we import and also by import substitution.

I think it was in 1960 that the Finance Minister of that period, for the first time, began to impose a severe restriction on imports. From 1960 we have had those restrictions. We also advanced beyond that in some stages in order to somehow or other see that we have foreign exchange to buy essential goods—rice, flour and sugar—which we cannot produce, at least for some time, in our country. We have had to restrict the inflow of consumer goods which we can do without or which we can produce ourselves, we have thus been able somewhat to ease the foreign exchange situation.

All these various methods, as far as external financing is concerned, have been employed by this Government and by previous governments, but it takes a pretty long time for them to produce results. So one finds that the cost of living cannot be settled overnight or during a year's Session.

I will deal with the question of the cost of living a little more. There are three or four varieties of goods that

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

ස්තුති යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශ

[ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

go into the budget of a household. Some of the goods are imported. Now, we have no control over the value of goods that are imported. Some of them are imported by the State where the price is fixed as well as the quantity. For instance, rice, sugar and flour are distributed by the State causing great difficulty for the Hon. Finance Minister. This Government as well as the previous Governments have been able to subsidize rice and keep it at 25 cents. Otherwise, unsubsidized rice will be about 50 or 60 cents a measure to the consumer.

In addition to the imported goods, we have the locally produced goods, particularly vegetables which are seasonal. Until we are able to have vast storage plants what happens is that when there is a drought or excess rain, vegetables shoot up in price and sometimes come down in price. We have found that as a result of the severe restriction on the importation of cars and lorries the cost of living has been consistently going up because the transport system is on the verge of a complete breakdown. That was the verdict of the World Bank team that came out to Ceylon. You see it when you travel on the roads. You see the number of lorries that are jacked up on the side of the road. I know of an instance where in Batticaloa Rs. 5,000 worth of fish got spoilt because the only lorry that took the fish from Batticaloa to Pottuvil and back again broke down. They could not get any spare parts with the result that all the fish had to be thrown away. So the fact that you have no lorries or the lorries for the last 10 or 5 years have been a declining asset—they have no spare parts and they cannot therefore be repaired—means that the cost of living so far as the transport of even the locally necessary food is concerned, such as, vegetables, fish and meat, must keep on rising gradually and steeply.

There is a third variety of goods, goods that are produced in Ceylon for export, such as tea and coconut. They are also subject to world fluctuations. When the world price for them goes

up, the price to the consumer also goes up. When the world price goes down, the consumer pays a little less. And there again there is the question of transport and in addition to that if the coconut and tea owner should be faced with a crisis of not being able to get the income that he should get would also mean an increase in the price to the consumer here.

So in all those three varieties of goods that go into the household budget—the goods imported over which we have no control unless we are prepared to import ourselves, fix the price and subsidize them, the goods that are domestically produced, such as vegetables, and the goods that are produced for the export market but which are still consumed in large quantities in Ceylon—hon. Members will see how world factors as well as our economic crises cause the cost of living to go up. So, we have been following, as the previous Government also has been following, various methods of trying to ease the burden on the consumer.

The previous Government appointed a Committee with Mr. Mahadeva as Chairman and they submitted a very valuable Report in 1960 to the Hon. Minister of Commerce, Trade, Food and Shipping on certain aspects of the cost of living problem in Ceylon. It merits some consideration and I think our Government too is going through this Report to see how we can help the consumer. But what it primarily says is this: that the prices of some of the articles in the world market have gone up so much there is no possibility that they will ever come down; we must get used to living with the high cost of some of these goods for ever. With regard to the others, it suggests that the State should take over the imports. That has been done with regard to pulses, potatoes, dried fish, and so on. Some of them the State has directly taken over, some they have handed over to the C. W. E., and some given to the private importers to import subject to State control. So there is as far as

අනුමැතියකරනුමගේ කථාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශ

possible a check on the imported articles of food with reference to its price to the consumer.

With regard to locally produced goods for export, there again, you come up against the question of transport. A coconut which is sold for fifteen cents in Madampe is sold at twenty and twenty-five cents in Colombo. We are trying in some way to ameliorate that position by the opening of these various retail shops. One of the suggestions made in this report was that irrigable land should be given over to the private sector for the cultivation of foodstuffs and consumer goods. That, the Hon. Minister has done and already the results are flowing in to some of the retail shops that have been opened in Colombo, some retail shops where vegetables are brought and sold at a reasonable price. Even coconuts are sold at these prices at fifteen cents each whereas in the market outside the price is between twenty and twenty-five cents each. And if we are able to advance that idea still more by opening more of such retail shops in various centres in Colombo and in the chief towns, and thus enable these people by the cultivation of their land to bring their vegetables and sell them, we will be nearing our objective. Well, they must make a profit a slight profit not the blackmarketeer's profit. Already three such shops have been opened in Colombo and more will be opened in the course of the next few months. That is one method that has been suggested, which we have accepted.

I should like to say, therefore, that the cost of living is not a party problem. It is a problem that every Government would like to tackle and settle because primarily it is the voter who is hit when the cost of living goes up. But whether we can completely settle it or whether we can completely bring it down to the level it was ten to fifteen years ago is problematical, but as far as possible we must see to it that the consumer is not subjected to the vagaries of blackmarketeers and hoarders. This Government has, therefore, gone a step beyond the steps taken by the

previous Government as far as textiles are concerned and as far as some of the other commodities are concerned, and we are seeking wherever possible, until there is a bigger flow of goods and a better distribution system, to see that the State takes a direct hand in the importation and distribution of goods, and the fixing of prices so that whatever may be the world price, with a little profit, not a blackmarket profit, the consumer is able to get the benefit of that price.

We know the difficulties that the consumer is undergoing in this country. It is useless, I think, my comparing difficulties that the consumers in other countries are undergoing. That is no solace to our people. But whatever possible that can be done will be done without taking into consideration whether those who are affected are rich or poor, or whether they belong to any particular community or whether they belong to any particular party. This Government's policy always has been that the interests of the consumer must come first and, therefore, whatever necessary action has to be taken to give the consumer goods at regular cost will certainly be taken to the best of our ability.

Unemployment is also connected with the same economic crisis. Where you have a shortage of goods, where you have an excess of money caused by inflationary financing, when an excess of money begins to chase after a small quantity of goods, naturally the price paid for the small quantity of goods must go up. In the same way, where you have no development in the public sector or in the private sector,—I will not say no development—where you have not sufficient development to keep pace with your population growth owing to the lack of finance, owing to the restrictions placed on the private sector, both the public sector and the private sector, according to these reports of the World Bank, have not been developing at the rate they should develop to keep pace with our tremendous population growth—one of the largest population growths in the world,

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කතාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

[ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

almost three per cent. per annum. So, there again, that is a factor that is non-party. That does not belong to any political creed. I do not think it is a solution to say we must nationalize everything. I do not think that would mean the cost of living would go up or that development limits would take place. Other problems, and more dangerous, would arise if we do that.

We have sought, therefore, with the help of foreign aid, with the help of a balanced budget, with the financial and monetary stability which the World Bank admits has been created in the course of the last year, to help the public sector to advance in its scheme of national development; and the vast schemes undertaken by the Ministry of Agriculture and Food and by the Ministry of Lands, which have been outlined previously and in the Budget, show that we have gone beyond what has been done in the past for several years in the sphere of capital development in the public sector.

We have sought to help the private sector for the first time in the last Budget through the savings schemes, through the various reliefs we have given to the private sector and through our policy with regard to foreign investment. With our settlement of the petrol dispute, we welcomed foreign investors as you welcomed them when you were in office in the past, but they did not come. We are giving certain incentives and reliefs to them to see that the private sector, the Ceylonese private sector on its own or in collaboration with the foreign investor, helps to develop our economy so that we will be able to substitute our own products for the goods we import and, even more than that, we will be able to find employment for our people.

I always cite the example of the young, small industrialist I met in Weligama. He ran a car repair shop employing about ten to fifteen people. He wanted some machines. He said that if he got them he would be able

to give employment to about ten more people. But with import restrictions and foreign exchange difficulties he was not able to get his machines. He contacted industrialists abroad and got the invoices and although he had to pay a few thousand rupees he was not able to get his machines for two years. For two years he was not able to get the permit to send this money abroad. His position was that with those machines he would be able to give employment to another ten or fifteen persons.

Multiply that case 4,000 times for 4,000 villages in Ceylon. Then you will have 40,000 people employed without any big industrial workshop being opened and without any investment of money by the Government. Then people will not come and sit at the doorstep of the Minister of Nationalized Services asking for jobs in the C. T. B. Then you will not have people coming and sitting on the doorstep of Members of Parliament and defeated candidates asking for letters to get jobs in the C. T. B. or in the Port (Cargo) Corporation. You will not have that situation because they will be able to find employment in their own villages in a small industry.

That is the situation that this country is faced with. That is the economic crises that we are faced with and we are doing our best to solve it. I am not saying that you did not try to solve those problems. We are also trying to solve these problems as best as we can, in our own way.

Stage by stage, we hope to succeed with the help of foreign aid which we have calculated is very necessary so that we may at least create a foundation for a further advance because a lot of our systems have completely collapsed. Transport—cars, lorries, jeeps and tractors are necessary but we have not the money to get them.

Money has been given to us by foreign countries, possibly for the first time in the history of the World Bank, for consumer goods, not

අග්‍රාමාත්‍යතුමාගේ කථාව :

for development. We are getting money for development in addition to that. But money is required for consumer goods to set the economy on a working basis before we can advance.

When those goods flow in I think one will be able to see that gradually the nation will be on its way to recovery.

The Third Member for Colombo Central (Mr. Keuneman) was, like a surgeon, pressing and probing to see where the illness lay. He pressed some parts of the Throne Speech here and he squeezed other parts there, he used the stethoscope and ultimately landed on the cost of living and unemployment. He is right.

Those are problems that have been with us for the last ten years or even more, and they will be there for a long time more. But we are trying to put the country back on the footing on which it was before these deficit budgets began and before our trade deficits assumed such large proportions, so that we may be able to advance in the development of our national resources to keep pace with our increase in population.

I would like to pass on from the subject of the economic crisis to the Constitution. The last speaker, the hon. Member for Habaraduwa (Mr. Prins Gunasekera), now a constitutional expert, spoke of two sections of the Constitution, namely, Sections 39 and 29. He says that Section 39 shows that we are not free. This section deals specifically with certain Government stocks that the British had invested in and naturally it says that such Government stocks cannot be touched without the British Government intervening in the matter. The stocks are mentioned in the Second Schedule as follows :

Ceylon Government 5 per cent Inscribed Stock (1960-70).

Ceylon Government 4½ per cent. Inscribed Stock (1965)

ස්තූති කේන්ද්‍රයේ පිළිබඳ විමර්ශ

Ceylon Government 3½ per cent. Inscribed Stock (1954-59)

Ceylon Government 3¼ per cent. Inscribed Stock (1959)

Ceylon Government 3 per cent. Inscribed Stock (1959-64).

Section 39 refers to only those stocks. I accept the position that as we cannot touch the invested money, in those stocks, of British people and others, we are not free to that extent. But more important than that was the Privy Council decision he cited in the previous coup case, *Liyanage and others vs. The Queen*, Volume LXVIII—Part 12. You will find that that decision is quite contrary to what the hon. Member for Habaraduwa said. The Privy Council says we are a completely sovereign power : "These liberating provisions thus incorporated and enlarged in enabling terms of the Act of 1865, and it is clear that the joint effect of the Order in Council of 1946 and the Act of 1947 was intended to and did have the result of giving to the Ceylon Parliament the full legislative powers of a sovereign, independent State." It is stated in page 280 by Lord Pearce. These are the men he was criticizing. Lord Pearce says Ceylon is a sovereign independent State. What more do you want ? The words are "giving to the Ceylon Parliament the full legislative powers of a sovereign, independent State."

We became independent through two pieces of legislation, i.e. the Ceylon (Constitution) Order in Council, 1946, which gave us the Soulbury Constitution, and the Ceylon Independence Act, 1947 passed by the U. K. Parliament.

The argument was raised here that the Queen had not the power to give us a sovereign legislature because she gave us that power by an Order in Council, and Her powers were restricted. But that position taken up before the Privy Council has been held by them to be completely untenable and they said that the joint effect of the Order in Council of 1946 and the Independence Act of 1947 was to give to the Ceylon Parliament the full legislative powers of a sovereign

අනුමැතියකරනු ලබා ගත් කඩාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශය

[ශ්‍රී ලංකා ජනරජයේ ස්වාධීනතාව]

independent State. We are, therefore, an independent country; the Privy Council has held so.

Certain other points were raised in that case which were also relevant, and these are the points which the Privy Council held with accused. It was raised that Ceylon's freedom was contained in a written constitution. In England there is no written constitution, in America there is a written constitution, in India there is a written constitution and in Ceylon too, there is a written constitution. Therefore, you must look at the Constitution to see what its limitations are, not to national freedom but to Parliamentary legislation. Our Parliament can legislate to the extent of the powers given to it by the Constitution, and the only limitation placed on our Parliamentary power to legislate is that in some cases you must have a two-thirds majority. Parliament is supreme but a majority of one does not make it supreme; it is only a majority of two-thirds that makes it completely supreme.

Yes, even Section 29 can be amended, changed or repealed. The Privy Council did not say we cannot do so. It said that the question was not raised, but reading through the lines of their judgment, I say that Section 29 or any section of the Constitution can be amended by a majority of two thirds. I will go further into the case because it is being said over and over again that we are not free because the Privy Council came to a certain decision. The first decision is that we are a country with full legislative powers of a sovereign and independent State.

The second point raised was this: that the Constitution—now we are ruled or governed by a written Constitution—creates definite distinctions between the legislative powers, the executive powers, and the judicial powers. In other words, the judiciary cannot legislate, and the legislature cannot act judicially. There was an attempt made by the previous Government to act judicially; they wanted to hang Buddharakkhita by

law. I remember the then hon. Member for Dehiwela-Mt. Lavinia (Dr. Colvin R. de Silva) saying, "You are trying to hang him by statute. You can pass a law, but you cannot hang him. It is illegal under our Constitution". Parliament can legislate, but Parliament cannot take judicial powers unto itself. I think the hon. Member for Habaraduwa welcomed that in his speech. He said that Parliament does not intend to act judicially. That is the second point raised before the Privy Council, and the Privy Council upheld that. They say at page 282 :

"These provisions manifest an intention to secure in the judiciary a freedom from political, legislative and executive control. They are wholly appropriate in a Constitution which intends that judicial power shall be vested only in the judicature".

And, on that basis, they interpreted certain acts passed in this House which sought to nominate judges, to impose sentences, to change the whole law of evidence, and to make certain people guilty. I remember, in the course of that debate, when we were on that side of the House, many of our Members pointed this out, and said, "Do not do this. This is illegal; you are trying to take over the powers of the judiciary". What we said came true. If they were tried under the normal laws of the land, the result might have been different. When Parliament began to act judicially, naturally the Constitution came in its way, and when they went to the Privy Council, the Privy Council held, "that the Minister's nomination of judges was an infringement of the judicial power of the State which cannot be reposed in anyone outside the judicature." They also say, "there exists a separate power in the judicature which, under the Constitution as it stands, cannot be usurped or infringed by the executive or the legislature". So, you see, the second point the Privy Council held does not take away our independence. It was a reaffirmation of what was enshrined in the Constitution. You can change the Constitution by a two-thirds majority. Legislative, and judicial functions are

අනුමැතියක් නොමැතිව :

ස්වකීය යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශය

separate and the legislature cannot usurp the functions of the judicature unless they can possibly amend the whole Constitution by two-thirds majority.

There was the third point. I should like to read from page 283:

"There was speculation during the argument as to what the position would be if Parliament sought to procure such a result by first amending the Constitution by a two-thirds majority. But such a situation does not arise here. In so far as any Act passed without recourse to Section 29 (4) of the Constitution purports to usurp or infringe the judicial power it is *ultra vires*."

There was no two-thirds majority. There was no amendment to the Constitution. With the Constitution unamended, you cannot say that the legislature assumed judicial power.

The third point is that they thought that it may be interference with the functions of the judiciary. It was not only in regard to the appointment of judges. They thought that the amendment of certain Acts without a two-thirds majority constituted "a grave and deliberate incursion into the judicial sphere". They go on to say this:

"Quite bluntly, their aim (that is, of the Government) was to ensure that the judges in dealing with these particular persons on these particular charges were deprived of their normal discretion as respects appropriate sentences."

They say further:

"If such Acts as these were valid the judicial power could be wholly absorbed by the legislature and taken out of the hands of the judges What is done once, if it be allowed, may be done again and in a lesser crisis and less serious circumstances. And thus judicial power may be eroded."

That was the third point. In dealing with certain Acts passed here they said that they were an erosion of the judicial power, which the Constitution does not permit when an Act is passed without a two-thirds majority.

Therefore, the point raised by the hon. Member for Habaraduwa that our Constitution is not a free Constitution, that Section 29 makes us not free, has been completely disproved by the decision of the Privy Council when read. They say that we are completely free and sovereign. They say that the Constitution can only be

amended by a two-thirds majority. And they say that unless the Constitution is amended certain matters, such as judicial matters cannot be dealt with by a simple majority. They affirm the right of the judiciary to be independent of the legislature. That is one of the greatest rights any democratic country has. It is so in the U.S.A., in India, and in England. I do not know what it is in countries which are not democratic—it may be different—but in every democratic country the judiciary is independent of the legislature and the executive. If it is not so, it is not a democratic constitution.

Then, in regard to Section 29 of the Constitution, "Power of Parliament to make laws", I do not know why it is argued that this section is against the Buddhists. I think Section 29 protects the Buddhists against a majority of one in this House passing laws to change the constitution of the Sangha. We have various Nikayas—the Siam Nikaya, the Ramanya Nikaya, the Amarapura Nikaya—and those Nikayas have certain powers. For instance, the Siam Nikaya and the Diyawadana Nilame are in control and possession of the Sacred Tooth Relic. Suppose there is a band of freebooters here who have taken power into their hands and who think that religion is the opium of the people, and suppose they think that the Tooth Relic must be removed and they want to change, by a simple majority, the power that the Siam Nikaya has over the Dalada Maligawa, they cannot do it so long as Section 29 is here. They cannot do it because Section 29 provides,

"(1) Subject to the provisions of this Order, Parliament shall have power to make laws for the peace, order and good government of the Island.

(2) No such law shall—

(d) alter the constitution of any religious body except with the consent of the governing authority of that body.

Provided that, in any case where a religious body is incorporated by law, no such alteration shall be made except at the request of the governing authority of that body.

(3) Any law made in contravention of subsection (2) of this Section shall, to the extent of such contravention, be void."

අනුමැතියකරනුමාගේ කථාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

[ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

The hon. Member for Dambulla speaks about the Dalada Maligawa. He goes to the Dalada Maligawa and lives close to it. He wants to protect it and keep it under the surveillance and protection of the Mahanayakes of Malwatte and Asgiriya and the Diyawadana Nilame. If Section 29 is not here, it can be taken away.

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(තිල. ඊ. ඩී. තෙන්නකෝන්)

(Mr. T. B. Tennekoon)

දියවඩන නිලමේ ඉන්නවා, දළඳා මාළිගාව බලා ගන්න.

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරා ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

29 වැනි වගන්තිය නැත්නම් දියවඩන නිලමේගේ අතින් ඒක ගන්න පුළුවන්, එක ඡන්දයක් හෝ වැඩියෙන් ඇතිව මේ ගරු සභාවේ යෝජනාවක් සම්මත වුනොත්. එසේ නැතිව තුනෙන් දෙකක ඡන්දයක් ඇතිවත් ගන්න පුළුවන්. තමුත් 29 වැනි වගන්තිය තියෙන තෙක්, මල්වත්තේ මහානායක ස්වාමීන් වහන්සේගෙන්, අස්ගිරියේ මහා නායක ස්වාමීන් වහන්සේගෙන්, දියවඩන නිලමේගෙන් කැමැත්ත නැතිව, මේ ගරු සභාවේ සියයට සියයක් ඡන්ද ලැබුනත් ඒක ගන්න බැහැ.

That is the protection that Section 29 gives certain religious bodies and I know that some hon. Members opposite want it taken away.

“29 (2) No such law shall—

(a) prohibit or restrict the free exercise of any religion; or”

There is nothing wrong in that.

“(b) make persons of any community or religion liable to disabilities or restrictions to which persons of other communities or religions are not made liable; or

(c) confer on persons of any community or religion any privilege or advantage which is not conferred on persons of other communities or religions; or

(d) alter the constitution of any religious body except with the consent of the governing authority of that body;

That is what Section 29 does and it protects Buddhist as well as any other religious bodies. You cannot change the constitution of that body without the sanction of that body even if you have a two-thirds majority.

Then there is only one other matter I wish to refer to because I think I should not take up the time of others. The matter which I wish to refer to is with regard to national unity. The hon. Third Member for Colombo Central (Mr. Keuneman) and the hon. Member for Habaraduwa (Mr. Prins Gunasekera) have again been sneering at such unity as we have been able to achieve, but I think some of the Members who will be speaking later will cite speeches particularly of the hon. Third Member for Colombo Central where he said that the first step in national unity is to implement the laws that have been passed—the Tamil Language (Special Provisions) Act. He said that. I will take those words out of his own mouth. We took the first step. We took that step with a great deal of trouble. Everyone of your Governments promised it but did not do it. We promised it and we did it. I do not say that complete national unity has been achieved. The road is very long and there are many hurdles and obstacles to be got over. Your speeches and actions are not helping us. But I know that this Government is determined, without sacrificing any rights or privileges that the Sinhalese people or any community has, to see that the permanent citizens of this country have their languages and customs preserved and their religions protected and have an equal opportunity to live themselves, to progress and enjoy, as free citizens of this country.

අ. හා. 3.38

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(තිල. ඊ. ඩී. තෙන්නකෝන්)

(Mr. T. B. Tennekoon)

ගරු කථානායකතුමනි, ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමාගේ කථාවෙන් පසු රාජ්‍යයක කථාව පිළිබඳව සුළු කථාවක් කිරීමට මට අවස්ථාව

අභ්‍යන්තරකරණයේ කටයුතු :

ලැබීම ගැන මම සතුටු වෙනවා. තවත් මන්ත්‍රීවරුන් බොහෝ ගණනක් කපා කිරීමට බලාපොරොත්තුව සිටින නිසා දීර්ඝ වශයෙන් කපා කිරීමෙන් ඒ කපාටලට බාධා කිරීමට මම කැමති නැහැ. මේ වර රාජ්‍යසභා කපාට නිදා ගැනීමට ඉඩ සලසන රාජ්‍යසභා කපාටක් වශයෙන් හඳුන්වා දීමට ප්‍රච්චන් බව කියන්න කැමතියි. එදා රාජ්‍ය සභා කපාට කරන අවස්ථාවේදී ඇමතිවරුන් සියළු දෙනාම නිදාගෙන සිටියා අපි දැක්කා. සමහර විට ඇමතිවරුන් එදා එසේ නිදා ගත්තේ රාජ්‍යසභා කපාට සිංහලෙන් කියවූ නිසා වෙන් නැති. නමුත් ගරු කපාටායක තුමනි, අද මේ ගරු සභාවේදී ප්‍රද්‍රව්‍යක් දකින්නට ලැබුණා. ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා කපා කරන විට මටත් ටිකක් නින්ද ගියා. මා බැලුවා, නින්ද ගියේ මට පමණක්ද කියා. එදා සිංහලෙන් කපා කරන විට ඇමතිවරුන්ට නින්ද ගියා වගේ ඉංග්‍රීසි යෙන් කපා කරන විට මටත් ටිකක් නින්ද ගියා වෙන් නැති ප්‍රච්චන්. නමුත් නින්ද ගියේ මට පමණක් නොවෙයි. ගරු රාජ්‍ය ඇමති තුමා කපා කරන විට ගරු අගමැතිතුමාටත්, ගරු කර්මාන්ත ඇමතිතුමාටත් නින්ද ගියා. එතුමන්ලාට නින්ද ගියේ මට වගේ භාෂාවට ඇති අකමැත්ත නිසාද, එසේ නැත්නම් පුද්ගලයන්ට ඇති අකමැත්ත නිසාද කියා මට ටිකක් සැකයක් ඇති වි තිබෙනවා.

ගරු කපාටායකතුමනි, ඉතාමත්ම හොඳට පොරොන්දු ඉෂ්ට කර තියෙන බව ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා කීවා. මේ පොරොන්දු ඉෂ්ට කිරීම ගැන රාජ්‍ය ඇමති තුමා කපා කරන විට අපේ ගමේ ගමරාළ කෙනකුගේ කපාටක් මට මතක් වුණා. අපේ ගමේ ගමරාළ කෙනෙක් තමාගේ දුටු කසාද බැඳ දෙන්න බැනා කෙනෙක් හෙවිවා. නොයෙක් නොයෙක් තරුණයෝ ආවා මේ ගමරාළගේ දුටු කසාද බැඳගන්න. මගේ දුටු කසාද බැඳ දෙන්න නම් මෙන් නම් මේ නීතිය ඉෂ්ට කරන්න ඕනෑය කියා ගම රාළ මෙහෙම කීවා :

“මගේ වි පැලක කුඹුරක් තියෙනවා. මේ කුඹුර එක දවසෙම හාත්තත් ඕනෑ ; මඩවත්තත් ඕනෑ ; පෝරු ගාත්තත් ඕනෑ ; ගොවි ගාත්තත් ඕනෑ ; වි දියලත් තත් ඕනෑ ; වි ගොඩ ගාත්තත් ඕනෑ ; වි ගොඩ ගහන්නත් ඕනෑ ; වි ටික වපුරන් තත් ඕනෑ ; වේලි බදින්නත් ඕනෑ ; වේලි

ස්තුති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

රහින්නත් ඕනෑ ; වැට බදින්නත් ඕනෑ ; මේ සියල්ලම එක දවසේ කරලා උණු වතු රෙන් නැන්දා, මාමා දෙන්නා නාවන්නත් ඕනෑ.”

මේ පොරොන්දුව ඉෂ්ට කළ කෙනෙකුට දුටු කසාද බැඳ දෙනවාය කියා ගමරාළ කීවා. ඉලන්දරි ඇවිත් ඇවිත් මේ දේ කරන්න බැරිය කියා හැරිලා ගියා. නමුත් අපේ ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා වගේ එක ඉලන්දාරියෙක් ඇවිත් මේක කරන්න මට ප්‍රච්චන්ය කියා කීවා. කුඹුරේ සැම වැඩක්ම කරලා, නැන්දයි, මාමයි උණු වතු රෙන් නාවන්නත් ප්‍රච්චන්ය කියා ඒ තරුණයා පොරොන්දු වුණා. එහෙම පොරොන්දු වෙලා ඒ තරුණයා කුඹුර ලඟට ගිහින් වි අරගෙන වතුරේ දාලා, ඊට පස්සෙ ලොකු හැලියකට වතුර වත්කරලා ඒකත් ලිපේ තියා ගින්දර දැමිමා. ඊට පස්සෙ මී ගොන් බානත් බැඳගෙන, උදැල්ලත් අර ගෙන ගිහින් 1 වැනි හියත් හැවා ; 2 වැනි හියත් හැවා ; 3 වැනි හියත් ඒ වෙලාවෙම පොඩි කැල්ලක හැවා. ඊට පස්සෙ ඉණි දෙක තුනක් හිටවා වැටත් බැන්දා. නිය රෙන් එක කැල්ලක් හැදුවා. නියරත් බැඳලා, වි ටික ගොඩ අරගෙන ගොඩ ගහලා එයින් ටිකක් වැපුරුවා. කුඹුර වපුරලා ඇවිත් නැන්දයි මාමයි කීවට කරල හොඳ ම පැහෙන උණු වතුරවලින් ටිකක් ඇඟේ ගාන විට අතේ අතේ ඇති කියා එය නැවැත්තුව. ඒ අන්දමින් අර පොරොන්දු සියල්ලක්ම ඔහු ඉටු කළා.

අපේ රාජ්‍ය ඇමතිතුමා කී විධියට මේ ආණ්ඩුවත් අන්න ඒ අන්දමට නම් පොරොන්දු ඉටු කර තිබෙනවා. එහෙත්, ඒ පොරොන්දුවලින් ඉටු වි තිබෙන්නේ අර ගොවියාට සිදු වූ විධියේ ප්‍රයෝජනයක් පමණක්ය කියලයි, අපට පෙනෙන්නේ.

ගරු කපාටායකතුමනි, අපේ රාජ්‍ය ඇමතිතුමා ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ගැනත් ඉතා දීර්ඝ අන්දමින් කරුණු ඉදිරිපත් කළා. ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ගැන මට තිබෙන බය මේකයි : ගරු රාජ්‍ය ඇමති තුමා ඔය අන්දමින් ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තේරුම් කරා වි. 1948 සිටම අපටත් නො යෙකුත් ක්‍රමවලට ඔය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තේරුම් කර දී තිබෙනවා. එහෙත්, ඔය ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව එංගලන්තයේ තෝරන්නේ නමුත් නාත්සේලා තෝරන පිළිවෙලට නොවෙයි. අන්න ඒකයි අපට

[පී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.]

තිබෙන බය. ඔය ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ගැන අපට සම්පූර්ණ විශ්වාසයක් තබන්න බැහැ. එහි තිබෙන වචන “ඔක්ස්ෆර්ඩ්” විශ්ව විද්‍යාලය තෝරන්නේ මෙහෙමයි; “කේම්බ්‍රිජ්” විශ්ව විද්‍යාලය තෝරන්නේ මෙහෙමයි කියායි. අපි ඔය වචන තේරිය යුත්තේ “ඔක්ස්ෆර්ඩ්” ඩික්ෂනරිය අනුව නොවෙයි; ලංකාවේ අකාරාදිය අනුවයි. ඒ අනුව ලංකාවේ මහජනයාට තේරෙන පිළිවෙලට ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තිබෙනවා නම් තමයි අපට විශ්වාසය තබන්න පුළුවන් වන්නේ කියා මතක් කරන්න කැමතියි. 1815 දී ව්‍යවස්ථාවක් නැත්නම් ගිවිසුමක් ලියා තිබෙනව. එය ලියා තිබෙන පිළිවෙල කොතරම් හොඳද කියා තමුන්නාන්සේලාට පෙනෙනව ඇති. (“උඩරට මහ කැරැල්ල” නමැති පොතක් ඒ ගිවිසුම පෙන්වමින්) මේ බලන්න, මේ ගිවිසුම ලියා තිබෙන්නේ භාෂා දෙකකින්. ඉංග්‍රීසියෙන් එක පැත්තක ලියන අතර එතනම අනික් පැත්තේ සිංහලෙන් ලියා තිබෙනව. එහි තේරුම මොකක්ද කියන එක ඉංග්‍රීසි අයට ඕනෑ විධියට තෝරන්න බැහැ. එසේ භාෂා දෙකින්ම ලියන්නට හේතුව මේ රටේ මිනිසුන්ගේ පමණක් ගිවිසුමක් නොවන නිසයි. ඉංග්‍රීසි මහ රජ්ජරුවන් හා සිංහල රටේ සිංහල ජනයාට අතර ඇති කරගත් ගිවිසුමක් නිසයි, මේ පිළිවෙලට මේ ගිවිසුම පිළියෙල කර තිබෙන්නේ.

ප්‍රේමදාස මයා.

(திரு. பிரேமதாசு)

(Mr. Premadasa)

ඔය ගිවිසුමේ මහවලැන්නේ අදිකාරම
අත්සන් කර තියෙන්නේ දෙමළෙන්
නේද ?

පිත්ස් ගුණසේකර මයා.

(திரு. பிறின்ஸ் குணசேக்கர)

(Mr. Prins Gunasekera)

ඒ නිසාම [බාධා කිරීම]

ප්‍රේමදාස මයා.

(திரு. பிரேமதாசு)

(Mr. Premadasa)

ඒ නිසාම වුවමනා නැහැ. අපි දැනගත්තයි අහන්නේ. මොකද ඔපමණ වේදනා වැඩි.

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

පී. ඩී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. ரீ. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

ඉන්න මම බලන්නමි. ගරු කථානායක තුමනි, මහවලතැන්නේ අදිකාරම කියා කෙනෙකු මේ හිවිසමට අත්සන් කර නැහැ.

ဧပြီလ ၁၃ ရက်

(திரு. பிரேமதாசு)

(Mr. Premadasa)

රත් වත් නෙ ?

පි. ඩී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. ஈ. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

රත්වත්තෙ කියා කෙනෙකු දෙමළෙන්
අත්සන් කර තිබෙනවා.

ଗରୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟରୁ

(கௌரவ அங்கத்தினர்கள்)

(Hon. Members)

£3.....

පි. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. ஈ. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

ඉන්න මම කියවන්නම්, මේ පොත අනුවම. රත්වත්තෙ කියා දෙමළෙන් අත්සන් කළ කෙනෙකු හිටියට ඒ රත්වත්තෙ පරම්පරාවෙ කිසිම කෙනෙකු අද ලංකාවේ නැති බව මම ස්ථිරවම, ඉතිහාසය අනුවම ප්‍රකාශ කරනවා. රත්වත්තෙ කියන නම ඕනෑම කෙනෙකුට ගන්න පුළුවන්. දැන් යම් ගමක පවුල් විසි පහක් ඉපදී සිටිනවා නම් ඒ පවුල් විසි පහටම ඒ ගමේ නම ගන්න පුළුවන්. මිනිසුන් එහෙම නම් ගන්නව. නමුත් මේ ගිවිසුමේ අත්සන් කර තිබෙන රත්වත්තෙ පවුලේ කවුරුවත් අද ලංකාවේ නැහැ. මම කියන්නම් තවත් විස්තර සහිතව. මේ රත්වත්තෙ කියන්නෙ මාතලේ දිසාවයි. ඒ මාතලේ දිසාවට ගැහැණු දරුවන් තිදෙනෙකුත් එක් පිරිමි දරුවෙකුත් හිටිය. ඒ පිරිමි දරුව කුඩා වයසේදීම මියගියා. ගැහැණු දරුවන් තිදෙනාගෙන් එක්කෙනෙකු මියගියා. ඊට පසු එක ගැහැණු ළමයෙක් බැන්ද පරණ ගම. අනික් ගැහැණු ළමය බැන්ද

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

ජයගොඩපොල. ඒ අනුව ඒ රත්වත්තෙ පරම්පරාවේ කවුරුවත් අද ලංකාවේ නැති බව මා ඉතිහාසය අනුව ප්‍රකාශ කරනවා.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරාච්ඡන්ද්‍රායා ආචාර්ය ආචාර්ය)

(An hon. Member)

බොහොම වයසක කෙනෙක්.

පී. බී. තෙනෙකෝන් මයා.

(ශ්‍රී ලං. රී. පී. ටෙනෙකෝන්)

(Mr. T. B. Tennekoon)

ගරු කථානායකතුමනි, කවදා හෝ මේ රටේ සිංහලෙන් ව්‍යවස්ථාවක් පිළියෙළ කරන තුරු අපිට විශ්වාසයක් තබන්න බැහැ. සමහර අයට නම් එහෙම විශ්වාසයක් තබාගන්න පුළුවන් වෙයි. සාමාන්‍යයෙන් අපි කියන්නේ රටේ ජනතාවගේ අදහසයි. රටේ ජනතාව කියන්නේ අපට තේරෙන භාෂාවෙන් ව්‍යවස්ථාවක් පිළියෙළ කළයුතුය කියයි. රාජ්‍ය ඇමතිතුමා තවත් මොනවාදෝ ලියවිලි වගයක් දුන්නා. ඒවා මොන ප්‍රශ්නයක් සම්බන්ධයෙන්ද කියා මට කියන්නට බැහැ.

ගරු කථානායකතුමනි, මා කලින් කියා සිටියේ සත්‍ය කාරණයක්. ඒ නිසා මිය ගිය, පරම්පරාවක් නැති, දෙමළෙන් අත් සන් කළ රත්වත්තෙලා ගැන ප්‍රශ්නයක් නැහැ. දැන් සිටින වෙන රත්වත්තෙලා ගැන වෙනම කථා කරමු.

රාජ්‍ය භාෂාව සිංහල භාෂාවය කියා කිව්වත්, ඒ ගැන කථා නොකර ඉන්නවා නම්, නොකරන දේ ගැන කථා නොකර ඉන්නවා නම් මා වඩා කැමතියි. රාජ්‍ය භාෂාව සිංහල භාෂාවය කියා කිව්වාට මේ ආණ්ඩුව තුළ රාජ්‍ය භාෂාව කෙරෙහි ලැදිකමක්, බලාපොරොත්තුවක් කොහෙත්ම නැති බවයි අපට පෙනෙන්නේ. මට තවත් කාරණයක් මතක් වුණා. (ලියුමක් පෙන්වමින්) මේ ලියුමේ තිබෙන සියලුම කාරණා ගැන සඳහන් කරන්නට මා කැමති නැහැ. මක්නිසාද, මේ ලියුම එවූ තැනැත්තා දෙපාර්තමේන්තුවක වැඩ කරන දෙමළ මහත්මයෙක්. ඒ නිසා ඒ මහත්මයාගේ වැඩ තහනම් වෙයිද නැත්නම් රක්ෂාව නැති වෙයිද

3—ආර් ආර් 15884 (66/7)

ස්තුති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

යන භය තිබෙන නිසා මා නම පමණක් සඳහන් කරනවා. ඔහුගේ නම එස්. එම්. රාජරත්නම්; සිංහල කෙනෙකු නොවෙයි. මේ ආණ්ඩුව සිංහලෙන් කටයුතු කරගෙන යන ආකාරය ගැන ඒ මහත්මයා මෙන්ම මෙහෙම කියනවා :

“මේ මැතකදී දුම්රිය දෙපාර්තමේන්තුවේ ලිපි කරුවන් ගණනාවකටම ඉහත සඳහන් පළමුවන පංතියේ උසස්වීම් දී ඇත.”

මොනවද, ඒ උසස්වීම්? විධායක පංතියේ පළමුවන ශ්‍රේණියට ලිපිකරුවන් උසස් කිරීම.

“ඔවුනට එසේ උසස්වීම් දෙන ලද්දේ, සිංහල ප්‍රවීණතාවය තිබුණ නිසාය. 1934.9.17 වැනි දින දුම්රිය ලිපිකරු සේවයට බැඳුන මා හට සිංහල බසින් වැඩ කිරීමේ දැනීම ඇත. සිංහල පස්වැනි පංතියේ ප්‍රවීණතා පරීක්ෂණයද සමත්වී සිටිමි. යට කී උසස්වීම් ලැබූ ලිපිකරුවනට පසුව, එම උසස්වීම් ලැබීමට සුදුසුකම් ලබා තිබුණේ මාය. ඇබර්තුද තිබුණි. නමුත් තත්ත්වය එසේ තිබියදී, මේ ලඟදී මගේ නම සම්පූර්ණයෙන්ම අමතක කර දමා, වෙනත් ලිපිකරුවන් පස් දෙනෙකුට එම උසස්වීම් දී ඇත. මොවුනට ‘කිසිම සිංහල ප්‍රවීණතාවයක්’ නොමැත. ඔවුනගේ ප්‍රතිපත්තිය වූයේ මැරුවන් සිංහල ඉගෙන ගන්නේ නැත යන්නයි. කරුණු එසේ හෙයින් දැන් තේරුම් ගැනීමට සිදු වී තිබෙන්නේ, සිංහල ඉගෙන ගත් එක මහා මෝඩකමක් බවය.”

“උසස්වීම් දිය යුත්තාට උසස්වීම් නොදී අන් අයවලුනට උසස්වීම් දීම නිසා මා හට සිදු වී ඇති මෙම බලවත් අසාධාරණය කාට ප්‍රකාශ කරන්නද” කියා මේ අය අහනවා.

ඔය සිංහලෙන් ඉගෙන ගන්න කැමැත්තෙන් කටයුතු කරපු අය ගැනයි.

ඒ වගේම සිංහලෙන් වැඩ කරන්න ගිය සිංහල අයටත් එසේ කටයුතු කිරීම නිසා සිදු වී තිබෙන කරදර අමාරුකම් ගැනත් පැමිණිලි එනවා. සිංහලෙන් වැඩ කරනවාය කියා රටට බොරු ප්‍රකාශයක් කරමින් වැඩ කටයුතු සියල්ලක්ම ඉංග්‍රීසියෙන් කරන තමුත්තාත්සෙල කරන බොරුවම තමයි, දෙමළ අයත් කරන්නේ. අපේ යාපනේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ජී. ජී. පොත්තම්බලම් මයා.) ආදිකොට ඇති එම උදවිය හැකි තරම් දුරට වැඩ කරන්නේ ඉංග්‍රීසියෙන්. ඒ අය කතා කරන්නේ, වැඩ කරන්නේ ඔක්කොම ඉංග්‍රීසියෙන් නමුත් දෙමළ ජනතාව ඉදිරිපත්

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

[වී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.]

කියනවා, “අපි දෙමළ භාෂාව වෙනුවෙන් මැරෙන්න යනවා” කියා. අපේ සිංහල කට්ටිය කොහොමද කියන්නේ? “අයි ශෝ, අපි සිංහලෙන් තේන්නම් ඔක්කොම වැඩ කරන්නේ; පොතේ ලියන්නේ සිංහලෙන්; දැක්කද, මේවර රාජා සහ කතාවෙදි ඉස්සර වෙලාම සිංහලෙන් කියෙව්වේ; ඒකෙ මුලටම අවුටු ගහල තිබුණේ සිංහලෙන්; ඊළඟට තමයි, දෙමළෙන් සහ ඉංග්‍රීසියෙන් තිබුණේ” යනාදි වශයෙන් අපේ අය කියනවා. මේ කෝලාහලය කරන්නේ, අර දුප්පත් සිංහල මිනිසුන් රැවටීමටයි. ඉංග්‍රීසි ඉගෙන ගත් උසස් පන්තියේ සිංහල අය එසේ කටයුතු කරන අතර, ඉංග්‍රීසි ඉගෙන ගත් උසස් පන්තියේ දෙමළ ලොකු ලොක්කන්ද දුප්පත් දෙමළ මිනිසුන් රැවටීම පිණිස ඒ විධියටම කටයුතු කරනවා. ඒ විධියට දුප්පත් මිනිසුන් රැවටීම සඳහා දීර්ඝ කාලයක් තිස්සේ අරන් එන ව්‍යාප්ත වැඩ පිළිවෙලක් තමයි, ඔය භාෂා ප්‍රතිපත්තිය.

ඔය ව්‍යාප්ත ප්‍රතිපත්ති නැතුව කවුරු හරි ඇත්ත වශයෙන්ම මෙම භාෂා ප්‍රශ්නය පමණක් වුවත් ස්ථිරව භාරගෙන වැඩ කරනවා නම්, ඒ අය කුමන පක්ෂයක වුවත්, අපේ මන්ත්‍රීකම් අපි එවේලේම අමතක කර දමා ඒ තැනැත්තාගේ පා සේදීමට වුවත් ලැස්තියි. මෙම භාෂා ප්‍රතිපත්තිය පමණක් වුවත් නියම ආකාරයට විසඳීමේ වගකීම කවුරුහරි භාර ගෙන කටයුතු කරනවා නම් ඒ විධියට අපිත් ක්‍රියා කරන්නට ලැස්තියි. නමුත් අපට පෙනෙන්නේ නැහැ, එසේ කෙරෙන බවක්. අනාගතයෙදි එසේ කරාවිය කියා පෙනෙන්නේ නැහැ.

සිංහල සංස්කෘතියට මුල් තැන දී වැඩ කරුවිද යන්න ප්‍රද්‍රමයට කාරණයක්. බලාගෙන යන විට තේරුම් යනවා ඇති, සිංහල සංස්කෘතියට කොච්චර වැඩ කර තිබෙනවාද යන්න.

සිංහල උදවියය කියා නම් කරන අය ඉංග්‍රීසියෙන් කතා කරනවා දකින විට මට නම් ලැජ්ජයි. සමහරවිට හිතෙනවා, එංගලන්තයේ සුද්දන් එකතු වෙලා කතා කරනවාද කියලත්. ඒත් සුද්දන්

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

ගෙ පාට නැහැ; මේ, කළු සුද්දො. දෙමළ වේවා, සිංහල වේවා ආත්ම ගෞරවය තිබෙන කෙනෙකුට තම භාෂාව හැර වෙනත් විදේශීය භාෂාවකින් තම ජාති යේම අය සමග කතා කරන්නට ලජ්ජා නැද්ද? ජාති මමත්වය තිබෙනවා නම් එසේ කරන්න ලජ්ජා නැද්ද කියා මා තාවත වරක් අහනවා.

ඉස්සර අපි කණ්ඩායමක් හරිගස්සා තිබුණා, මහනුවර. අපි බොහොම ගරු කරන ලොකු ලොක්කො—ජෝර්ජ්. ඊ. ද සිල්වා මැතිතුමා, රත්නායක මැතිතුමා සහ ඇල්බට් ගොඩමුනේ මැතිතුමා එහෙම—ඇවිත් වේදිකාවලට නැගී ඉංග්‍රීසියෙන් කතා කරන්නට පටන් ගත්තවා. ඒ පිරිස අතරට ගොස් දෙමළ භාෂාවෙන් කථා කරන්නට අප කීප දෙනෙකු ලැස්ති වී සිටියා. “මොකද තෙන්නකෝන් දෙමළෙන් පටන්ගෙන?” යනුවෙන් එවිට ඒ මිත්‍ර මහත්වරුන් අසනවා. “මේ රටේ ජනතාවගෙන් කොටසක් කථා කරන්නේ දෙමළයි. අප ඒ අයගේ දෙමළ භාෂාවෙන් කථා කරනවා. නමුත් නමුත් තාත්සේලා කථා කරන්නේ ලංකාවේ සිට හැතැප්ම හයදාහයක් ඇතින් පිහිටි රටක ජනතාව කථා කරන භාෂාවෙනුයි. අප දෙගොල්ලන්ගෙන් වඩා හරි කවුද? ළඟ තිබෙන භාෂාව කථා කරන අපද? ඈත තිබෙන භාෂාව කථා කරන නමුත් තාත්සේලාද?” යනුවෙන් එවිට පිළිතුරු දෙනවා. මේ විධියට කථා කළාම ඒ අය අප සමග අමනාප වී වේදිකාවලින් ඉවත් වී යනවා. ඔන්න ඔය විධියේ සටනක් අප ඒ කාලයේ මහනුවරදී ගෙන ගියා.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

විරුද්ධ පැත්තේ ඉංග්‍රීසියෙන් කථා කරන අය එක්ක තරඟ නැද්ද?

වී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. பி. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

ඔය පිළිබඳව නම් කුමන පැත්තේ අය ගැන වුණත් මා දරණ මතය එකයි. මා සමග කවුරුත් තරඟ වුණත්, මට මන්ත්‍රී

ස්තුති යෝජනාව පිළිබඳ විමාදය

කරනවා. තල්ලුර්හි ගරු මන්ත්‍රිතුමාත්
දුප්පත් දෙමළ ජනතාවට බොරු කරමින්
ඉංග්‍රීසියෙන් වැඩ කරනවා. [බාබා කිරීමක්]

(டொக்டர் ஈ. எம். வீ. நாகநாதன்—நல்
லூர்)

සිංහලෙන් කොයි පන්තියද පාස ?

(திரு. ஈ. பி. தென்னகோன்)

දෙමළ ජනතාව රචවා මෙහි අවුත්
ඉංග්‍රීසියෙන් වැඩ කරනවා. [බාධා
කිරීමක්] මායි දැන් කපා කරන්නෙ
නල්ලර්හි ගරු මන්තීතුමා වාඩි වෙන්න.

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

කරුණාකර නිශ්ශබ්ද වන්න. රූප්විම
විනාඩි 30 කට තාවකාලිකව නවත්වනවා.
නැවත පටන් ගන්නා විට නියෝජ්‍ය කථා
නායකතුමා මූලාසනය ගන්නවා ඇති.

රැස්වීම ඊට අනුකූලව තාවකාලිකව අත්සිටුවන ලදින්, අ. හා. 4.30 ට නියෝජ්‍ය කඩාතායක තැන්පත් සි. එස්. පීරිසි කොරයා මහත්‍යාගේ සහායනින් වශයෙන් නැවත පවත්වන ලදී.

இதன்படி அமர்வு பி.ப. 4.30 வரை இடை
நிறுத்தப்பட்டு, மீண்டும் ஆரம்பமாயிற்று. உப
சபாநாயகர் [திரு. சீ. எஸ். ஷேர்லி கொறூயர்]
தலைமை தாங்கினார்.

Sitting accordingly suspended till 4.30 P.M. and then resumed, MR. DEPUTY SPEAKER [MR. C. S. SHIRLEY COREA], in the Chair.

(திரு. ஈ. பி. தென்னகோன்)

ගරු උප කථානායකතුමනි, රැස්වීම නවත්වන අවස්ථාවෙදී අපි කථා කරමින් සිටියේ අපේ භාෂාව සම්බන්ධයෙන් අද තිබෙන ව්‍යාජ වැඩ පිළිවෙළ ගැනයි. ඒ ගැන තවදුරටත් කථා කරන්නට වුවමනා වක් නැ. කාලයත් බොහොම අඩුවෙනුයි තිබෙන්නේ.

අනුකූලකාරකුමාගේ කථාව :

[පී. ඩී. තෙන්නකෝන්]

ක්‍රීඩා සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කරන්න අමාත්‍යාංශයක් ඇති කළ බව ඊළඟට මේ රාජාසන කථාවෙහි සඳහන් වී තිබෙනව. එ මොන ක්‍රීඩා ගැනද? ඊට උඩින් සඳහන් වී තිබෙන අපේ සංස්කෘතික ක්‍රීඩා ගැනද මේ අමාත්‍යාංශය පිහිටුවා තිබෙන්නේ? නැ. මෙය පිහිටුවා තිබෙන්නේ විදේශීය ක්‍රීඩා සම්බන්ධවයි. අපේ නැටුම් ගැනුම්, අපේ පන්දු ගැහිල්ල, අපේ ලුණු පැහිල්ල, අං ඇදිල්ල ආදී ස්වදේශ ජාතික ක්‍රීඩා සම්බන්ධයෙන් නොවෙයි. ක්‍රීඩා අමාත්‍යාංශය පිහිටුවා තිබෙන්නේ සුගත දස ඇමතිතුමාගේ “පූච්ච බෝල්”, “වොලි බෝල්” තවත් නොයෙක් “බෝල්” දියුණු කිරීමටයි.

ගරු යූ. බී. වන්නිනායක (මුදල් ඇමති)

(கௌரவ யூ. பி. வன்னிநாயக்க—நிதி அமைச்சர்)

(The Hon. U. B. Wanninayake—Minister of Finance)

ඒවා විතරක් නොවෙයි, තවට පැනිල්ල ගැනත් ඕකෙ තිබෙනව.

පී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. பி. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

ඊළඟට ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, පෝය නිවාඩුව ඇතිකිරීම ගැන මෙහි බොහොම ලොකුවට කියා තිබෙනව. මේ අවස්ථාවේදී තමුත්තාන්සේ මූලාසනයට පැමිණීම ගැන මම බොහොම සන්නේෂ වෙතම. පෝය නිවාඩුව ඇති කිරීම ගැන අද සන්නේෂ වී ඉන්නේ කවුද? මා හිතන හැටියට එයින් කවුරුවත්ම සතුටට පත්වී නැහැ. බෞද්ධාගමිකාරයෝත් ඒවගෙම අනෙක් ආගමිකාරයෝත් මේ පෝය නිවාඩුව ඇති කර තිබෙන ක්‍රමය ගැන විරුද්ධ වී සිටිනව. පෝය නිවාඩුව සම්බන්ධයෙන් එක්තරා ප්‍රවෘත්ති පත්‍රයක මිගමුව පැත්තෙන් වාර්තාවක් පළ වී තිබෙනව.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

“ඇත්ත” පත්තරේද?

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

පී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. பி. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

“ඇත්ත” නොවෙයි. මේක අපි නම් වැඩි පුර පිළිගන්නේ නැති නමුත් ජාතික රජය විසින් ඉතා උසස් ලෙස පිළිගන්න “දවස” පත්තරයයි. ජූලි 18 වැනිදා—අද—“දවස” පත්තරේ මිගමුවෙන් ලැබුණු වාර්තාවක් පළ වී තිබෙනව. එහි කියා තිබෙන්නේ මේ විධියටයි:

“පෝදිනවල මෙන් ඉරිදා හතරත් නිවාඩු ඉල්ලා සිටින—17 වැනිදා මිගමුව,—ඉරිදා හතරේ නිවාඩුව අහෝසි වීම නිසා කතෝලිකයින් කබලෙන් ලිපිව වැටුණා හා සමාන තත්ත්වයකට පත්ව ඇති බැවින් සතර පෝය මෙන්ම ඉරිදා හතරත් නිවාඩු දිනයන් කරන ලෙස ජාතික රජයෙන් ඉල්ලා සිටින්නෙමු’ යි ඉරිදා හතර නිවාඩු දිනයන් කරන ලෙස ජාතික රජයට බල කර සිටිම සඳහා මිගමු මන්ත්‍රී ගොඩනැගිල්ලේ පැවැති රැස්වීමකදී හිටපු උප පුරපති ජෝන් සිල්වා මහතා කිය.”

තවත් හුඟ දෙනෙක් මේ ගැන කථා කර තිබෙනව. අපේ ප්‍රදේශයේ වහකෝට්ටෙ කතෝලික උදවිය කීප දෙනෙක් මට ඊයේ පෙරෙයිදා හමු වී මේ පෝය නිවාඩුව ගැන කථා කළා. “අපිත් වළවල්වල වැටී තිබෙනව, නමුත් මෙහෙම වළකනම් කවදාවත් වැටුණේ නැ” යි ඒ උදවිය මේ පෝය නිවාඩුව ගැන කථාකරද්දී මට කිව්ව. වහකෝට්ටෙ ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා දත්තව ඇති. ශුද්ධ අත්තෝති මුනිත්දයන් වහන්සෙගෙ පල්ලිය පිහිටා තිබෙන මේ ස්ථානය බලන්න වටිනා ඓතිහාසික ස්ථානයක්. ඉතින් ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ පෝය නිවාඩුව ගැන ආණ්ඩුව බොහොම කැගැහුවත් එය බෞද්ධයින්ට ප්‍රයෝජනවත් වන විධියට දී තිබෙනවය කියා තමුත්තාන්සේ පිළිගන්න වද? පොහොය නිවාඩුව දී තිබෙන එක හැබැයි. නමුත් පොහොය දිනට නොවෙයි, පොහොය නිවාඩු ලැබෙන්නේ, ඒ ගොල්ලන්ට වුවමනා වෙන දවස්වලටයි.

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ කාලයෙන් තව ඉතිරිව තිබෙන්නේ මිනිත්තු 5 ක් පමණක් බව මතක් කරන්නට සතුටුයි.

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(කිරු. ඒ. ඩී. ටෙනෙක්කෝන්)

(Mr. T. B. Tennekoon)

හොඳයි. මම කථාව කෙටි කරන්නම්.

මේ අවුරුද්දේ ජනවාරි මාසයේ පොහොසත් පෙර දින වශයෙන් 27 වැනිදා සවස් වරුවත්, පොහොසත් දින වශයෙන් 28 වැනිදා සම්පූර්ණ දවසත් නිවාඩු බව ප්‍රකාශ කර තිබුණා. එහෙත් පොහොසත් ලැබූ වෙළුමේ ජනවාරි 29 වැනිදා දවල් 12.48 වසර ; ගෙවුණේ ජනවාරි 30 වැනිදා සවස 1.37 වසර. පොහොසත් නිවාඩු දිනය පොහොසත් දිනයට කිට්ටු වෙලාවක් නැහැ. නම තිබෙන්නේ පොහොසත් නිවාඩුව කියලයි.

පෙබරවාරි මාසයෙන් එහෙමයි. පෙබරවාරි 26 වැනිදා වරුවත් 27 වැනිදා සම්පූර්ණ දවසත් පොහොසත් වෙනුවෙන් නිවාඩු දී තිබුණ නමුත් පොහොසත් ලැබූවේ 28 වැනි වැනිදා පූ. හා. 3.52 වසර, ගෙවුණේ මාර්තු 1 වැනිදා පූ. හා. 3.25 ව.

මාර්තු මාසයේ නිවාඩුව යෙදී තිබුණේ 19 වැනිදා හා 20 වැනිදාවයි. එහෙත් මාර්තු 21 වැනිදා උදේ 8.08 වසර පොහොසත් ලැබූවේ ; ගෙවුණේ 22 වැනිදා දවල් 10.15 වසර. මාර්තු මාසයේ තවත් පොහොසත් දින නිවාඩුවක් යෙදී තිබුණා 27 වැනිදා හා 28 වැනිදාව. එහෙත් පෝය ලැබූවේ 29 වැනිදා සවස 2.46 වසර. ගෙවුණේ 30 වැනිදා සවස 1.22 වසර.

අප්‍රේල් මාසයේ පොහොසත් දින නිවාඩුව වශයෙන් 3 වැනිදා හා 4 වැනිදා යෙදී තිබුණ නමුත් පෝය ලැබූවේ 5 වැනිදා සවස 4.46 වසර. අප්‍රේල් 18 සහ 19 පොහොසත් නිවාඩු වශයෙන් යෙදී තිබුණත්, පොහොසත් ගෙවුණේ 20 වැනිදා රාත්‍රි 2.03 වසර. අප්‍රේල් 25, 26 පෝය නිවාඩු වශයෙන් යෙදී තිබුණ නමුත් 27 වැනිදා සම්පූර්ණ පොහොසත් දිනය. පොහොසත් ගෙවුණේ 8.12 වසර.

මැයි මාසයේ 10 වැනිදාත් 11 වැනිදාත් පොහොසත් නිවාඩු වශයෙන් යෙදී තිබුණත් පොහොසත් ලැබූවේ 12 වැනිදා අවසම 3.42 වසර ; ගෙවුණේ 13 වැනිදා අවසම 5.59 වසර. මැයි 17, 18 පොහොසත් නිවාඩු. එහෙත් පොහොසත් ලැබූවේ 19 වැනිදා සවස 3.18 වසර. ගෙවුණේ 20 වැනිදා සවස 3.13 වසර. මැයි මාසයේ තවත් පොහොසත්

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

දින නිවාඩුවක් 25 වැනිදා හා 26 වැනිදාව. නමුත් පොහොසත් ලැබූවේ 27 වැනිදා අවසම 3.28 වසර. ගෙවුණේ පසුවදා අවසම 5.54 වසර. ඔය පසුවුණු හරියේයි. ඉදිරියේත් එහෙමයි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේක තමයි, අන්දුන්කුන්දුන් විමය කියන්නේ. මිනිසුන්ට තිබුණු ඉරිදා නිවාඩුවත් නැති කළා. පොහොසත් දිනටත් නිවාඩු නැතිව ගියා. අද ගමකට ගිහින් ඇහුවොත් දවස මොකක්ද කියා, කිසි කෙනෙක් දන්නේ නැහැ දවස කියන්න. සිකුරාදාද, අඟහරුවාද, බදාදාද කියන්න කවුරුවත් දන්නේ නැහැ.

අපේ පළාත්වල මිනිස්සු “අද පොහොසත් දවස” කියා ආණ්ඩුවේ නිවාඩු දවසට සිල් සමාදම් වෙන්ට පත්සලට යනවා. “අද නෙවෙයි පොහොසත් අනිද්ද” කියලා හාමු දුරුවො මිනිසුන්ට ආපසු ගෙවල්වලට එවනවා. ඒ විධියයි, සිදුවෙන්නේ. ආගම ආරක්ෂා කිරීම පිණිස මේ ආණ්ඩුවෙන් කර තිබෙන ලොකුම වැඩේ මෙන්න කිය මින් පොහොසත් දින නිවාඩුව ගැන බෙර ගසනවා. මේ විධියේ බෙර ගැසීම් ගැන තව හුඟක් කියන්න තිබෙනවා. මා සටහන් කර ගත් තව වැදගත් කාරණා රාශියක් තිබෙනවා. අයවැය අවසථාවෙදිවත් කියන්න මම ඒ වික නියාගන්නම්. දැන් අනික් මන්ත්‍රී වරුන්ට කථා කරන්න ඉඩ සලසමින් මේ විකවත් කථා කරන්න අවස්ථාව ලබා දීම ගැන තමුන්නාන්සේට ස්තූති කරමින් මගේ වචන ස්වල්පය මෙයින් අවසාන කරනවා.

අ. හා. 4.40

ඩී. පී. අතපත්තු මයා. (රාජ්‍ය ඇමතිගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්)

(කිරු. ඩී. ඒ. අත්තපත්තු—இராஜாங்க அமைச்சரின் பாராளுமன்றக் காரியதரிசி)

(Mr. D. P. Atapattu—Parliamentary Secretary to the Minister of State)

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, දඹුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ පොහොසත් නිවාඩුව—

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(කිරු. ඒ. ඩී. ටෙනෙක්කෝන්)

(Mr. T. B. Tennekoon)

මගේ නොවෙයි, පොහොසත් නිවාඩුව.

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

ස්තුති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

අතපත්තු මයා.

(திரு. அத்தபத்து)
(Mr. Atapattu)

සමාවන්න. දඹුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා පොහොය නිවාඩුව සම්බන්ධව කරන ලද විසිතුරු දේශනය පිළිබඳව පුද්ගලික වශයෙන් මා මේ කාරණය ප්‍රකාශ කරන්නට සතුටුයි. පොහෝ දින නොවන දවස් කීපයක පොහෝදින නිවාඩුව යෙදී තිබෙන බව දැනගන්නට ලැබී තිබෙනවා. ස්වදේශ කටයුතු භාර ගරු ඇමතිතුමා මේ සම්බන්ධව තව දුරටත් කල්පනා කරනු ඇතැයි මා හිතනවා. පෝය නිවාඩුව පටන් ගත්තේ ඔහොම නොවෙයි. මහත්මයෝ, පෝය නිවාඩුව ගැන කියන්න පටන් ගත්තේ ඔහොම නොවෙයි. මේ පෝය නිවාඩුවක් ඇති කර—පෝය නිවාඩුව නිසා—කතෝලික භක්තිකයන්, ක්‍රිස්තියානි භක්තිකයන්, ඒ වගේම විශේෂයෙන්ම ඒ මහත්මයාගේ කොට්ඨාශයේ ඉන්න බෞද්ධාගමිකාරයෝත් තරහවෙලා ඉන්න වය කියමිනුයි ප්‍රකාශ කරන්න පටන් ගත්තේ. ඒ වුණත් අන්තිම වුණේ—මම හිතන්නේ නැහැ කොයි විධියකින්වත් එහෙම දෙයක් අදහස් කළාය කියා—පෝය නැති දවසේ නිවාඩු දීමේ වැරද්දක් තිබෙනවය යන අදහසිනුයි. එය මාත් පිළිගන්නවා. වරදක් එහෙම වෙලා තියෙනවා නම් එය හරිගස්සනවා ඇති.

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. டி. பி. தென்னகோன்)
(Mr. T. B. Tennakoon)

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ ගරු සභාවේ මහත්වරු නැහැ. මේ සභායේ මහත්වරු කියා අමතන්නේ නැහැ.

ප්‍රේමදාස මයා.

(திரு. பிரேமதாச)
(Mr. Premadasa)

ගරු මන්ත්‍රීවරු ඉන්නේ. ගරු මන්ත්‍රීතුමා කියායි අමතන්න ඕනෑ.

අතපත්තු මයා.

(திரு. அத்தபத்து)
(Mr. Atapattu)

අධ්‍යාපන කටයුතු පිළිබඳ උප ඇමති තුමන්ලාටත්—පාර්ලිමේන්තු ලේකම් තුමාලාටත්—වැරදිලා තිබෙනවා. ඒ නිසා

ඕක ඒ තරම් ලොකු දෙයක් හැටියට සලකන්න එපා ගරු මන්ත්‍රීතුමා. දඹුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට මා ඉතාමත් ගරු කරනවා. මා අහලා තියෙනව එතුමා උප ඇමති වරයෙකු—පාර්ලිමේන්තු ලේකම්වරයෙකු—හැටියටත් මේ රටට ලොකු සේවයක් කර තිබෙනවය කියලා.

සෙනෙවිරත්න මයා.

(திரு. செனவிரத்தன்)
(Mr. Seneviratne)

පත්විම් එහෙමත් දිල තියෙනවලු.

අතපත්තු මයා.

(திரு. அத்தபத்து)
(Mr. Atapattu)

මේ රටට කළ ඒ සේවය ගැනත් මා එතුමට අවංකවම සලකනවා. ඒ නිසා සුළු දෙයක් ලොකු දෙයක් හැටියට අල්ලාගෙන දඟලන්න එපා. මා බලාපොරොත්තු වුණේ නැහැ, එතුමා සම්බන්ධයෙන් පමණක් විශේෂයක් කරන්න. එතුමට අගෞරවයක් කරන්න වුවමනාවක් තිබුණේත් නැහැ. දඹුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට එවැනි විශේෂයක් කරන්න වුවමනාවක් නැත්තේ එතුමා තිතරම් වාගේ—හැම වෙලාවෙම වාගේ—හොඳට හිතාවෙලා ඉන්න නිසයි. ඒ නිසා එය තරක අදහසකින් නොකළ දෙයක් බව පිළිගනු ඇතැයි මා විශ්වාස කරනවා. ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ කථාව ඇසීමෙන් පස්සෙ තමයි මාත් සිංහල භාෂාවෙන් වචන ස්වල්පයක් කථා කරන්න ඕනෑය කියා කල්පනා කළේ. මට විශේෂයෙන් එක් කාරණයක් හැඟී ගියා එතුමගෙ කථාවෙන්. ගරු දඹුල්ල මන්ත්‍රීතුමා කිව්වා හත්වැනි පංක්තියට යන තුරු ඉංග්‍රීසියෙන් ඉගෙන ගත්තාය කියා. ඒ වුණත් මම අපේ රාජ්‍ය කටයුතු පිළිබඳ ගරු ඇමතිතුමා කථා කරන අවස්ථාවේදී පැයක් පමණ වෙලාවක් නිදා ගත්තාය කිව්වා. මට නින්දා ගොස් තිබුණාය කිව්වා. මට තේරෙන්නේ නැහැ ඒ කරනවා. ඒ කථාව තේරුණේ නැති නිසාද එහෙම නැතිව භාෂාවට සම්පූර්ණයෙන්ම පරිභව කරන නිසාද එසේ කිව්වෙ කියන එක මට තේරෙන්නේ නැහැ.

අනුකූලකාරකුමාගේ කථාව :

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(තිரு. ඒ. ඩී. තෙන්නකෝන්)

(Mr. T. B. Tennekoon)

ඇයි අපේ ගරු අගමැතිතුමාට තින්ද ගියෙ එහෙම නම්?

අනපත්තු මයා.

(තිரு. අත්තපත්තු)

(Mr. Atapattu)

ගරු අගමැතිතුමා ගැන නොවෙයි මා කථා කළේ. ඒක ගරු අගමැති තුමාගෙන්ම අහන්න. රාජ්‍ය කටයුතු පිළිබඳ ගරු ඇමති තුමාගේ කථාව කරගෙන යන විට නිදා ගත්තාය යන්නයි එතුමා කිව්වේ. සිංහල භාෂාවෙන් නැතිව වෙන භාෂාවකින් කථා කළ විට එක්කෝ කථාව ගරු මන්ත්‍රීතුමාට තේරුණේ නැති නිසා නැත්නම් අහන්න ඕනෑකමක් නැති නිසා වෙන්න ඇති. නිදි මත ගතිය එන්න ඇත්තේ මොකක් නමුත් හේතුවක් නිසාම වෙන්න ඇති. සිංහලෙන් කථා කරන විට ඊට ඇහුම්කන් දෙන නිසයි මා සිංහලෙන් කථා කරන්න පටන් ගත්තේ. අද පමණක් නොවෙයි මේ විවාදය පටන් ගත් දවසෙන් ඉතාමත් හොඳට—සැපට—නිදාගන්න ඇති. මැද කොළඹ තුන්වන ගරු මන්ත්‍රීතුමා (කෙන මන් මයා.) පැය තුනක් තිස්සේ එදා කථා කළා. එහෙත් ඒ කථාව දඹුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට අප්‍රිය නැති නිසාදෝ එසේ නැත්නම් එදා තින්ද ප්‍රිය නොවූ නිසාදෝ එදා තින්ද නොගියා වෙන්න ඇති. දවල් කාලයේදී තින්ද යන්නේ වැඩි වශයෙන් ම කාටද? රාත්‍රි කාලයේදී නොයෙක් කාරණාවල් නිසා නිදි මරණ—නිදි වරන—සම හර අයට දවල්ට හොඳට තින්ද යනව. එයින් මා අදහස් කරන්නේ නැහැ, ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ හිත පිද්දන්න. මා අහන්නේ ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට තියෙන්නේ ඒ ලෙඩේද කියන එකයි.

දඹුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා කළ එක් ප්‍රකාශයක් ගැන මා එතුමාට අවංකවම—ව්‍යාජයෙන් එහෙම නොවෙයි—ප්‍රශංසා කරනවා. ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමා කිව්වා සිංහල භාෂාව රාජ්‍ය භාෂාවක් හැටියට ලංකාවේ නීතියක් පනවා තිබෙනවය කියල. කොයි පක්ෂය හෝ වේවා ඒ අනුව කටයුතු කළ යුතු බව එතුමා කිව්වා. ඒ තරම් ජාතික කැක්කුමක් තිබෙන ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට අවංකවම ප්‍රසාදය පළ කරන්න ඕනෑ. එක්සත්

ස්තුති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

ජාතික පක්ෂයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් කවුරුත් ඒ ගැන එතුමාට සලකනවා. තීන් මාලා සකස් කර තිබෙන නිසා හැම විටම ඒ විධියට වැඩ කරන්න ඕනෑය කිව්වා. ඒ සම්බන්ධව මා ප්‍රශංසා කරනවා යයි කීවේ මෙන්න මේ නිසයි: තමන්ගේ පක්ෂයේ වුණත් ඒ භාෂාවෙන් කථා නොකරන අය කෙරෙහි ඒ මන්ත්‍රීතුමා එතරම් ප්‍රසාදයක් දක්වන්නේ නැත කියා එතුමා කිව්වා. ඒ මන්ත්‍රීතුමා ඒ කථාව කරගෙන යන විට මා මිත්‍ර පළාත් පාලන ඇමතිතුමාගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමා පෙන්වා දුන්නා, ඒ අන්තිම වරට අත්සන් කළ ගිවිසුමට රත්වන්නේ කෙනෙක් දෙමළ භාෂාවෙන් අත්සන් කර තිබෙනවාය කියල.

පී. බී. විජයසුන්දර මයා. (කිරිඇල්ල)

(තිரு. ඒ. ඩී. බිඤ්ජුන්දරා—කිරිගෙඩ්ල)

(Mr. P. B. Wijesundara—Kiriella)

සිංහලෙන් අත්සන් කර තිබෙන්නේ එක්කෙනයි.

අනපත්තු මයා.

(තිரு. අත්තපත්තු)

(Mr. Atapattu)

එසේ දෙමළෙන් අත්සන් කර තිබෙන්නේ කවුරු හෝ රත්වන්නේ දිසාව කෙනෙක් කියන එක ඒ මන්ත්‍රීතුමා පිළිගත්තා. [බාබා කිරීමක්] ඒ කෙසේ වුණත්, ඇතැම් කාලවල එවැනි දේවල් අප අතරත් තිබුණු බව අපි කවුරුත් දන්නව. මිට අවුරුදු 40 කට පමණ උඩ දී අපේ පළාත් වල සිටි ඉංග්‍රීසි වචනයක්වත් නොදන්න අය යන්නම් තමන්ගේ නම ඉංග්‍රීසියෙන් කුරුව ගාන්න පුළුවන් නම් ඉංග්‍රීසියෙන් අත්සන් කිරීමට පුරුදු වී සිටිය. ඒ කාලයේ තිබුණු තත්ත්වය ඒකයි. අන්න ඒ අන්දමට ඒ උඩරට ගිවිසුම අත්සන් කරන කාලයේත් දෙමළ භාෂාවට ගෞරවණීය තත්ත්වයක් තිබෙන්න ඇති. ඒ නිසා ඒ දිසාවෙතුමා දෙමළෙන් අත්සන් කර තිබෙනව. අපි එයට පරිහව කරන්න ගියේ නැහැ.

එහෙත්, අපි ඒ කාරණය පෙන්වුම් කර දුන් විට රත්වන්නේ කෙනෙක් දෙමළෙන් අත්සන් කළේ කොහොමද, මම ඒ කථාව නැති කරන්න ඕනෑය කියා දඹුල්ලේ මන්ත්‍රීතුමා කිව්වේ මොකක්ද? රත්වන්නෙලා

අනුකූලකාරකුමාගේ කථාව:

[අනපත්තු මයා.]

පුරාම හිටිය; ඔය කියන රත්වත්තෙගෙ කවුරුවත් දැන් ඇත්තෙ නැතෙයි කිව්ව. රත්වත්තෙලා පුරාම ඉන්න ඇති; නමුත් රත්වත්තෙ දිසාව කෙනෙක් හිටියා නම් ඒ රත්වත්තෙ පරම්පරාවෙ මූලික කෙනෙක් වෙන්න ඕනෑ. එහෙත් දඹුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ අදහසේ හැටියට නම්, එදා තිබුණු ඒ රත්වත්තෙ පරම්පරාව ඉවර වුණා. එහෙනම්, අද ඉන්නෙ මේ දෙවැනි කාලසියේ රත්වත්තෙලාද? මා නම් ඒ අදහස අනුමත කරන්නෙ නැහැ. නම් දරාගෙන රටට ප්‍රයෝජනවත් ව උඩරට සැලකිය යුතු තත්ත්වයක් ඇතිව සිටින ඒ මහත්වරුන්ට අපහාසයක් කරන්න මා කැමති නැහැ. දඹුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා කියන එකත් හරි. ඔය කියන රත්වත්තෙ දිසාවගෙ පුත්තු හිටියේ නැහැ. අපිත් ඉතිහාසය ගැන දන්නව ගැහැණු ලමයින් පමණක් කීප දෙනෙක් හිටිය. එයින් එක්කෙනෙක් ගතේගම කෙනෙක් කසාද බැන්ද. ඔව්, පරණගම කියා කෙනෙක්—ඔහු කර ගත්තේ බින්න විවාහයක්. ඒ බින්න විවාහය කරණකොට ගෙන ඒ පරම්පරාවේ තවත් රත්වත්තෙ කෙනෙක් ඇති වී අද ඒ රත්වත්තෙලා ලංකාවේ ඉන්නව. ඒ නිසා රත්වත්තෙ පරම්පරාවට අගෞරවයක් කරන්න එපාය කියා දඹුල්ලේ මන්ත්‍රීතුමාට අවවාදයක් වශයෙන් කියන්න කැමතියි. බින්න ක්‍රමයෙන් ආවත්, දරුවකුගෙන් ආවත්, එය රත්වත්තෙ පරම්පරාවක්. අපේ මේ දඹුල්ලේ මන්ත්‍රීතුමා ඒ පෙළපත සොයා ගත්තෙ කොහොමද කියා මා දන්නෙ නැහැ. [බාබා කිරීමක්]

වි. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(කි. රු. ඒ. ඩී. තෙන්නකෝන්)

(Mr. T. B. Tennekoon)

මොන පරම්පරාවකටත් මා අගෞරව කළේ නැහැ. මා කිව්වේ—

අනපත්තු මයා.

(කි. රු. අත්තපත්තු)

(Mr. Atapattu)

මමයි කථා කරන්නෙ ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ අවස්ථාවේ කථා කරන්න ඒ මන්ත්‍රීතුමාට—[බාබා කිරීමක්]

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

වි. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(කි. රු. ඒ. ඩී. තෙන්නකෝන්)

(Mr. T. B. Tennekoon)

කාගේවත් පරම්පරා ගැන අපට ඕනෑ නැහැ. [බාබා කිරීමක්]

අනපත්තු මයා.

(කි. රු. අත්තපත්තු)

(Mr. Atapattu)

අවුරුදු ගණනාවක් මේ ගරු සභාවේ කටයුතු කළ මන්ත්‍රී කෙනෙක් වෙලත් න්‍යාය ධර්ම තේරෙන්නෙ නැහැ. මා කථා කරන විට මගෙන් අවසරයක් තැනිව මෙනෙ කැගහන්න ඉඩක් නැහැ.

වි. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(කි. රු. ඒ. ඩී. තෙන්නකෝන්)

(Mr. T. B. Tennekoon)

මොනවද න්‍යාය ධර්ම?

අනපත්තු මයා.

(කි. රු. අත්තපත්තු)

(Mr. Atapattu)

ඒක මම උගන්වන්නම් වෙනත් වෙලාවක. තමුත්තාත්සේල උපගුරු පත්වීම් කළ ආකාරයට මම උගන්වන්නෙ නැහැ. මම නියම අන්දමට කරුණු පෙන්වා දෙන්නම්. කිසිම කෙනෙකුට පහර ගසා කථා කරන්න මා කවදවත් කැමති නැහැ. නමුත් වුවමනා තැනි ඒවත් ඉදිරිපත් කරන විට මෙහෙම කථා කරන්න වෙනව. විදුරු ගෙවල්වල සිට ගල් ගසන්නට එපාය යන කියමනෙන් පාඩමක් ඉගෙන ගන්න.

වි. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(කි. රු. ඒ. ඩී. තෙන්නකෝන්)

(Mr. T. B. Tennekoon)

විදුරු ගෙවල් කැඩෙයි.

අනපත්තු මයා.

(කි. රු. අත්තපත්තු)

(Mr. Atapattu)

ඒ නිසා කරුණාකර නිශ්ශබ්ද වෙන්න. නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ගරු මන්ත්‍රී තුමාගේ කථාවට පිළිතුරක් වශයෙන් මා කියන්නෙ එපමණයි. එතුමා ඉදිරිපත් කළ වෙන දෙයක්, වෙන කාරණයක් නැහැ.

අමාත්‍යවරයාගේ කථාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

ඊළඟට මැද කොළඹ තුන්වන ගරු මන්ත්‍රී තුමා (කෙනමන් මයා.) මේ අවස්ථාවේදී සභා ගර්භයේ නොසිටීම ගැන මා ඇත්ත වශයෙන්ම කනගාටු වෙනවා. ඊට හේතුව මේකයි. මේ රාජ්‍ය සන කථාවේ කිසිම හරයක් නැත, ගිය අවුරුද්දේ රාජ්‍ය සන කථාවෙන් මහජනතාවට දුන් පොරෙන් දුන් ඉෂ්ට කර නැත, ඒවාගේම මේ අවුරුද්දේ රාජ්‍ය සන කථාවෙන් කිසිම අලුත් දෙයක් අඩංගු වී නැත කියා මැද කොළඹ තුන්වන ගරු මන්ත්‍රීතුමා දීර්ඝ වශයෙන් කථා කළා. ඒ කථාවට මා පිළිතුරක් දෙන්න මහන්සි ගන්නෙ නැහැ. රාජ්‍ය ඇමතිතුමා පැයක පමණ කාලයක් තිස්සේ කළ කථාවෙන් මැද කොළඹ තුන්වන ගරු මන්ත්‍රීතුමා ඉදිරිපත් කළ කරුණු පිළිබඳව නියම තත්ත්වය කුමක්ද කියා මේ ගරු සභාවට මනාසේ අවබෝධ වෙන්නට ඇති.

මැද කොළඹ තුන්වන ගරු මන්ත්‍රීතුමා ඉදිරිපත් කළ කරුණු එකක් දෙකක් ගැන පමණක් මා වෙ අවස්ථාවේදී කථා කරන්නට සතුටුයි. එතුමා මේ ජාතික ආණ්ඩුව ගැන කථා කරමින්, මේ ජාතික ආණ්ඩුව තුළ සමගියක් දක්නට නැත, පෙබරල් වාදීන් වෙනමම දෙයක් කියනවාය, යාපතේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (රාජනීතිඥ ජී. ජී. පොන්නම්බලම් මයා.) වෙනමම දෙයක් කියනවාය, මේ මහතුන්වත් සමගි කරන්නට බැරි තමුත්තාන්සේලා ජාතික සමගියක් ඇති කරන්නේ කෙසේද කියා ප්‍රශ්න කළා. මා කල්පනා කරන හැටියට මේ සම්බන්ධයෙන් මැද කොළඹ තුන්වන ගරු මන්ත්‍රීතුමාට පිළිතුරක් දෙන්නට වුවමනා කරන්නෙ නැහැ. රටේ සමගිය, සංවර්ධනය හා අභිවෘද්ධිය සඳහා අප එකතු වී මේ ජාතික ආණ්ඩුව පිහිටුවා ගන්නාට, පෙබරල් පක්ෂය එක්සත් ජාතික පක්ෂය සමග එකතු වුණාට, පෙබරල් පක්ෂයේ මූලික දේශපාලන අදහස් පෙබරල් පක්ෂය සම්පූර්ණයෙන් අත්හැර තිබෙනවාය, නැත්නම් අප දෙගොල්ල සමගි වුණාට එක්සත් ජාතික පක්ෂය එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ මූලික අදහස් අත්හැර තිබෙනවාය කියා මා සිතන්නෙ නැහැ. නමුත් අප අතර නොයෙකුත් විධියේ අදහස් තිබුණත් ඒ අදහස්වලින් අප දෙපක්ෂයටම එකඟ විය හැකි අදහස් ඉදිරියට අරගෙන කාලානුකූල නොවෙයි නියම වශයෙන්ම මේ රටේ ජාතික සමගියක් ඇති කළ බව මා පෙන්වා

දෙන්නම්. [බාධා කිරීමක්] මන්ත්‍රීතුමාට කියන්නට දෙයක් තිබෙනවා නම් කරුණා කර ඇහෙන්න කියන්න. එතකොට මම උත්තරයක් දෙන්නම්.

තුඩාවේ මයා.

(ශ්‍රී ල. துடாவ)

(Mr. Tudawe)

තමුත්තාන්සේලා එකතු වුණේ ධනපති ක්‍රමය රකින්නට.

අතපත්තු මයා.

(ශ්‍රී ල. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

අන්න ඒක තමයි. මැද කොළඹ තුන්වන ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් ඔය රබාන ගැහුව. මේ හවුල් ආණ්ඩුව පිහිටුවා ගත්තෙ මොකටද? පෙබරල් වාදයේ ධනපති ක්‍රමයත්, 'රුමිල් කොන්ග්‍රස්' එකේ ධනපති ක්‍රමයත්, එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ධනපති ක්‍රමයත් රැකගෙන ඉදිරියට ගෙන යන්නට මහජනතාව රටට ආණ්ඩුවක් පිහිටුවා ගත්තාය කියායි එතුමා කිව්වෙ. මේ අරමුණ ඇතිව මේ තුන්ගොල්ල එකතු වුණාය කියා තමුත්තාන්සේලා පිළිගන්නවා නම් ඒත් මට ඇති. ඊට හේතුව මේකයි. අපේ ප්‍රතිපත්තිවලට විරුද්ධව, විශේෂයෙන්ම ධනපති ක්‍රමයට විරුද්ධව, තමුත්තාන්සේලා හැමදම ඔය බෙරේ ගහනව. ඒ සම්බන්ධ වත් මා වචනයක් කියන්නට සතුටුයි. මේ ධනපති ක්‍රමය ගැන කථා කරන විට මට විකක් බයයි. මේකට නියම විධියට උත්තරයක් දෙන්නට බැරි වන ආකාරයට යම් යම් කරුණු මට ඉදිරිපත් කරන්නට පුළුවන්. නමුත් මේ අවස්ථාවේදී මා ඒ ගැන නොවෙයි කථා කරන්නෙ. පරස්පර විරෝධී අදහස් තිබෙන නිසා තමුත්තාන්සේලාට වත් සමගියක් ඇති කර ගන්නට බැරිව රටේ සමගියක් ඇති කරන්නට බැරිය, ඒ නිසා මේ ආණ්ඩුවට ජාතික ආණ්ඩුවක්ය කියා කියන්නෙ කොහොමද කියා මැද කොළඹ තුන්වන ගරු මන්ත්‍රීතුමා ප්‍රශ්න කළා. මෙසේ කියන පක්ෂය මොන විධියෙ පක්ෂයක්ද කියා මොහොතකට කල්පනා කර බලන්න. අද විරුද්ධ පාර්ශ්වය දෙස බලන විට මොන තරම් ප්‍රතිවිරුද්ධ අදහස් දරණ, අහසට පොළව මෙන් ඇත් වූ අදහස් දරණ, පක්ෂ සමගි වී සිටිනවාද කියා පෙනෙනව. මොකද එහෙම සමගියෙන්

අනුමතකාරතුමාගේ කථාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

[අතපත්තු මයා.]

ඉන්නේ? විරුද්ධ පාර්ශවය නිසයි. විරුද්ධ පාර්ශවය වශයෙන් එහෙම සමගි වී හිටියට මැද කොළඹ තුන්වන ගරු මන්ත්‍රීතුමාවන් (කෙනමත් මයා.) අකුරුස්සේ ගරු මන්ත්‍රී තුමාවන් (වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රම සිංහ) මාතර ගරු මන්ත්‍රීතුමාවන් (තුඩාවෙ මයා.) තමන් දරණ මූලික ප්‍රතිපත්ති, කොමියුනිස්ට් ධර්මය, ස්වාධීන්වාදී කොමියුනිස්ට් ධර්මය අත්හැර එහෙම එකතු වී සිටිනවාය කියා මා සිතන්නේ නැහැ. ඇයි මා එහෙම කියන්නේ? ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය දිවංගත එස්. ඩබ්ලිව්. ආර්. සී. බණ්ඩාරනායක මැතිතුමා ඉදි කළ පක්ෂයක්. එම පක්ෂයේ මූලික ප්‍රතිපත්තිවල හැටියට ඒ මහත්මා කවදවත් ලැස්ති වෙලා හිටියේ නැහැ, කොමියුනිස්ට් වාදීන් සමග සම්බන්ධ වෙන්ට; එකඟ වෙන්ට. ඒ බව මා නොකීවාට තමුන් නාන්සෙල දන්නව. නමුත් අද එම අය සමග එකතු වෙලා ක්‍රියා මාර්ගයක් ගෙනියනව, මේ ආණ්ඩුවට විරුද්ධව. යම් අවස්ථාවක් ලැබුණොත් මේ ඇත්තෝ බලාපොරොත්තු වෙනව, එම සම්බන්ධකම නියාගෙනම මේ රටේ ආණ්ඩුවක් පිහිටුවා ගන්න. තමුන් නාන්සෙලාට මතක ඇති, 1964 දී ඇති වුණු සම්බන්ධකම ගැන. එදා නොයෙකුත් දුෂ්කරතාවන්ට මුහුණ දුන් තමුන් නාන්සෙල අත්තිමේදි—1964දී—මේ රත්රන් මොල ටික කැඳෙව්ව. කැඳවල කීව, “අපට නම් දැන් බොහොම අමාරුයි, මේ වැඩේ කර ගෙන යන්න; මේ විධියටවත් හැකිද කියා බලමු” යනාදී ආකාරයට. ඒකට හේතුව මොකක්ද? දෙමිපෙ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (එස්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.) ඇතුළු ඒ කාලේ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ ආණ්ඩුවේ ඉස්සරහ ආසනවල සිටි සියලු දෙනාම වාගේ මේ රටේ මුදල් ඇමතිකම දැරුව; එක්කෙනාගෙන් එක්කෙනා මාරු වෙව් මුදල් ඇමතිකම දැරුව. නමුත් අත්තිමට කාටවත් මෙම ප්‍රශ්න නිරාකරණය කර ගන්ට බැරි වුණා. එම නිසයි, මෙවැනි කෙනෙක් ඉදිරිපත් කර ගෙන ආණ්ඩුවක් පිහිටුවන්න කල්පනා කළේ.

එම අවස්ථාවේදී යටියන්නොට ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා) මේ රටේ මුදල් ඇමතිකම පිළිගන්නාට මා කවදවත් හිතන්නේ නැහැ, එතුමට පුළුවන්කමක් තිබුණාය කියා, ශ්‍රී ලංකා නිදහස්

පක්ෂයේ ප්‍රතිපත්තිවලට එකඟව වැඩ කරන්න. ඇයි, මා එහෙම කියන්නේ? ඒ කට්ටිය හැමදාම ඒ පැත්තේ ඉඳගෙන කීවෙ, “ඒකත් ධනපති ආණ්ඩුවක්; මේකත් ධනපති ආණ්ඩුවක්; අපට ඔය දෙගොල්ලන්ගෙන්ම වැඩක් නැහැ” කියායි. දේශපාලන කටයුතු පුදුම විධියට වෙනස් වෙන බව මා දන්නව. විශේෂයෙන් මාක්ස් වාදීන්ගේ දේශපාලන ක්‍රියා පුදුම විධියට වෙනස් වෙන බව මා පෞද්ගලික වශයෙන් දන්නව.

ගියවර මැතිවරණයෙදි, ඒ කියන්නේ—1965 මැතිවරණයෙදි, මගේ මැතිවරණ කොට්ඨාශයේ මට විරුද්ධව වැඩ කරන්ට විරුද්ධ පාර්ශවයේ සැහෙන මන්ත්‍රීවරයෙක් එහාට ගියා. එම අවස්ථාවදි මා සමග මිත්‍ර සම්බන්ධකමක් ඇති කෙනෙක් එයාට කතා කර කීව, “ඇයි මෙහෙම කතා කරන්නේ; එතුමගේ වරදක් නැහැ; එතුමටත් කාලයක් දිල බලන්ට ඕනෑ, යමක් කරන වද කියා සොයන්ට” යනාදි වශයෙන්. ඒ පාර ඒ තැනැත්තා කියා තිබෙනව, “නැහැ, නැහැ, අපේ වෙනම අදහසක් තියෙනව; අපට එවැනි දේට ඉඩ දෙන්න බැහැ; අපට ඕනෑ කරන විධියේ මිනිස්සු තමයි, පත් කර ගන්ට ඕනේ” යනාදි වශයෙන්. ඔය විධියට කටයුතු කර මේ ආණ්ඩුව ගෙනි යන්න මහත්සි ගන්නේ මොකද? අවුරුදු 30ක් පමණ මේ රටේ දේශපාලන බලය අල්ලා ගැනීමට නොයෙක් නොයෙක් ප්‍රයත්න දැරුව, ඒ කට්ටිය. ඒ බව මා නොකීවාට තමුන් නාන්සෙල දන්නව ඇති. කිසිම අවස්ථාවක එම ප්‍රයත්නවලින් ජයක් නොලැබු මේ කට්ටිය කල්පනා කළා, “දැන් අපට අවස්ථාව ලැබුණ; වෙන රටවල කරන හැටියට අපටත් කටයුතු කරන්ට පුළුවනි” යනාදි වශයෙන්. එසේ කල්පනා කොට සමසමාජ පක්ෂයට විරුද්ධව සිටි කොමියුනිස්ට් පක්ෂයටත් ආරාධනා කළා, තමන් සමග එකතු වෙන්ට එන ලෙස. “දැන් අපට වෙලාව හරියාගෙන එනව; කරුණා කර මේ වැඩේ කරන්න අපත් සමග එකතු වෙන්ට” කියා ඒ අයට කීව.

ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ගරු මන්ත්‍රී වරුන්ට මා මෙම අවස්ථාවේදි එකක් කියන්ට කැමතියි. එදා ඇති වුණු ඒ සමගිය අර විධියට කඩා වැටුණු එක තමුන් නාන්සෙලාගේ වාසානාවක්. දිවංගත ගරු බණ්ඩාරනායක මැතිතුමා විසින් ඇති කරන

අග්‍රාණ්ඩුකරතුමාගේ කථාව :

ලද ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ අයට මා අවංකව එසේ කියනවා. තමුන් තාන් සේලාට එසේ කියන්නේ මෙවැනි දේ මේ රටේ පමණක් නොවෙ වෙන රටවලත් සිදු වන නිසයි. මේ විධියේ අදහස් ඇති අය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදීය කියන පක්ෂවලට බැඳී ඒ පක්ෂ තැනි කර රටේ බලය සම්පූර්ණයෙන්ම අල්ලා ගත් බව මැන ඉතිහාසය දෙස බලන විට අපට පෙනෙනවා. මා හිතන විධියට මේ මන්ත්‍රිතුමන්ලාට එතුමන් ලාගේ මූලික අදහස් එකක්වත් වෙනස් කරන්න බැහැ. එසේ තියෙන විට දකුණු කොළඹ මන්ත්‍රිතුමා අපට කියනවා, මේ මේ කාරණා නිසා තමුන් තාන් සේලාට කවදාවත් සම්බන්ධකමක් ඇති කර ගන්න බැරිය—තමුන් තාන් සේලා ව්‍යාජයක් කරනවාය කියා. එය ව්‍යාජයක් වුනත් කමක් නැහැ නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, එයින් ප්‍රයෝජනයක් රටට වෙනවා නම්. 1956 දී ලංකාවේ භාෂා ප්‍රශ්නය නිසා ජාති හේද උග්‍ර වෙලා නොයෙක් විධියේ මිනිස් ඝාතන සිදු වෙලා අපට නොයෙක් අමාරු කම්වලට මුහුණපාන්නට සිදු වෙලා අපේ ආර්ථික තත්ත්වය සම්පූර්ණයෙන්ම බංකොලොත් වී තිබෙන අවස්ථාවේදී මෙහෙමවත් සම්බන්ධකමක් ඇති කර ගෙන ජාතිය තගා ලීමට අපට පුළුවන් කමක් ඇති වුනා නම් එය අපේ සමර්ථ කමක් බව මම අවංකව කියන්න කැමතියි. ගිය අවුරුද්දේ අපේ ආණ්ඩුව පටන් ගන්න විට අපට මුහුණපාන්නට සිදු වී තිබුණු අමාරු තත්ත්වය කුමක්ද කියා මා නොකීවාට තමුන් තාන් සේලා දන්නවා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මැද කොළඹ තුන් වැනි මන්ත්‍රිතුමා (පිටර් කෙනමන් මයා.) කථා කරන විට අපේන් ඇසුවා, වියට්නාමයේ බෞද්ධයන්ව මරණ වාය, තමුන් තාන් සේලා මොනවද කරන්නේ කියා. බෞද්ධයන් සම්බන්ධයෙන් හිසේ කැක්කුමක් ඇති කර ගැනීම ගැන මම මැද කොළඹ තුන් වැනි මන්ත්‍රිතුමාට ගෞරව කරනවා. ඒ මන්ත්‍රිතුමාම පිළි ගත්තා, ඒ මන්ත්‍රිතුමන්ලාගේ ප්‍රතිපත්තින් කාලයේ හැටියට වෙනස් වෙනවාය කියා. අප එක කාලයකදී ජාත්‍යන්තර දේශපාලන පක්ෂයක් හැටියට සියළු දෙනාටම සම තැන් දෙන්න ඕනෑය කියා—දෙමළ භාෂාවටත්, සිංහල

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

භාෂාවටත් සම තැන් දෙන්න ඕනෑය කියා—ක්‍රියා කළ නමුත් ඒ ප්‍රතිපත්තිය දැන් වෙනස් කර තිබෙනවාය කියා ඒ මන්ත්‍රිතුමා ප්‍රකාශ කළා. මම ඒ මන්ත්‍රිතුමාගෙන් අහන්නට සතුටුයි, මොන හේතුවක් නිසා මොන විධියට මේ ප්‍රතිපත්තිය වෙනස් කර ගත්තාද කියා.

බර්නාඩ් සොයිසා මයා. (දකුණු කොළඹ)
(තිරු. පෙර්නාට්. ශොය්සා—කොලොම්බු
தெற்கு அங்கத்தவர்)
(Mr. Bernard Soysa—Colombo South)
එහෙම එකක් කියා තැහැ.

අතපත්තු මයා.

(තිරු. அத்தபத்து)
(Mr. Atapattu)

ඒ වෙලාවේ තමුන් තාන් සේලා ඔතන හිටියේ නැහැ. එසේ කියා තිබෙන බව මම හැන්සාඩ් වාර්තාවෙන් පෙන්වන්නම්. වෙනත් දේශපාලන පක්ෂ වගේ අපේ පක්ෂයත් එක්තරා තැනකට ආවාම අපේ ප්‍රතිපත්තියත් වෙනස් කර ගත්තාය කියා මැද කොළඹ තුන් වැනි මන්ත්‍රිතුමා කීවා. ඒක තමුන් තාන් සේලා දැන ගන්න ඕනෑ. ඒ මන්ත්‍රිතුමා කථා කරන විට පානදුරේ මන්ත්‍රිතුමා (ලෙස්ලි ගුණවර්ධන මයා.) මේ ගරු සභාවේ සිටියාය කියා මම හිතනවා. අපේ භාෂා ප්‍රතිපත්තිය දැන් වෙනස් වී තිබෙනවාය කියා මැද කොළඹ තුන් වැනි මන්ත්‍රිතුමා කීවා. ඇයි ඒ ප්‍රතිපත්ති වෙනස් වුනේ? ඒ ප්‍රතිපත්තියත්, අනික් සියළු දේත් වෙනස් වුනේ 1964 දී කොමියුනිස්ට් පක්ෂය ලංකා සමසමාජ පක්ෂයත් සමග එකතු වෙලා ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට බැඳී හිටපු අග මැතිනියත් පැත්තකට කරලා ආණ්ඩුව අල්ලා ගන්න පුළුවන්ද කියා උත්සාහ කර බැලූ අවස්ථාවෙදීයි. තමුන් තාන් සේලාට දැන් පුදුමයි. තමුන් තාන් සේලාට පමණක් නොවෙයි, මටත් පුදුමයි.

මා ඉතා ලිහිල් ආශ්‍රය කරන මගේ මිත්‍ර මහත්වරුන් කීප දෙනෙක් කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ ඉන්නවා. කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ ඒ ප්‍රතිපත්තිය පමණක් නොවෙයි, දැන් වෙනස් වී තියෙන්නේ. ලංකා සමසමාජ පක්ෂයත් ආගමට විරුඳ පක්ෂයක් බව මම තමුන් තාන් සේලාට මතක් කරන්න කැමතියි. ආගමික හැඟී

අප්‍රාණිකාකාරත්වයෙන් කපාල :

[අනුප්පත්තිය මගින්.]

මක් ඇතිව කවදාවත් තමුන් නාන් සේලාගේ දේශපාලනය කරගෙන යන්න පුළුවන් කමක් නැහැ. කොමියුනිස්ට් පක්ෂයත් ඒ වගේමයි. ඒක තමුන් නාන් සේලාගේ වරදක් නොවෙයි. තමුන් නාන් සේලා ඒක පිළිගත්තා. තමුන් නාන් සේලා ලෞකික ධර්මයක් මෙහි ඇති කරන්නයි, උත්සාහ කරන්නෙ. තමුන් නාන් සේලාට හොඳය කියා පෙනී යන විධියට මේ ලෝකයේ සම්පතම ලබා ගන්න මහන්සි ගන්න ධර්මයක් පතුරුවන්නයි, තමුන් නාන් සේලා උත්සාහ කරන්නෙ. මේවා මා තමුන් නාන් සේලාට උගන්වන්නට වුව මතා නැහැ. කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ කතෘ ආගමක් පිළිගත්තෙ නැහැ; ආගමට විරුඩයි. අද කොහොමද? අපේ යටියන් තොට ගරු මන්ත්‍රිතුමා මුදල් ඇමතිවරයා වශයෙන් ලස්සන සමන්පිච්ච මල් වට්ටියක් දළදා මාලිගාවට හෝ වෙනත් යම් තැනකට පූජා කරන්නට ගෙන යන හැටි දැක්වෙන පිංතූරයක් මා දැක්කා. තමුන් එදා ඒ ගරු මන්ත්‍රිතුමා පත්සල් ගිය හේතුවෙන් පක්ෂයෙන් අස් කරන්නට හැදූවාලු.

විජයසූත් දර මයා.

(திரு. விஜேசுந்தர)

(Mr. Wijesundara)

කවුද අස් කරන්නට හැදුවේ ?

ලෙස්ලි ගුණවර්ධන මයා. (පානදුර)

(திரு. வெஸ்லி குணவர்தன—பாணந்
றை)

(Mr. Leslie Goonewardene—Panadura)

කවුද පක්ෂයෙන් අස් කරන්නට
යෝජනා කළේ ?

අනුපත්තු මයො.

(திரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

මා ඒ වගේ දෙයක් අසා තිබෙනවා. එය එසේ නොවේ යයි කියනවා නම් පිළි ගන්නට ලැස්තියි.

ලෙස්ලි ගුණවර්ධන මයා.

(திரு. லெஸ்லி குணவர்தன)

(Mr. Leslie Goonewardene)

කවුද යෝජනා කළේ ?

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවෘතය

අනුප්පත්තු මයො.

(திரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

කවුරුන් හෝ යෝජනා කළ බව
දන් නවා.

ලෙස්'ලි ගුණවර්ධන මයා.

(திரு. லெஸ்லி குணவர்தன)

(Mr. Leslie Goonewardene)

එහෙම යෝජනා කළ කෙනෙක් නෑ.
සමහර විට හිතින් මවාගෙන තිබෙන
සමසමාජ පක්ෂයේ නම් එහෙම ඇති.

ගරු ඩබ්ලි ජෝනානායක

(கௌரவ டட்ளி சேனாநாயக்க)

(The Hon. Dudley Senanayake)

එදා අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා
ගේ විරුද්ධත්වයක් ඇති වූ බව යටියන්
තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමා මේ ගරු සභාවේදී
ප්‍රකාශ කළා.

අනුප්පත්තු මයො.

(திரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රිතුමා එහෙම දෙයක් මේ ගරු සභාවේදී කියා ඇති බව අගමැතිතුමා කියනවා.

ලෙස්ලි ගුණවර්ධන මයා.

(திரு. லெஸ்லி குணவர்தன)

(Mr. Leslie Goonewardene)

මල් පුෂ්ප කලා යයි අපේ පක්ෂයේ
කෙනකුට චෝදනා කරල නැහැ.

‘අනපත්’තු මයෝ.

(திரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

එහෙම කියනවා නම් පිළිගන්නම්. නමුත් යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමා එවැනි දෙයක් කියා තිබෙන බව අගමැති තුමා කියනවා. හොඳයි, නමුත් නාන්සේ ලාට ප්‍රවේශම් වීම සඳහා මා නව කාරණයක් කියන්නම්. දූතට අවුරුදු 20 කට පමණ පෙර අපේ අකුරුස්සේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා—අපේ හොඳ දොස්තර මහත්මයා—අපේ ගෙදරට ආ වේලාවේදී ආගම ගැන මතක් කරමින්, “ඇයි මේ

අමාත්‍යාංශාධිකාරීතුමාගේ කථාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

බොරු දේශනා කරන්නේ? ඉඩම් බෙදා දෙන්නට නම් මාත් කැමතියි. නමුත් ආගමට දොස් කියන්නේ මොකද?" යනුවෙන් මා එතුමාගෙන් ප්‍රශ්න කළ විට එතුමා කීවේ, "අනේ පිටර් ඔය ආගම් ඉස්සරහට දාගෙන අපට වැඩ කරන්න බෑ" කියලයි. [බාධා කිරීමක්] එදා රාත්‍රියේ එතුමා මාත් එක්ක ඒ විධියට කීවා. [බාධා කිරීමක්] නින්දිත පාදව වැඩ කරන උදව් වියට නම් ඒ වේලාව ගැන කියන විට අමාරු ඇති. නමුත් එදා ලමයකු අසනීප වී සිටි අවස්ථාවේදී අපේ දොස්තර මහත්මයා අපේ ගෙදර අවුත් සිට රැට කැමත් කාලයි ගියේ. ඒක වැරද්දක්ද? කට තියාගෙන ඉන්න බැරුව නින්දිත කථා කියනවා.

ටී. බී. එම්. හේරත් මයා. (වලපනේ)

(திரு. ரி. பி. எம். ஹேரத்—வலப்பனை)

(Mr. T. B. M. Herath—Walapane)

කවුද නින්දිත කථා කියන්නේ? නමුත් තාත්සෙම නේද? නියෝජ්‍ය කථානායක තුමනි, මේක ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදයක්ද? [බාධා කිරීමක්]

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

Order, please !

අනපත්තු මයා.

(திரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

වලපනේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා මට කථා කරන හැටි උගන්වන්න එන්න වුවමනා වක් නැහැ. මෙතැන මාත් එක්ක පුප් පන්න එන්න වුවමනාවක් නැහැ. [බාධා කිරීමක්]

ආගමක් නැති අය පිළිබඳව පැහැදිලිව පෙන්වා දෙන්නට මට ශක්තිය තිබේ නැත. ආගමක් ගැන විශ්වාසයක් නැති අය ඇයි අවංකව සිය ප්‍රතිපත්තිය ප්‍රසිද්ධියේ ප්‍රකාශ නොකරන්නේ? ඒ අය කවදාවත් එසේ කරන එකක් නැහැ. එදා ඒ විධියට ආගම්වලට විරුද්ධව කථා කළ ගරු මන්ත්‍රීවරු—අපේ ගරු මාතර මන්ත්‍රී තුමා (තුඩාවෙ මයා.) වැනි උදවිය—අද මරණ ගෙදරක කථා කරන්න ගියත් බුදු

බණේන් කථා කරනව. බණ ගැන හොඳ දැනීමක් එතුමාට තිබෙනව. නමුත් ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, කවුරු රට ටන්න මේවා කරනවද කියා මට පුදුමයි. කිසියම් දේශපාලන ප්‍රතිපත්තියක් ඒ මන්ත්‍රීවරුන්ට තිබෙනව නම් එය ඔය තැනව ප්‍රකාශ කරන්නට ඕනෑ. ප්‍රතිපත්ති භංගගෙන කටයුතු කරල කවදාවත් හරි යන්නේ නෑ. මේ ශ්‍රී ලංකා ද්වීපයෙහි අවුරුදු 2500 ක් කල් අඛණ්ඩව පැවැති මේ ආගමට පහර ගහන්න කිසියම් පක්ෂයක් මහන්සි ගන්නා නම් ඒ අයට කවදා වත් හරි යන්නේ නෑ. අපි ආගමට තැන දෙන්න මේ රාජ්‍යය කථාවෙන් කර තිබෙන්නේ මොනවද කියා ඒ උදවිය ප්‍රශ්න කරනව. තවම බෞද්ධාගමට නිසි තැන දෙන්නට බැරිවීම ගැන මම අවංකවම කනගාටු වෙනව. නමුත් අවුරුදු 10ක් තිස්සේ ඒ උදවිය ආගමට තැන දෙන්න මොකක්ද කළේ? භික්ෂූන් වහන්සේලා දික්කසාද කොමිෂන් සභාවලට පත් කළා පමණයි.

ලෙස්ලි ගූනවර්ධන මයා.

(திரு. லெஸ்லி குணவர்தன)

(Mr. Leslie Goonewardene)

භික්ෂූන් වහන්සේලාට වේඩ් තීබීම කවුද?

ගරු මන්ත්‍රීවරු

(கௌரவ அங்கத்தவர்கள்)

(Hon. Members)

මිනීමරුවා. [බාධා කිරීම]

අනපත්තු මයා.

(திரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

ලංකා ඉතිහාසයේ පළමුවැනි වරට සංඝයා වහන්සේ කෙනකුගේ බෞද්ධව තොණ්ඩුව දමා වැලිකඩදී එල්ලුවේ නමුත් තාත්සෙලාගේ පක්ෂය නේද?

ගරු මන්ත්‍රීවරු

(கௌரவ அங்கத்தவர்கள்)

(Hon. Members)

කවුද?

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශය

జెఱ్ఱమొరొమ.

එදා මැරුණු සෝමරාම නොවෙයි,
 ටී.

තමුත් තාත්සෙල භික්ෂුන් වහන්සෙල
ගැන කීම ගැන මම බොහොම සන්තෝෂ
වෙනව. රාජරත්න මහත්මය මේ සභාව
අසල උපවාසයක් කළ අවස්ථාවේදී තමන්
ගේ අනුකම්පාව ප්‍රකාශ කරන්නට
මෙතෙක්ව පැමිණී භික්ෂුන් වහන්සෙ
ලාව බැටන් පොළ පහර දී ඔළුගෙඩි පැළි
ස්පිරිතාලෙන් හිටිය.

රාහුල භාමුද්දරාවන්ට ගැහුවේ කවිද ?
බාබා කිරීමි]

The hon. Member for Dehiowita (Mr. D. P. R. Weerasekera), is becoming a victim of his environment, I think.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, අපි සංඝයා වහන්සේලාට වෙඩි තිබීමලු. ඒක විශාල කාරණයක් තමයි. ඒ ප්‍රශ්නය මතු කළ නිසා මේ අවස්ථාවේදී ඒ ගැන වචන ස්වල්පයක් කථා කරන්න මට අවස්ථා වක් දෙන්න.

මේ අවුරුද්දේ ජනවාරි මාසෙ 8 වැනිදා පසුගිය ආණ්ඩුව විසින් පනවන ලද දෙමළ භාෂා විශේෂ විධි විධාන පනත යටතේ රෙගුලාසි කීපයක් මේ ගරු සභාවට ඉදිරිපත් කරන්නට අපි දින

නියම කළා. මේ ගැන අපේ පළාත්වල නම් කිසිම සද්දයක් තිබුණේ නැ. බණ්ඩාරනායක ප්‍රතිපත්තියට එකඟව බණ්ඩාරනායක මහතා විසින්ම හදන ලද පනත යටතේ මේ රෙගුලාසි ඉදිරිපත් කිරීම නිසා මහජනයා එය එතරම් හිතට ගත්තේ නැ. නමුත් මෙහෙ ලොකු කල බලයක් පටන් ගත්ත. මේ සම්බන්ධයෙන් කොළඹ නගර සභා පිට්ටනියේදී පැවැත් වුණු රැස්වීමේදී සමහර ගරු මන්ත්‍රී වරුන් කථා කරමින් ආණ්ඩුව කරන්නට යන මේ අපරාධය වෙනුවෙන් ජීවිත පූජා කරන්න ඕනැයි කී බව මම අහගෙන හිටිය. මන්ත්‍රීවරුන් කීපදෙනකුම නම් වශයෙන් කියන්නට මට පුළුවනි. හැබැයි මට එක් කරුණක් කියන්න පුළුවන්. ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ අවංක හැඟීම් ඇතිව සිටි මන්ත්‍රීවරුන් කීප පොළක් එදා ඒ පළාතටවත් ගියේ නැ. එහි ගිය මන්ත්‍රී වරුන් බොහොම උණුසුම් විධියට කථා කර මේ රෙගුලාසි ඉදිරිපත් කිරීමට විරුද්ධව නැඟිට එන්න කියා මහජනයාගෙන් ඉල්ලා විශාල පෙළපාලියකට ලැස්ති වුණා. කළු කොඩි ඇදීම ආදී නොයෙක් විධි යෙන් මිට විරුද්ධත්වය ප්‍රකාශ කරන්නට කටයුතු යෙදුව. මේක දැනගත් අපේ ගරු අගමැතිතුමා එදා දවසේ කිසිම පෙළ පාලියකට එන්න දෙන්න එපාය කියා පොලිසියට නියෝගයක් කළා. නමුත් මේ කාඩ්බෝඩ් වීරයෝ පෙළපාලියක් ලැස්ති කරගෙන සංඝයා වහන්සේලා ඉස්සර කරගෙන මේ උදවිය පස්සට වෙලා ආව. හබරුදුව ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ප්‍රින්ස් ගුණ සේකර මයා.) කිව්ව එදා කඳුළු ගැස් ගහපු හැටි. උන්නැහෙන් එදා පෙළපාලි යේ ගියා.

පසිසෙන්ද ගියේ ?

(Mr. Atapattu)

තැනුව ඉස්සරහින් යන මිනිස්සු ඉන්
නවද ඒ පැත්තේ? අයියෝ! අයියෝ!!
හාමුදුරුවරු ඉස්සර කරල, ඊට පස්සේ

ස්ත්‍රීන් යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

1953—

අන්න හරි. දැන් ඔව් මට මතක නැහැ.
ඇයි ? 1953 දී හදිසි නීතිය දැමීම අවස්ථාවේ
දී කීප දෙනකු අන්තරා වුණා කියන එක
මතක් කරන්න.

1958 දී දහස් සංඛ්‍යාත ගණනකගේ ජීවිත ඒ ආණ්ඩු කාලයේදී ඝාතනය කළ බව දැන් මතක නැහැ. ඒව හොඳ වැඩ. භාෂා ප්‍රශ්නය උග්‍රවිගෙන ගිහින් අහිංසක මිනිසුන් දහස් ගණනක් වෙති නබා මැරූ අවස්ථාව කාට වත් මතක නැහැ. අපේ අගමැතිතුමා රට පරිස්සම් කරන්ට ගිය අවස්ථාවෙදි අවාසනාවකට වගේ පොලීසිය 9 දෙනකුට වෙති තිබ්බ. තමුන් තාන්සෙලගේ විලම්බිත නවත් වන්න ගිහින් තුවක්කුවකින් අහිංසක සංඝයා වහන්සේ නමක් ජීවිතක්‍ෂයට පත් වුණා.

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରିନୀଙ୍କ

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

කොහෙද යන එකක් වැදිලි.

අනුපත්තු මයො.

(திரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

ඔව්. කොහෙද යන එකක් වැදිල. ඒක තමයි, ලොකු දේ. තමුත්තාන්සේලා කරපු එකක්වත් දැන් මතක නැහැ. [බාධා කිරීමක්] නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා කියනව, මීට වඩා කථා කරන්ට එපා කියා. මට තවත් එක ප්‍රශ්නයක් ඉදිරිපත් කරන්ට තිබුණේ වී තමුත් අපි ආසනයට ගරු කළ යුතු නිසා මගේ කථාව අවසන් කරන්ට බලා පොරොත්තු වෙනව. මා අවසාන වශයෙන් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන්ට මතක් කරනව, තමුත්තාන්සේලාගේ දේශ පාලන අදහස් කොයි එක වුණත් අවංකව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ආරක්ෂා කරන්ට කීප දෙනකු හෝ බැඳී සිටිනව නම්—[බාධා කිරීමක්] තමුත්තාන්සේට ඇති එකම පක්ෂයක්වත් නැහැ. හිතහවෙලා කුණු හරප විකක් කියල දුවන්ටයි, තමුත් තාන්සේට වුවමනා කරන්නෙ.

ආර්ථික තත්ත්වයේ දියුණුවක් වුණේ නැත කියා මැද කොළඹ තුන්වෙනි මන්ත්‍රී තුමා (කෙනමන් මයා.) කෑ ගහනවා. මෙ පමණ කලක් ඒ උදවිය දේශපාලනයේ යෙදී සිටියා, එක ඇඟිල්ලක් ඔසවා ඒ ගැන කථා කළාද කියා මා උන්නැහේගෙන් අහනවා. “ඛනපතින් හංග වේවා, අරුං මරව්, මුං මරව්” ඔය විධියේ ප්‍රතිපත්ති තමයි, ගෙන ගියේ. අද කියනවා අපි කරන්නෙ නැතිලෑ.

වීරසේනර මයා.

(திரு. வீரசேக்கர)

(Mr. Weerasekera)

“සියරට” පත්‍රයේ “මරව්, මරව්” කියලා
ලිව්ව මතකද?

අනුපත්තු මයා.

(திரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

තමුත්තාන්සේලාගේ පත්‍ර දෙකක්
නිබෙනව. “ඇත්ත” කියා එකක් නිබෙනව.
තවත් එකක් නිබෙනව “ජනදින” කියා. ඔය
දෙකම මම දැන් කියවනව.

ස්වැන්ඳි තිලකරත්න මයො.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

ඇයි, “බෙජරිහවත”

අනුපත්තු මයො.

(திரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

ඒක මට තවම ආරංචි වුණේ නැහැ. ඔය පත්‍ර දෙක මා ඊයෙ-පෙරේද කියෙව්වෙ. ඒව ඒ තරම් අමුලික බොරු, බේගල් පතුරුවන පත්‍ර බව මා දැන සිටියෙ නැහැ.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මට තව මිනිත්තු දෙකක් දෙන්න. මේ හදිසි තීතිය ගැන කථා කළා. අද මොකක්ද මේ හදිසි තීතියෙන් තිබෙන අවහිරය. හදිසි තීනි දමා තිබුණු එකක් අද ඉවරයි.

පී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. ரீ. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

රාජ්‍ය ඇමතිතුමාට හදිස්සි නිසසි නීතිය දමා තිබෙන්නේ.

අනුපත්තු මයා.

(திரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

විශ්වාස ඇතිව අහන්න, රාජ්‍ය කටයුතු පිළිබඳ ගරු ඇමතිතුමාට නම් කවදාවත් මේ රටේ හදිස්සියක් ඇති නොවන බව දැන ගන්න.

විරසේකර මයා.

(திரு. வீரசேக்கர)

(Mr. Weerasekera)

ධීවර ඇමතිතුමාගෙන් ප්‍රවේශම් වෙන්
 නෙයි කියන්න.

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

ස්තුති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

[එස්. ඩී. බණ්ඩාරනායක මයා.]

නිබ්‍යදිත් 1956 දී ලංකා සමසමාජ පක්ෂයත්, ලංකා කොමියුනිස්ට් පක්ෂයත් එම පෙරමුණට—එහෙම නැත්නම් එදා එම අවස්ථාවේ තිබුණු මහජන එක්සත් පෙරමුණට—නොගත්තේ සිංහලයි දෙමළයි කියන ප්‍රශ්නය අනුව පමණයි. සිංහල භාෂා ප්‍රශ්නය හා අපේ ආගම් ප්‍රශ්නය පිළිබඳව මාක්ස්වාදී පක්ෂ දෙකක් වන ලංකා සමසමාජ පක්ෂය හා ලංකා කොමියුනිස්ට් පක්ෂය සමග පෙරමුණකට ඇවිත් එක පියවරක් ගන්නට විද්‍යාත්මක සමාජවාදී පදනමක් දරන ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට 1964 දී ප්‍රථම වරට වුණා. විශේෂයෙන්ම මා මේ කරුණු මතක් කරන්නේ අපේ රාජ්‍ය ඇමතිතුමාගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමා එතුමාගේ කථාවේදී ඒ කරුණු ඉදිරිපත් කළ නිසයි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, අද මූලික වශයෙන් ඉදිරිපත් වී තිබෙන ප්‍රශ්නය නම්, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳ ප්‍රශ්නයයි. රැකිරික ප්‍රශ්නය වේවා, වෙන ඕනෑම ප්‍රශ්නයක් වේවා, මේ රටේ අද පවතින සෑම ප්‍රශ්නයකටම අදාළ වන මූලික ප්‍රශ්නය නම් මේ වන තුරුම අපි විදේශීය අධිරාජ්‍යවාදී ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් යටතේ මේ රටේ කටයුතු කිරීමයි. විශේෂයෙන්ම ඩඩ්ලි සේනානායක ගරු අගමැතිතුමා හතර වැනි වතාවටත් මේ රටේ අගමැතිතුමා වශයෙන් පත් වූ නමුත්, ඒ බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යවාදී ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව අහෝසි කර මේ රටට ගැලපෙන ආකාරයේ, මේ රටේ ජනතාවගේ හැඟීම් අනුව, මේ රටේ ජනතාවගේ බලාපොරොත්තු අනුව, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සකස් කිරීමට එතුමා අපොහොසත් වී තිබෙනවා.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

තමුත්තාන්සේලාගේ කාලයේ මොකක් ද කළේ ?

එස්. ඩී. බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எஸ். டி. பண்டாரநாயக்க)

(Mr. S. D. Bandaranayake)

වරදක්. එය පිළිගන්නවා. ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, දැනට තිබෙන මේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව අවුරුදු 18ක් තිස්සේ මේ රටේ ජාතීන් අතර වේවා, ආගම් අතර

වේවා, කුල අතර වේවා, ක්‍රම ක්‍රමයෙන් අසමගිය ඇතිවීමට තුඩු දීම පිණිස මිස වෙනත් ක්‍රියාමාර්ගයක් පිණිස හේතු වී නැති බව තමුත්තාන්සේලා කාටත් පෙනෙන කාරණයක්. මෙම ව්‍යවස්ථාව මේ රටේ සමාජවාදී ඉදිරි ගමනට ඇති විශාලම බාධකයක්. ඩොනමෝර් ව්‍යවස්ථාව හා සෝල්බරි ව්‍යවස්ථාව සංසන්දනය කර බලන විට පෙනී යන්නේ ඩොනමෝර් ක්‍රමය යටතේ—කාරක සභා ක්‍රමය යටතේ—මේ පාර්ලිමේන්තුවට තිබුණු බලතල, සෝල්බරි ව්‍යවස්ථාව යටතේ පොදු සේවාවන් මාර්ගයෙන් අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාට පවරා දී පාර්ලිමේන්තුවට දී තිබෙන්නේ කථා කිරීමේ වරප්‍රසාදය පමණක් බවයි. එය තමුත්තාන්සේලා පිළිගන්නවා ඇති. එහෙත් වාසනාවකට වගේ, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් පමණක් නොව බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යවාදී ව්‍යවස්ථාව අහෝසි කර මේ රටට ගැලපෙන ආකාරයට මේ රටේ ජනතාවගේ හැඟීම් හා බලාපොරොත්තු අනුව ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතක් ඇති කිරීමට ආණ්ඩු පක්ෂයත් විරුද්ධ පක්ෂයත් තීරණය කරගෙන තිබෙනවා. එහෙත්, අහේතුවකට වගේ විරුද්ධ පක්ෂය ඒ විශේෂ කාරක සභාවේ පරීක්ෂණයට භාජන කළ යුතු කරුණු සඳහන් කරන අතර, ආණ්ඩු පක්ෂය කියන්නේ, ඒ විශේෂ කාරක සභාවේ පරීක්ෂණයට විශේෂ කාරණා වශයෙන් භාජන කළ යුතු කරුණු සඳහන් නොකළ යුතුය කියන එකයි. මේ ප්‍රශ්නය අනුව අද මේ රටේ තිබෙන ප්‍රශ්න උග්‍ර වීමෙන්, අතපසුවීමෙන් මහජනතාව තුළ තැනිගැනීමක් ඇතිවී තිබෙන බව අපි මතක් කරන්නට සතුටුයි. එමනිසා මේ ප්‍රශ්නය පිළිබඳව මා යම් යෝජනාවක් මේ ගරු සභාවට, විශේෂයෙන්ම ආණ්ඩුවට ඉදිරිපත් කරන්නට අදහස් කරනවා. 1965 මාර්තු මාසයේදී මහජන ඡන්දයෙන් පත්වී තිබෙන මේ පාර්ලිමේන්තුව මේ ආකාරයටම ක්‍රියා කරගෙන යන අතර අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ විශේෂ නිවේදනයක් අනුව මේ පාර්ලිමේන්තු කොටසාග තුළින්ම මහජන ඡන්දයෙන් නියෝජිතයන් පත් කර ‘Constituent Assembly’ එකක් නැත්නම් “ව්‍යවස්ථා සම්පාදක බල මණ්ඩලයක්” පිහිටුවා ව්‍යවස්ථා සැලැස්මක් ඇති කරන්නට මේ ආණ්ඩුවට පුළුවන්කම තිබෙනවා. එසේ පිළියෙළ කරන ව්‍යවස්ථා සැලැස්ම අනුව සමුආණ්ඩුවක් පිහිටුවා

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

මහජන ඡන්දයෙන් පත් කරන ජනාධිපති වරයකු අතට මේ රටේ අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාට තිබෙන ක්‍රියාකාරී බලය හා පොදු සේවා වත් මාගියෙන් තිබෙන බලතලද, පාර්ලිමේන්තුව මාර්ගයෙන් ගරු අගමැතිතුමාට තිබෙන බලතලද යන සියල්ලම එක්රැස් කර එ ජනාධිපතිතුමා අතට පැවරුවහොත් පමණකි අද උග්‍රවී තිබෙන තරුණයින්ගේ රැකිරික්ෂා ප්‍රශ්නයත් වැඩ කරන ජනතාව ඉදිරියේ තිබෙන මූලික ප්‍රශ්නත් ඉක්මණින්ම විසඳන්නට පුළුවන් වෙන්නේ. පාර්ලිමේන්තු වෙන් පත් කරන විශේෂ කාරක සභාවක් මගින් කෙටුම්පත් කරන ව්‍යවස්ථාවකට තුනෙන් දෙකක් ඡන්දය ලබා ගැනීමේ ඇති අවශ්‍යතාවය මෙවැනි ව්‍යවස්ථා සම්පාදක බල මණ්ඩලයකට එම කාර්යය භාරදීමෙන් මගහැරී යනවා ඇති. මේ යෝජනාව විශේෂයෙන්ම ගරු අගමැතිතුමාගේත් රාජ්‍ය කටයුතු භාර ඇමතිතුමාගේත් කල්පනාවට භාජනය වෙනවා ඇත කියා අපි බලාපොරොත්තු වෙනවා. මේ රටේ ජාතික නිදහස උදෙසා අවුරුදු ගණනක් තිස්සේ ක්‍රියා කළ ලේක්ෂවුස් පත්‍ර, ටයිම්ස් ෆෆාප් පත්‍ර, දවස පත්‍ර ඇතුළු අනෙකුත් ප්‍රගතිශීලී පත්‍ර සහ එම පත්‍රවල පුවත්පත් ලේඛකයින් මේ කාරණය සම්බන්ධව පියවරක් ගෙන මහජනතාව ඉදිරිපිට මේ කාරණය තබාලිය කියාත් අපි බලාපොරොත්තු වෙනවා. නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, 1952 නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට පත්වූදා සිටම මේ ප්‍රශ්නය ගැන මේ ආකාරයටම කරුණු ඉදිරිපත් කරන්නට මට සිද්ධ වුණා. නමුත් අහේතුවකට මෙන් මෙම ප්‍රශ්න ඉදිරිපත් කිරීමේදී ඒකාධිපති වාදයක් උදෙසා ඒවා ඉදිරිපත් කරනවාය කියා ඇතැමුන් වරදවා තේරුම් ගැනීම කනගාටු වට කරුණක්. අද බලන්න, අධිරාජ්‍යවාදීන් අටවා තිබෙන ව්‍යවස්ථා යටතේ සිදුවන දේ මොනවාද කියා. නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය තුළදී වේවා, පිටස්තරදී වේවා, අද විදේශීය අධිරාජ්‍යවාදී ධනපතින්ගේ අයිතිවාසිකම් ක්‍රමානුකූලව ආරක්ෂා වෙනවා. අවුරුදු 5 කට සැරයක් එක් පක්ෂයක් බලයට පත් වෙනවා. ඒ පක්ෂයේ වැරදි අනුව තවත් අවුරුදු 5 කට පස්සේ වෙනත් පක්ෂයක් බලයට පත් වෙනවා. නමුත් ජනතාව ඉදිරියේ තිබෙන ප්‍රශ්න දිනෙන් දින

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

උග්‍ර වෙනවා. මෙම ව්‍යවස්ථා වෙනස් නොකර කිසිවක් කරන්නට බැහැ. බස් ජනසතුව, තෙල් ජනසතුව වැනි ප්‍රශ්න වුවත් මහජනයට තේරුම් ගන්නට බැරි තත්ත්වයක් පැන නැගී තිබෙනවා. අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ රාමුව තුළ, ඔවුන්ගේ ව්‍යවස්ථාවලට අනුව ක්‍රියා කරන තුරු සිංහල භාෂා පණත වුවත් මහජනයට තේරුම් ගන්නට බැරි දෙයක්. ඊයේ පෙරේද බැංකු ස්වරයක් එකේදී වුවත් බැරිටත් මහතාට සිදු වී තිබෙනවා, එංගලන්තයේ අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ අවසර ලබා ගන්නට, ලංකාවේ ප්‍රශ්නය පිළිබඳව යම්කිසි පියවරක් ගැනීම සඳහා. මෙවැනි කටයුතු අනුව ගරු අගමැතිතුමාට වුණත්, මේ ආණ්ඩුවේ අනිකුත් අයට වුණත්, මේ රටේ ජනතාවට වුණත්, අවබෝධ වෙනවා ඇති, අද අපට තිබෙන්නේ කුමන අන්දමේ ස්වාධීනත්වයක්ද කියා. බැංකු ස්වරයක් එක ක්‍රම ක්‍රමයෙන් දික් වෙගෙන යනවා, ආණ්ඩුවට ඒ පිළිබඳව පියවරක් ගන්නට බැරි වීම නිසා.

මහජනතාව වසර 1956 දී දේශපාලන භූමිය තුළ යම්කිසි පියවරක් ගත්තා නම්, එම පියවර ගැනීම උඩ ඔවුන් බලාපොරොත්තු වුණේ කුමක්ද? දිවංගත බණ්ඩාරනායක අගමැතිතුමා අධිරාජ්‍යවාදීන් අටවා තිබෙන ව්‍යවස්ථා අහෝසි කරාට කියන හැඟීමයි, ඔවුන් තුළ තිබුණේ. එම නිසා 1956 දී මහජනයා අත්පත් කර ගත් ජයග්‍රහණය ඔස්සේ ඉදිරි පියවරක් ගන්න මෙම රජය අදහස් කරනවා නම්, අධිරාජ්‍යවාදීන් අටවා තිබෙන ව්‍යවස්ථා අහෝසි කරන්නට ඕනෑ. මා කලින් කීවාක් මෙන්, මේ ගරු අගමැතිතුමා 4 වෙනි වතාවටත් මේ රටේ අගමැතිවරයා වී සිටින මේ අවස්ථාවේදීත් අධිරාජ්‍යවාදී ව්‍යවස්ථාව අහෝසි කිරීමට පියවරක් ගනිවිය කියා මහජනතාව බලාපොරොත්තු වෙනවා. ඒ අනුව මේ රටේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ගරු කරන දේශප්‍රේමී සියල්ලන්ම මෙම පියවර අනුව මේ රටේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තහවුරු කිරීම උදෙසා සහයෝගය දීම ගැන ප්‍රශ්නයක් නැත.

ඊළඟට විශ්වතාම ප්‍රශ්නය පිළිබඳව කරුණු ස්වල්පයක් ප්‍රකාශ කරන්න මා කැමතියි. ඒ ප්‍රශ්නය ගැන කතා කරන්නට පෙර ඊට අදාළ කරුණු ස්වල්පයක් පළමුවෙන් මෙම සභාවට ඉදිරිපත් කරන්න මා කැමතියි.

[එස්. ඩී. බණ්ඩාරනායක මය.]

“ බර්ටරන්ඩ් රසල් පීස් fපවුන්ඩේෂන් ” හෙවත් බර්ටරන්ඩ් රසල් පබ්ලිකේෂන් සම පදනම නමැති ලෝක මණ්ඩලයේ වාර්තාවක් ඒ මණ්ඩලයේ අධ්‍යක්ෂ රැල්ෆ් ජුමාන් මහත්මයා ඉදිරිපත් කර තියෙනවා. ඒ වාර්තාවෙන් කරුණු සවල් යක් මම මේ ගැන සභාවට ඉදිරිපත් කරන්න සතුටුයි. ඒ අධ්‍යක්ෂවරයා කරුණු ඉදිරිපත් කර තිබෙන්නේ මෙන්න මේ ආකාරයටයි.

“But I am also here as an American citizen to place on record my disgust with the cruel and cynical rulers of my country who torment the peoples of the world.

Let us consider briefly the nature of American power. 3,300 military bases and vast mobile fleets bearing missiles and fleets of nuclear bombers spread over our planet to protect the ownership and control by U. S. capitalism of sixty per cent of the world's resources. Sixty per cent of the world's resources are owned by the rulers of six per cent of the world's population. The aggressiveness of this empire imposes on mankind an expenditure of 140,000 million dollars annually or 16 million dollars each hour. The current arms expenditure exceeds the entire national income of all developing countries. It exceeds the world's annual exports of all commodities. It exceeds the national income of Africa, Asia and Latin America. The U. S. military budget is nearly 60,000 million dollars per year. One Atlas missile costs 30 million dollars or the equivalent of the total investment for nitrogen fertiliser plant with capacity of 70,000 tons per annum. Considering this in terms of the United Kingdom only, to take the example of a prosperous country : One obsolete missile equals four universities, one TSR 2 equals five modern hospitals, one ground to air missile equals 100,000 tractors. During the past fourteen years the U. S. spent 4,000 million dollars to purchase farm surpluses. Millions of tons of wheat, oats, barley, maize, butter and cheese have been stored and poisoned to keep prices up in the world markets. Blue dye is poured into great mountains of butter and cheese to render them unusable. By 1960, 125 million tons of bread grain had been stored in the United States to rot—enough food for every citizen of India for one year. Unimaginably vast quantities of food stuffs are calculatedly destroyed by the rulers of U. S. capitalism for no other purpose than the continuation of their profits and the retention of their power. Like vultures the handful of the rich fatten on the poor, the exploited, the oppressed. A drop of five per cent in the world price of staple exports of any country would, according to Dag Hammarskjöld, wipe out all investments of the

World Bank, of the United Nations and all bilateral and other investment. These are the fears of Hammarskjöld. What are the facts : In recent years prices have operated against poor countries not merely at five per cent but at forty per cent. The industrial production of Western capitalism is consciously employed not only to perpetuate the hunger which exists in the world, but to increase it vastly for profit. In South Africa 10,000 children die annually from gastro-enteritis. The smallpox which haunts many countries could be eliminated at a cost of 500,000 dollars. Hundreds of millions who suffer from yaws could be cured by a five penny shot of penicillin. Five hundred million people have trachoma. Sixty per cent of the children of Africa suffer from protein deficiency diseases such as kwashiorkor, beri-beri or pellagra. When U. S. capitalists hoard food and poison it they not only deprive the starving but force the developing countries to buy food at high costs. The riches of the earth are destroyed, wasted, stolen by the few and used to murder the millions. 3,300 military bases are spread across the planet to prevent the people's from destroying this evil system.

Let us examine briefly the role of the war industry in the United States. The United States Defence Department owns property valued in 1954 at 160 billion dollars. This value has almost doubled. The U. S. defence department is the world's largest organization. The Pentagon owns millions of acres of land, including 32 million in the United States and over 3 million acres of land outright in foreign countries. The Pentagon building is so large that the Capital, which contains the United States Government, could be swallowed in any one of the five main segments of the Pentagon. The 1962 budget involved 53 billion dollars for arms, exclusive of the military space programme. Thus, by 1962, 63 cents out of every dollar were spent on appropriations for arms and space. A further six cents on army services and more than 80 per cent of interest payments were for military debts. Seventy-seven cents out of every 100 are spent on past wars, the Cold War and preparation for future war. The billions of dollars placed in the pockets of the U. S. military give the Pentagon economic power affecting every aspect of American life, and of the lives of mankind. Military assets in the U. S. are three times as great as the combined assets of the great monopolies, greater than the assets of U. S. Steel, Metropolitan Life Insurance, American Telephone and Telegraph, General Motors and Standard Oil. The Defence Department employs three times the number of all these great world corporations. This immense world concentration of power and wealth is directly linked to large scale capitalism in America. The billions of dollars in contracts are awarded by the Pentagon and filled by large industry. In 1960, 21

billion dollars were spent on military goods. Ten capitalist corporations received 7½ billion, three received one billion each and two others 900 million dollars. In these corporations there are 1,400 officers of the army above the rank of major. This includes 261 Generals and flag rank officers. The largest company, General Dynamics has 187 officers, 27 generals and admirals and the former Secretary of the Army on its payroll. American policy and the military bases serve a vast power complex interconnected and interested in the perpetuation of the arms race for its own sake. This concentration of power spreads throughout the economy of the United States. Sub-contracts awarded by war contractors involve every city of any size. The jobs at stake involve millions of people. Four million people work for the U. S. Defence Department alone. The payroll of 12 billion dollars is twice that of the U. S. automobile industry. A further four million people are employed directly in arms industries. Thus, eight million people depend for their jobs on the military adventures of the U. S. rulers. Eight million jobs mean 25 million people in total. Missile production accounts for 82 per cent. of all manufacturing jobs in San Diego, California, 72 per cent. in Wichita, Kansas. Military contracts alone account for 30 per cent. of all manufacturing jobs in six States including California. In Los Angeles nearly 60 per cent. of jobs are directly or indirectly dependent on the arms race. Thus the United States as a whole devotes over 50 per cent. of all its economic activity on military spending. This colossal investment is in exploitation and domination. Every food store, every petrol station in America, requires under capitalism the perpetuation of war production.

This is the world system of imperialism. And the system also has a silent army : The Central Intelligence Agency. The C. I. A. has a budget 15 times the size of all diplomatic activity of the U. S. This vast agency purchases members of the army and police in countries all over the world. It draws up lists of popular leaders to be assassinated. It plots to start wars. It invades countries.

What then can the peoples of the world do ? Some tell us that the world organization, the United Nations, will bring peace. What has the United Nations done to oppose militarism ? It has sold itself to those who embody it. Who provides the United Nations budget ? Who benefited from the intervention in the Congo ? Was it Patrice Lumumba ? Was it the Congolese people ? What was the objective role of the United Nations in Korea ? In the Congo ? The imperialists take 69 per cent. of their cobalt from the Congo, 75 per cent. of their industrial diamonds. The cobalt is essential for Western missile production and thus for the arms industry.

"My heart is pained by the knowledge of the terrible, inhuman, murderous actions of my government. I cannot find words for the shame I feel as an American. I cannot adequately convey the outrage I feel about the Johnson butchers who dirty the soul of my country. They spit on the American revolution. They betray America. They are traitors to American nationhood. But I know that the people of America will act against these criminals. Ten thousand have marched in New York, thousands more throughout America yesterday. Every university rings with the sound of our American resistance. We struggle together, shoulder to shoulder, in complete solidarity with the people of Vietnam."

මේ ආකාරයටයි ඒ මහත්මයා කියන්නේ.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ වියට්නාම් ප්‍රශ්නය ගැන රැල්ප් ජුමාන් මහත්මයා 1966 ජූනි 25 වැනිදා ඉන්දියාවේ "බ්ලිට්ස්" පත්‍රයෙන් මේ විධියට කියනවා :

I shall now read from the 'Blitz' of June 25, 1966 :

"This series of articles, exclusive to Blitz in India, is based on a report compiled by Ralph Schoenman, Director, Bertrand Russell Peace Foundation, after an extensive fact-finding tour of Vietnam. It is a biting indictment of the American Government, which has taken upon itself to wage a ghastly war against the innocent Vietnamese men, women and children. In its horrifying aspect, the American war in Vietnam makes the Nazi concentration camp atrocities look insignificant in comparison.

I turned to Hanoi, after some time, and met with Dr. Nguyen, a young man who had recently arrived in North Vietnam from liberated areas of the South.

The doctor had been blinded by poison chemicals and was under treatment. He was planning to return soon to the South. I spoke to him from 8.00 in the morning until 11.30 at night. He described to me the nature of the chemicals, their properties, their medical peculiarities, the villages where they had been used, and the curious effects they had on human beings. He gave me parts of his medical diary, dating back to 1961 :

EXTERMINATION AND EXPERIMENTATION

I am a victim blinded by toxic chemicals. I have recovered part of the vision of one eye. I have treated countless victims of chemicals. I married after 1954, but the terror of the Saigon Government forced me to leave. Had I stayed, I should have been conscripted by force into the puppet army.

Since that time I have devoted myself entirely to the treatment of victims of torture and of chemical and gas warfare.

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශය

[එස්. ඩී. බණ්ඩාරනායක මය.]

My family is in the same situation as so many others in South Vietnam. The Government forced my wife to divorce me and to marry an officer in the puppet army. I had no children, thank God. I was born in Binh Dinh province. My father was a doctor of herbal medicine. I am 36.

Because of the vast bombing and terror of the U. S., I had to keep moving in the jungle and in the mountainous area of South Vietnam. I have always been on the move and have been in other provinces in the South.

I have cared personally for the victims of U. S. governmental crimes and for the victims of Saigon puppet soldiers, almost all of whom have acted with American advisers or officers present.

I must say to you that the policy I have observed is one of extermination of our people, of extermination and of experimentation. They have used various kinds of poisons which I have analyzed. The poisons are chemicals, gases, bombs of phosphorus and napalm bombs. I understand that the U. S. authorities state that these chemicals are intended to clear trees and grass. The truth is that these chemicals combine heavy toxic concentrations, which affect fatally both human and animal life.

FOOD, WATER, CROPS POISONED

These chemicals have been sprayed by various means. Usually they are employed in a powdered form, or spread as a liquid over vast areas by aeroplane. Areas sprayed are ten or fifteen square miles. These toxic chemicals poison water, food, vegetation, and animal and human life. The poisoning of the water and vegetation spreads the chemicals in larger areas. Toxic chemicals are also mixed with rice, which is then sold or distributed to the people. I encountered this in 1962, throughout the provinces of Kon Tum and Gin Lai.

These poisons have also been mixed in sugar, which was distributed to people. I examined victims of this and analyzed the poisoned sugar in Long. My village, and in Kan Tho province in 1964. Chemicals have been put into the wells and the springs supplying water in Tra Bong, Ba To and Son Ha districts of Quang Nagi province. In these three districts, there have been 450 buffaloes killed, and I have personally examined 41 people killed.

I examined eleven children who were critically ill as a result of having swum in a stream which had been poisoned in this way. Three of these children were blinded. This chemical warfare has been carried out continuously.

Since 1965, these chemicals and poison gases have been employed on a vastly increased scale. The gases I have encountered have been used in different forms. Some have been contained in

hand grenades, others in bombs and in bottle-containers. In certain dosage, the Americans have designated these as 'tear gases', but this is very misleading, for in any degree of concentration, these gases cause perforation of the lungs, asphyxiation and beri-beri. They are fatal in any confined area, and kill through lack of oxygen, as well. A fatal dosage of the so-called 'tear gas' is 0.3 milligrammes per cubic metre—a small dose.

In the beginning of November, 1964, four skyraiders bombed and strafed the area where I lived in Lam Dong province. Raids and bombing lasted about two hours. Then came one helicopter and two Dakotas.

The smell of the chemical was unbearable. It was very sharp, and burned the nostrils. It had characteristics of chloroform. After five minutes, leaves of sweet potatoes, rice plants and trees became completely dessicated. Domestic animals would not eat and almost all died. People in the area experienced very severe headache. They then displayed a racking cough. They vomited on the spot.

I was operating on a bombing victim at the time and had no chance to cover myself with a nylon cloth. I was heavily affected. My first impression was one of suffocation and asphyxiation. I felt great burning heat in my eyes. The suffocation was extreme and I vomited violently, excreting considerable blood.

Only fifteen minutes later, the Dakota planes returned and sprayed chemicals a second time. By now, my nose was infected, and I had no sensation. I could not smell, nor taste anything.

HUMANS AND ANIMALS HAD MISCARRIAGES

When they spray chemicals, our people run to try to save their crops. They try to save the tubercles of the manioc from rotting. The people cut off the leaves and stems of the trees. To prevent us from saving our crops, the attacking U. S. planes used time bombs of chemicals and napalm, which burned everything and completely destroyed the crops.

No one was able to eat that day, because of the effects. Everyone (including myself) was unable to sleep. The effects on the nervous system were very unusual.

I had the sensation of flying in the air. I could not feel my weight. I felt hot, sharp burning in my eyes, which was extremely painful. It was as if my eyes were filled with acid, or chili pepper. The next day, all our poultry were dead. The fish in the streams and lakes were floating on the surfaced of the water, discoloured. The buffaloes were dead. The grass was poisoned. All crops were without leaves and burned and the unburned vegetation was rotting.

අමුණකරුවාගේ කථාව:

All the women who were pregnant and all pregnant animals had miscarried on the spot. I felt the symptoms of the first day increase all of them. I could no longer see clearly. I continued to vomit blood, which weakened me and was painful. Everyone was ailing gravely. Ten days later, a squadron of U. S. aircraft came and spread chemicals a third time destroying all the crops which the ailing people had planted with great difficulty.

I COULD NOT SLEEP FOR THREE MONTHS

People were unable to work or do anything for weeks and months. I was unable to move. I vomited all the time. My throat, mouth, stomach and bowels were inflamed. Fifteen days later, I could not read. One month later, I could no longer see. In three months, I could eat only soup. During that entire three months, I was unable to sleep. The effect on my nervous system made it impossible to gain consciousness.

The care which has been given me by my people has enabled me to begin a recovery. My right eye is permanently blinded and you can observe the crystalline, which is pitted with small holes. I am a physician and I know my right eye is beyond cure. My nervous system is so affected that I can sleep only rarely. My ability to operate has gone, but I shall return, nonetheless, to treat people as best I can.

I have always thought that scientific achievement should aim at serving the well being of people and to help their lives. The U. S. rulers are using scientific knowledge to torment and massacre our people.

Let us tell you this, as well. Even when our people are so ill, they establish anti-aircraft units to resist the planes. They are determined not to be intimidated or defeated, and that determination sustains them, through everything. I can tell you that these people are not 'Vietcong'. They are common people, whose determination sustains them through hamlets."

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ගරු අගමැතිතුමා විශ්විතමයේ සිදු වන දේ ගැන පරීක්ෂා කරන්නාය කියා පිරිසක් යැව්වා. නමුත් ඒ පිරිසට මේවා ගැන පරීක්ෂා කරන්න ලැබුනේ නැහැ. නගරයට ගිහින් සුමන දෙකක් ගත කර කරුණු පරීක්ෂා කරන්න අදහස් කළ පිරිස සුමන යකඳි නගරයේ වුවමනා කරන කීප දෙනකු සමග සාකච්ඡා කරල ආවා. කාමි කී අගමැතිතුමා සමගවත් සාකච්ඡා කළාද දන්නේ නැහැ. ඒ පිරිස ගොස් සාමාන්‍ය යෙන් කරුණු සෝදිසි කළා මිසක් සම්පූර්ණ පරීක්ෂණයක් කළේ නැහැ. බෞද්ධ

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

යන්ගේ ප්‍රශ්න ගැන සාමාන්‍යයෙන් බැලුවා මිසක් ඊට වැඩි දෙයක් කළේ නැහැ. ඒ රටේ බෞද්ධයන් ඉල්ලන්නේ ඡන්දයක් විමසන්නාය කියායි. දෙලක්ෂ පනස් දහක් ඇමෙරිකානු සොල්දාදුවන් සිටිද්දී, හදිසි තත්ත්වයක් තියෙද්දී ඡන්දයක් විමසන්නේ කොහොමද? විශ්විතමයේ සියයට 85 ක් වූ බෞද්ධයන්ට අද කිසිම අයිතිවාසිකමක්—කිසිම වරප්‍රසාදයක්—නැහැ. ඔවුන් ඉල්ලා සිටින්නේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අනුව ඡන්ද විමසීමක් පවත්වන ලෙසයි. කාමි කී ගේ ආණ්ඩුව කියන්නේ ඡන්දයක් විමසන්න පෙර කරුණා කර යුද්ධය අවසාන කරමු කියායි. විශ්විතමයේ සිටින සියයට 85 ක් වූ බෞද්ධ ජනතාව දන්නවා, යුද්ධය අවසාන වුණාට පසු දැනට තිබෙන වරප්‍රසාදවත් ලැබෙන්නේ නැති බව. ඒ නිසා තමයි, ඔවුන් කියන්නේ කරුණාකර යුද්ධය අවසාන කිරීමට පෙර ඡන්දයක් විමසන්නාය කියා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මා කරුණු රාශියක් ඉදිරිපත් කරන්න බලාපොරොත්තු වූ නමුත් කාලය මදි නිසා මගේ කථාව නවත්වන්න සිදු වෙලා තියෙනවා. බර්ටරන්ඩ් රසල් සාම්චරයාගේ සාම පදනම නමැති මණ්ඩලයේ අධ්‍යක්ෂ රැල්ෆ් ෂුමාන් මහත්මයාගේ වාතීව මම ඉදිරිපත් කරනවා. ඒ අනුව ගරු අගමැතිතුමා ඒ රටේ බෞද්ධයන් සම්බන්ධයෙන් පියවරක් ගනිවිය කියා මම බලාපොරොත්තු වෙනවා. නිකම් සාම සාකච්ඡා පවත්වා වැඩක් නැහැ. සාම සාකච්ඡා කරන්න ඇමරිකන් අධිරාජ්‍යවාදීන් ලැස්ති නැහැ. හැතොයි නගරයට බෝම්බ දමමින් දිනෙන් දින යුබය උග්‍ර කරන අමෙරිකානුන් සමග සාකච්ඡා කිරීමේ ඇති ප්‍රතිඵලය මොකක්ද? [බාබා කිරීමක්] ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ ප්‍රශ්නය ගැන අප කල්පනා කරන්න ඕනෑ අපක්ෂපාතවයි. ඇමෙරිකානුන් දෙලක්ෂ පනස් දහක් විශ්විතමයේ සිටිද්දී, යුද්ධ ටැන්කි 25,000 කුත්, අහස් යාත්‍රා 10,000 කුත් තියෙද්දී ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අනුව ඡන්දයක් විමසන්නේ කොහොමද? එම නිසා අමෙරිකන් අධිරාජ්‍යවාදී යුද්ධ හටයන් අයින් කරවා, බෝම්බ දමම නවත්වා ලෝක සාමය සඳහා පුළුල් පියවරක් ගැනීමට කටයුතු කරන ලෙස මම ගරු අගමැතිතුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා.

අග්‍රාණ්ඩකාරතුමාගේ කථාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

අ. හා. 5.52
වෛද්‍යවාර්ෂ නාගනාතන්
(டொக்டர் நாகநாதன்)
(Dr. Naganathan)

Mr. Deputy Speaker, it is with a sense of responsibility that I stand here to speak on three or four points raised by Members of the Opposition on matters mentioned in the Throne Speech.

The hon. Third Member for Colombo Central waxed eloquent on the question of language and about unity, and I shall be touching on the points he made, in the course of my speech. In fact, there was nothing of merit in what he said, but I wish, in passing, to refer to one or two points he tried to make.

In regard to the language problem, my hon. Friends opposite and other people of their way of thinking have not understood the very elementary basis of this problem. There are five factors which they must take into consideration in looking at this question. Firstly, the existence of national languages. In Ceylon there are two national languages.—[Interruption]. Secondly, what is the significance of an official language? Thirdly, what is a language of administration? The language of administration does not necessarily mean the official language. On this matter, I believe, the late Mr. Bandaranaike who was far superior intellectually and in other ways than present Members of the Opposition, has himself stated what the limits of an official language and a language of administration should be.

Today, the administration has to be done through the Public Service. Formerly, we had what is called the Government Service. What is the difference between Public Service and Government Service? Then, how can the administration be carried out

in a welfare state as against a laissez-faire state? These are problems which face anybody who talks on the language question.

Firstly, nobody can deny that there are two national languages in this country. Up to 1956 there was a Department of National Language for the promotion of national languages. There are two national languages—Sinhalese and Tamil. The majority of the people speaking the Sinhala language, and a fair minority speaking the Tamil language.

Then, what is an official language? The late Prime Minister, Mr. Bandaranaike himself defined it as the language which the officials use among themselves.

රු මන්ත්‍රීවරයෙක්
(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)
(An hon. Member)
No.

වෛද්‍යවාර්ෂ නාගනාතන්
(டொக்டர் நாகநாதன்)
(Dr. Naganathan)

Sir, they laugh at his policy. It is an inane laugh. It is in HANSARD. I have no time to quote it; they can look it up for themselves. The late Mr. Bandaranaike said that the official language is a language that has no other significance except that it is used by the officials—[Interruption]. Hon. Members who follow me will quote it.

ස්තූති නිලකර්මය යො.
(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)
(Mr. Stanley Tillekeratne)
We will never quote you.

වෛද්‍යවාර්ෂ නාගනාතන්
(டொக்டர் நாகநாதன்)
(Dr. Naganathan)

“The official language is the language that is used in our official communication with countries abroad, in our external affairs”, with a translation in an international language. That was the real purpose of the official language.

அங்கு இருக்கிறதில்லை:

Thirdly, let us consider how the official language has been used in this country. In the days of the feudal kings there was no such thing as the official language. There was the language of the court. The language of the court was the mother tongue of the ruler or king.

For about 350 years or more, in the Kandyan kingdom the Nayakkar dynasty was Tamil, or the court language was Tamil. Similarly in Kotte, for a shorter period, the court language was Tamil. You can go to the national library—[Interruption]. The elder brother of the Hon. Minister of Industries who was a Crown Proctor told me—

சீலன் லீ திலக்கரத்ன மஹா.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

He is not an authority.

வேதநாதன் மஹா

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

Go to the Archives or any other Department and you can find evidence that the court language in Kotte during the Nayakkar dynasty was Tamil.—[Interruption]. What I want to say is that the official language during the feudal times was the mother tongue of the ruling king. It was the court language. That is why in the Kandyan Convention most of the signatures were in the Tamil language, at least, the Sinhalese people who were at court knew the official or rather the court language.

ஓர் உதாரணை

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

That is how you like it.

வேதநாதன் மஹா

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

I do not think it was the language of administration. There was no democracy at that time. The common

மக்கள் அரசாங்கத்தில் பங்கு இல்லாதது.

people had no share in the Government. They did not care a damn for what happened in the Royal courts and quite correctly.

நிபேதனம் கமிஷனரின்

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

The hon. Member must be careful about the language he uses. The language is not parliamentary.

வேதநாதன் மஹா

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

They did not care a twopence. They did not care a straw for the official language of the court. The people continued to use their language which was Sinhalese, and quite rightly.

But the government had no contact with the people. When they had to summon the people, they did so by communicating through the local headman in their language. Administration was not in the hands of the people but administration was carried out in the language of the people of the area.

Now, Sir, later on came the colonial era—the Portuguese, the Dutch and the English. Even then, the official language was the language of the new king or foreign rulers—the masters. Their official language was not imposed on the people, but the members of the government, the government services, conducted their government business in the official language. But, when the government had to deal with the people, or had to transmit some message to the people they did so in the Tamil areas through the Tamil headmen, in the Sinhalese areas through the Sinhala headmen and in the Muslim areas through the Muslim headmen, in the language or dialect of the people of the area.

Administration, if it has to be effective or efficient, if it has to be quickly done, or expedited, must be in the language of the people, otherwise, there would be undue delay. Right down history, by experience and by

අනුමතයක් ලෙසින් කියා :

[වෛද්‍යවරයා නගනාහන්]

tradition, the language of administration has been the language of the people. The official language is for official purposes and, perhaps, the language in which the government corresponds with foreign governments because it wants to maintain its prestige and its national colour.

So much for the official language. What is meant by the language of administration? I have already stated that the language of administration is the language of the people of the area. Unless you do that, government business cannot be expedited. It cannot be democracy because in a democratic country it is the rule of the people, by the people and for the people. In the days of the feudal kings there was no democracy. In the days of the colonial Government there was no democracy. Today we have a democratic set-up. And in a democratic set-up the administration must be in the language of the people of the area; otherwise it will not be democratic and the work of the administration will not be efficient and expeditious.

Then we come to the Public Service. In the old days of the colonial rulers and earlier under the kings, the day to day administration was carried out by people who were the servants of the rulers. They were part and parcel of the machinery of the rulership. They were oppressors of the people. Of course, we had some good rulers like good and bad tyrants.

Sir, I remember a funny incident that took place during the time of the last world war when we had the black-out. I had to go to Kadawatte. On the way I had to pass a railway crossing. A train was expected and the railway gate was closed. There were a large number of cars on both sides of the gate. The railway man at the gate had closed the gate long before the train was expected to pass and was sitting there at his post. People on both sides of the gate appealed to the gate-man to allow the cars to pass. They were blowing their horns. But what did the railway man do? He said, “අපි

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශය

ආණ්ඩුවේ මිනිස්සු” — “I am a servant of the Government.” He was only stating the old colonial idea that the government servants have nothing to do with the people.

Today they are servants of the people, however highly placed they may be, and a servant of the people can serve his masters in a Tamil area in Tamil and in a Sinhalese area in Sinhala. That is the democratic set-up of any government elected by the people for the people and that is how you must look at the language question and the language of administration.

The United National Party have very thoughtfully and democratically decided in their last election manifesto that the members of the Public Service are members of a transferable service. They are specially paid and must be efficient in the languages of the people, so that they may be able to serve their masters in the Sinhala areas in Sinhala and in the Tamil areas in Tamil.

Today we have the concept of a welfare state, not *laissez-faire* as in the days of the Kandyan kings. The people are not left to their own devices but the Government steps in whether it be rice or textiles or anything else, and today innumerable forms have to be filled in. And if these things are not done in the language of the people of the area, how can you run the administration effectively.

Sir, we are anxious to get a move on. But there are some language fanatics who think that Ceylon was made for language and not that language was made for the people. What is most important is the people. We want to build up this country. The language question and every other matter must be subservient to the people, their needs and the needs of the country. We cannot make a god of any language; we must make men super-gods of our country and build up our country so that we can make it a better place to live, for our children and children's children.

අනුක්‍රමිකාරකුමාගේ කථාව :

ස්තූති ශේෂකාව පිළිබඳ විමර්ශය

This subject leads me on to the question of district councils. Some people think that a district council is only for the Tamils. How very uninstructed they are! District Councils are for the whole of Ceylon. As I said before the Ceylon Government has still the old colonial machinery, the Kachcheri system or if you like, you may call it, feudal machinery. Why? It is rule from the centre. Totalitarian rule is always like colonial rule, rule from the centre. Democracy is the rule of the people by the people for the people. The Government must therefore be broadbased and the people must be made to realize that they too have a large share in shaping their own welfare and the welfare of the Government. That is democracy. To achieve this there should be decentralization, which means bringing the Government down to the people in each area.

What is the curse of the present system of government? The colonial system of government under our present constitution is like new wine in an old bottle, the bottle of colonialism. What is it that happens under this system? Once in five years the people have the right to vote and elect a government. That is all. Thereafter what share do the people have in the Government? The one thing we can do is to hoot the Ministers sometimes. We can invite them, garland them, take them on what is called a *pavada* with Kandyan dancers, go with them and then open a small bridge or a culvert or a classroom. If the people of the area want a classroom why cannot they have the ability or the financial resources to build one? Why should they come to Colombo and *salaam* the Minister of Education? It may be a very, very difficult thing for some of us to come and *salaam* the Minister of Education.

It is my submission that under the system of district councils there will be a decentralization of the Government. The people in each area will be vested with responsibility and given the power to look after their affairs. That is the way to build up

a civic sense or a public sense. People now have no public sense. They care very little for our buses and trains because they misuse them and even try to destroy them. That is because they are not responsible. If it is their train or bus or their children's school they will show a greater interest in them and take more care and there will be a lively growth of our national life.

We must build up a civic sense. People now do not care for national welfare. That is why we found many corrupt Ministers in the last Government and also many corrupt heads of departments which we are now trying to avoid. We cannot be quite sure that all such heads of departments have been removed. There are still some very untrustworthy men who are trying to make use of the Government to propagate their influence and power for their own ends. That is how nepotism grows. All this is due to there being no proper public or civic sense, which you can have only if the people themselves are made responsible. Supposing you have a district council in Jaffna, one in Mannar and another in Kalutara, the people of Kalutara can say, "Look at those people in Jaffna! How well they are carrying on their district council! Why cannot our people do it properly?" In this way they will take more interest in their affairs and see that their members or people responsible do their work properly.

Now, for instance, take the co-operatives that the people started. They have no civic sense, they do not take any interest in the co-operatives, with the result that either the Secretary or the President or a small clique swindles the co-operatives. There is no civic responsibility on the part of our people; they do not think that it is their duty to look after their own welfare. If the people are given the right to look after the welfare of their schools and their hospitals, how much cleaner and nicer will everything in life be.—[Interruption]. In England, Sir, there is the county council system.—[Interruption]. I said that my hon. Friends are quite mistaken. They do not understand

අග්‍රාණ්ඩුකරතුමාගේ කථාව :

ස්තුති සෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශය

[වෛද්‍යමාජීය නාගනනන්]

what districts councils are. The district councils are for the whole of Ceylon, and the largest beneficiaries will be the Sinhalese people themselves because they are the majority. Although these people in the Opposition may not want : them, the people of the country will want them, the people whom they are trying to suwindle. They will be able to look after themselves. I think, even in their own Throne Speech of 1963 mention was made with regard to the establishment of district councils. Now, they are talking with their tongues in their cheeks.

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

Order, please !

වෛද්‍යමාජීය නාගනනන්

(டொக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

In 1957, the late Mr. Bandaranaike had a Bill ready for the establishment of regional councils. These people who call themselves progressives have become retrogrades. That is all I can say. I do not want to speak to them ; I am speaking to the public who will throw them out at the next election lock, stock and barrel. They want to have the old feudal, colonial system, so that as Members of Parliament they can rule the roost. When district councils are given to the people they will not have to worry themselves by going to the Members of Parliament with a bribe for the purpose of getting something done. My hon. Friends do not like these district councils being established, because then the people will be their own masters and will be able to look after their schools and hospitals. So will it be with regard to the Ministers also because some of their powers and prerogatives will have to be given to the people. The Ministers will have to perform their rightful functions, and their rightful functions will be to co-ordinate, collaborate, advise, and help the people to rule the country. That is what they must do, and not run de-

partments. In the Education Department 95 per cent of the transfers are made by the Minister. When these district councils are established, he will not have that prerogative. Let him do what really is his duty to advise, promote and foster education.

Sir, in the Throne Speech of the S. L. F. P. Government in 1963, it stated :

"With effect from May 1, 1963, the Ceylon Administrative Service has been set up and the Village Headmen system replaced by the new Grama Sevaka system. Early consideration will be given to the question of establishing District Councils to replace the Kachcheries.—[OFFICIAL REPORT, 17th July, 1963 ; Vol. 52, c. 21].

The rule by the kachcheri system is the rule of colonialism. The new wine of democracy is still in old bottles.—[Interruption]. That is your Throne Speech. In 1957, the late Mr. Bandaranaike formulated a Bill for the purpose.—[Interruption]. I say that he, with all his faults, was a far superior and greater man than my Friends on that side. They follow, in one or two matters, the late Mr. Bandaranaike's bad policies, but not the good ones.

Finally, I want to tell them that the Ministers are very anxious to get a move on with the question of national development. The point is that with all their good intentions they cannot move rapidly because the work gets clogged up due to the administrative machinery we have. For instance, the execution of any big scheme is dependent on our friends the Permanent Secretaries and the public servants. The people do not have a share in it. Under a system of district councils the main responsibility for any kind of development in a local area will be that of the people, with ministers, permanent secretaries and heads of departments working in collaboration and assisting the people. The people being made responsible will be only too anxious to make a success of any undertaking.

So, if you want real development it must be the people's movement. If you want to have a people's government you must have district councils. It is a system under which the people

අනුකූලකරනුමගේ කථාව :

will realize their civic responsibilities. Our children will be better citizens than we are.

The present kachcheri system comes down from the colonial days when it was rule from the centre. The evolution of the present system is interesting. Formerly we had a colonial governor. He had a council of the heads of departments. The heads of departments had their agents. The agents of the governor were the government agents. The man at the head of the P. W. D. had his provincial agent. Other heads of departments had their agents. The framework was such that we had to have governmental control. The people had no share in the whole thing. Under our Constitution and under our present Parliament, the same situation continues. Where there was a Governor we have a Prime Minister. Where there were heads of departments we have ministers, who are really super heads of departments. They are not doing ministerial work. They have not the time for it. They have not the time for policy-making, for real direction, and for real management of the country's affairs. They are administrators pure and simple. That was why we objected earlier to certain aspects in the new Education Bill. The Minister had become a super education officer. That has been the bane of this country and the bane of our education.

Let us consider our schools. If the responsibility for the good running of schools in a particular area lies with the old boys and with people who have permanent interests there, the Minister through his inspectors and others merely advising them and rendering financial and other help, it will definitely be in the interests of the school. What does the Director of Education know about a school in, say, Dambulla? He does not know who the principal is. He has transferred one out and put another in his place, but he does not know who the person is. What we want is decentralization, a transfer of powers to the people of the area.

ස්තුති යෝජනාව පිළිබඳ විමර්ශය

Under the present system poor teachers come running to Members of Parliament to get things done. Members of Parliament can show their authority by getting teachers transferred, extending a little patronage, sometimes making a little money on the side. What we want is democracy. If you want real democracy, if you want real national development, you must get the people's help and co-operation. For God's sake, let the people do it. Help them to do it, but let them do it. That is the sane, honourable way to build a greater and more glorious nation.

I next come to the question of unity. Hon. Members opposite say that this Government has not achieved anything because there is a political split. Do you mean to say that national unity means that parties with various political views become one? That is impossible. We must have political differences. They are necessary and that is why there is a party system and a parliamentary system. What we want is that there should be unity between the various peoples of a country. In a country like Ceylon where we have people of various castes and creeds, different language and national groups, we must have unity and faith. The minorities must have faith in the Government. They must know that they too have a share in the Government of the country and that this is their own, their native land. They should not be made to feel that they are outsiders and that their children have no future in this country.

I am happy to be able to say that the Prime Minister and his Colleagues have introduced a feeling of unity in the country. But there are some others who do not like this unity because they have no love for the country. They want at all costs to smash up the unity that has been created. My Friends do not seem to understand history. History since the dawn of time shows us that in any country particularly where people of diverse races and languages live, if there is disunity that country has always deteriorated in all

අග්‍රාණ්ඩුකරතුමාගේ කථාව :

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

[වෛද්‍යවාර්ෂික කාලය තුළ]

spheres of life. In the economic sphere there has been disaster, in their cultural life there has been deterioration and their spiritual life has reached low levels.

We have had disunity and its baneful results in Ceylon during the period of the last Government and its predecessors for the past nine or ten years. Our economy was blasted and we came down to the verge of bankruptcy.—[*Interruption*]. The standard of our cultural and public life had sunk to the lowest depths. Lanka came to that sad position because of the lack of unity.

Last year I was in England taking treatment for my illness. I was there for four months. I remember the last few days before my return when I was in London I met quite a number of important people—

ස්ටැන්ලි තිලෙකරත්න මයා.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

I heard you met the Queen !

වෛද්‍යවාර්ෂික කාලය තුළ

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

They remembered me because I had played rugger with them. Those men have now reached the top of the ladder in the banking and political worlds in England and France. Through them I met people from America, Canada and Australia. Everyone of them told me, "Now that there is unity among the two great peoples of Ceylon we feel there is a future for Ceylon and we can now consider the climate suitable to give you help".

Hon. Members opposite do not seem to understand that unity is the most important factor. I will read out the speech of the hon. Third Member for Colombo Central during a previous Throne Speech Debate. In the present Debate he said that there is no unity and that the so-called unity brought about a great cleavage. He said that that

cleavage is due to the language problem and went on to quote a long extract from a speech made by our Prime Minister at an earlier stage. However, he did not tell us what he himself had said at an earlier stage. This is what he said :

"..... But today opinion is veering round and reason is reasserting itself. Today the language lunatics and extremists, who were never interested in the language question but were only interested in creating trouble and working for the benefit of reactionary parties, are thoroughly isolated. This is a situation that should encourage us to believe that it is possible now to settle this problem by negotiation ; that the way is open for negotiation."

Lower down he says :

"The passage of the Official Language Act, the events that preceded and followed the Act, and the lack of any concrete proposal by the Government in the last year to undo the damage or to settle the problem have deeply wounded the national pride and destroyed the confidence of a large section of the Tamils. That is a fact."

Further down he says :

"The Communist Party believes that the first step that should be taken to break the present stalemate is for the Government to give immediate legislative effect to its own promises and proposals regarding the Tamil language. My hon. Friend the Minister of Industries stated that they have proposed four points and that nobody has said anything about them. That is not so. I say : Start by passing a law putting this into effect. This is the first step to be taken to break the stalemate"—[OFFICIAL REPORT, 19th June 1957 ; Vol. 28, c. 355-6]

The hon. Third Member for Colombo Central said, "Bring this Act into being ; that is the first and most important step to bring about national unity and peace". But on the 8th of January he was one of those who went before the statue of Vihara Maha Devi and swore that a day of sadness—I should say madness!—had dawned on Lanka because the very moderate regulations giving us some measure of relief had been approved by the Government. These are fanatics who do not want to solve the problem but who want to create chaos. I do not know why they want to create

சுறுசுறுப்பாக இருக்க வேண்டும் :

chaos. They have no interest in the nation or in district councils. They are not interested in a real solution to the language problem. They are only interested in strengthening themselves politically in order that they might get some kind of power and to utilize that power—

சென்னை மன்றத்தினர்

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

You do not want power !

வேலுநாதன்

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

We want to give power to the people. You fellows want to keep power in your hands and control the people.

சென்னை மன்றத்தினர்

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

What about the so-called untouchables ?—[Interruption].

நினைவுகூர வேண்டும்

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

May I remind the hon. Member for Nallur that he should not call Members "fellows".

வேலுநாதன்

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

Sir, I call them "fellows". Fellows mean my equals. In fact, I am complimenting them by referring to them as my equals.

நினைவுகூர வேண்டும்

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

Whatever he may mean, I have to request the hon. Member not to use that word when referring to Members.

சீ. நாகநாதன்

வேலுநாதன்

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

Sir, I wish to quote the hon. Member for Yatiyantota here—what he said only last month. In Volume 66, No. 12 of HANSARD of 7th June 1966, this is what the hon. Member said :

"I am for it. I am one hundred per cent. in favour of district councils. If you do not have regional councils you cannot get rid of the kachcheries in these areas. We are having an obsolete system of colonial administration side by side with a democratic system."

Sir, there are people who in their moments of lucidity speak the truth. But my hon. Friends opposite who sit behind the hon. Member for Yatiyantota do not even have "lucid" moments. They are the lost souls.

The government servants who struck work on the 8th of January were punished by the Government. My hon. Friends talk about labour and labour laws without knowing anything about them, because in the countries from which they draw their inspiration, Russia, China and so on, there are no labour unions ; there are no labour laws safeguarding the rights of workers. Those workers cannot strike. In democratic countries, for instance in that so-called capitalist country of America, by a process of trial and error in the course of time, they have evolved a perfect system of balance. In the beginning labour could not strike ; employers could hire and fire ; labour had no security of service, no promotions or salary increases. Everything was dependent on the huge accumulation of the unemployment market. That was the position of labour. Then, by a series of great trials labour won their rights, and the conscience of the people too came to the rescue of labour.

Today, what do we find in this country ? Sir, first of all, a labour union can only be formed by those who have a community of interests. You cannot have people with different interests as members of a

[වෛද්‍යවරයා කතාකරන]

trade union. Labour unions must have as their members people who have a community of interests. Secondly, when it comes to a question of striking, there are steps that should be taken before strike action is resorted to. First, there should be negotiation, there are many types of negotiating machinery available, and if negotiations fail and they decide to strike they must get a vote from the members. There must be a mandate, a plebiscite from the workers; and unless there is a two-thirds majority a strike is illegal. It is only when a strike is legal and is launched in connection with a question concerning the interests of the workers that they can claim those immunities which they are entitled to. In such an event there is no penalty for strike action. The January 8th strike—for what purpose was it called? In the language of the hon. Third Member for Colombo Central, “to create chaos by fanatics”; not because of language, but it was for the purpose of creating trouble by working for the reactionary parties.

Leave alone trade workers. What about the Government Service? Government servants are a carefully and fully safeguarded body under the various Government Service regulations like the P. S. R., F. R., A. R., and so many other things like statutory pension, etc.

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මය.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்தன்)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

J. R. !

වෛද්‍යවරයා කතාකරන

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

They went on strike not because they wanted to go on strike for a trade union reason but because they were called upon to do so by outsiders, by certain Members of Parliament and other agitators for plenty political reasons. There was no plebiscite held, but I know a secret meeting was held on the 31st of January in the home of the hon.

Member for Dambadeniya (Mr. R. G. Senanayake), at which there were present certain heads of departments. I do not know the whole story. Anyway, the decision to strike was not decided at a meeting of members of the unions, nor did they go on strike on the ground of any labour or trade dispute. It was a purely political strike organized for the one purpose of destroying the Government. And organized by whom? By the people who are paid by the Government, by those who are supposed to be—*[Interruption.]* These people should have been punished more for this blatant treachery but this Government felt that these public servants, these poor fellows, were misled by demagogues, by unpatriotic people who did not want unity. This sort of thing must be put down. I think the Government has been very generous towards them. If such a thing had happened in Russia or in China they would have been shot at dawn or, perhaps, immediately. That did not happen to the public servants here.

So that, when my hon. Friends come here and talk about democratic rights, they cannot expect democratic rights to be granted only for the purpose of destroying democracy. They cannot have a labour union and claim labour union privileges or immunities when they are not functioning as a labour union in the interests of labour. So, I say again, that this strike was a failure—it was not only a failure but it was also an attempt to sabotage the country and its future.

Now, my hon. Friend, the Third Member for Colombo Central (Mr. Keuneman) spoke loud and long on certain economic questions. I will read from his speech at column 115 of HANSARD of 14th July, 1966, Volume 67, No. 2. This is what he said reading from the Central Bank report:—

“In 1965 Ceylon's economic performance, as measured in terms of Gross National Product . . .”

He read only half of that report. Half truths are worse than lies. Every Communist must know that. They cultivate it as a fine art—

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කතාව :

"In 1965 Ceylon's economic performance as measured in terms of Gross National Product, showed a decline. Whereas in 1964, the Gross National Product at current factor prices increased by 5 per cent. . . ."

He said 5.8 per cent.

". . . in 1965 the increase was only 4.0 per cent."

Here, I have got the Report of the International Bank for Reconstruction and Development 1966. What does it say? This is what it says at page (i) under the heading, "Ceylon—Recent Economic Trends. Summary and Conclusions."

"The economic situation in Ceylon improved in several respects during the past year. Financial balance was maintained, although stagnation in economic activity kept the demand for credit low. This, in combination with low imports and a 7 per cent. rise in exports, resulted in a balance in current external accounts."

Then, secondly, on page (ii), this is what they say :

"As for the first policy requirement, the administration of exchange allocations has been improved in the past year. The exchange budget now reflects an assessment of exchange requirements for production as well as consumption."

As regards what the hon. Third Member for Colombo Central (Mr. Keuneman) pointed out, I will read out what page 4 of the report says :

"Output and Exports"

10. Output for export in 1965 rose slightly and was a record, despite slight adverse movements in tea and rubber prices, mainly because production responded well to replanting and other improvements in yield—except in the case of coconut products which were adversely affected by weather conditions

11. Output for domestic use increased by only 4 per cent. in 1965, compared with a growth of 5 per cent. in recent years, mainly because of a serious failure in the rice crop which suffered both from a cyclone early in the year and a drought. These, together, cut rice output by a third and the cyclone also damaged the fishing fleet, making it necessary to import more foodstuffs, and causing a further reduction in rural incomes in that rice production subsidy payments were reduced. The persistent foreign exchange shortage which curtailed private investment similarly curtailed the

ස්ත්‍රීන්ගේ සේවකව පිළිබඳ විවරණය

output of the construction industry, but other industrial output, nevertheless, increased by 10 per cent. a year as in the recent past, stimulated by the protective effect of import restrictions. Other sizeable increases were recorded in transport and other service sectors, but some of the growth was more apparent than real in that scarcities of vehicles and other imported goods have led to rising prices and profits in the distributive trades."

What I want to say is that the Government has done well in spite of certain unforeseen circumstances—on the one hand the acts of God, cyclone and drought, and on the other the actions of the devil, the actions of my Friends opposite who want to create disruption and prevent labour from contributing towards the recovery of this country. They want to go into the public services and clog work which is so necessary for a quick and efficient administration of our country. So we have got the acts of God on the one hand and the actions of the devil on the other. We can have no tryst with God except to pray for betterment, but against the devils on the other side we can take action, and that is what we hope to do and are doing.

My Friend, the Minister of State, in a very well-seasoned speech, mentioned two things. He told us the necessity for the formation of a common export market. In Europe they have got a common market. We of the less advanced countries of Asia, Africa and South America must form a common export market for our primary products. In the meantime, we are going to produce larger quantities of tea, coconut and rubber to make good the comparative fall in prices. As he pointed out, our products are still fetching low prices because the foreign buyers are able to rig the market and we get only poor prices for them. They give their labour more money and more profit and thereby what we import is very much higher in price; on the other hand, they by depressing the prices of our primary products are also depressing and preventing us from doing justice to our labour. I will come to the question of labour in a few minutes.

அழகியுரைகளுடன் கலவ:

[வேலுமலர்சு நானைநன்]

Then, Sir, there is the question of import substitution. Nobody can say anything against restricting imports and the encouraging of local industries.

நியோஜன கலாநாயகருக்கு

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

The hon. Member is on the question of labour. I might remind him that he has only six minutes more.

உ. ஜோயசா சிரிவர்தன மலர்.

(திரு. டி. சோய்சா சிரிவர்தன)

(Mr. de Zoysa Siriwardena)

You said you can give only fifteen minutes to a Member.

நியோஜன கலாநாயகருக்கு

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

He can start his speech and go on tomorrow. The hon. Member for Nallur has been given one hour.

வேலுமலர்சு நானைநன்

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

I have spoken for only forty-five minutes.

நியோஜன கலாநாயகருக்கு

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

I have kept count of the time you have taken. You have got six more minutes.

வேலுமலர்சு நானைநன்

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

I am very much flattered to have you as my timekeeper and also as my conscience keeper.

நியோஜன கலாநாயகருக்கு

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

You might finally end up by being in the care of another keeper if you exceed that time.

சீ. நகுலி மலர்சு நானைநன்

வேலுமலர்சு நானைநன்

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

Sir, I think my Friends opposite cannot object to our policy of import substitution, by virtue of the import restrictions so as to encourage local industries. But that requires a lot of planning and very hard work in which the people must take a share not the bureaucracy. It is the people who can deliver the goods. That is why I favour district councils.

Then I come to the cost of living. The cost of living goes up due to the rising cost of transport, partly due to the increase in the cost of imports, partly due to the lack of storage and the lack of proper distribution of local produce, and also partly due to inflationary trends for which the Opposition when in power were responsible, but it is mainly due to the insufficiency of imported and local produce due to lack of foreign exchange.

I like to quote from the speech of my good Friend the hon. Third Member for Colombo Central (Mr. Keuneman). What he stated is reported at column 127 of HANSARD of July 14, 1966. I want to show you how sometimes he comes out with the truth but does not know how to interpret or analyze it.

"In 1964 the import volume index was 125 for food. The import volume index for food in 1965 was 78. The Government deliberately did not import many essential food items."

He says that it was 125 in 1964 and that it came down to 78 in 1965.

"The import volume index for textiles in 1964 was 92. In 1965 it was 57. In fact they cut nearly Rs. 40 million of the import quotas in textiles, last year.

What about other consumer goods? The import volume index for other consumer goods in 1964 was 39; in 1965 it was 29.

There was a decline in imports partly due to the fact that we had no money in the till. The previous Government had wasted or swindled or looted or destroyed or misspent the money, call it what you like. We had nothing when we assumed the reins of Government to purchase even our

අනුභවිකරුවාගේ කථාව :

children's milk or one week's rice ration. That was the sorry state in which we were placed.

But I think such a situation has its good points because when we import less, we are forced to produce more, especially food. Importing of less food is one of the best things that can happen in this country. The Government is considering the restricting of imports of foodstuffs in a certain category—[Interruptions]—so that the people may produce more. That will be an inducement to produce more.

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(උප ජනාධිපතිතුමාගේ අවුරුද්ද)

(Mr. Deputy Speaker)

The hon. Member might co-operate with me because one Member from the Opposition who wishes to speak says he would not take more than ten minutes.

වෛද්‍යාචාර්ය නාගනාතන්

(දොරාඳුරු නාගනාතන්)

(Dr. Naganathan)

In one minute I will finish, Sir.

Therefore, I hope my Friends of the Opposition will not become mere pedagogues, mere spouters of facts which they do not understand, undigested facts which they pour out to the people, and which are not correct. They must understand what they are reading. Then they will understand that this Government, the National Government, stands for progress. We are a progressive Government, first in unity next in national development, and in a couple of years time you will see the benefits. We are not able to wave a magic wand and produce results overnight. They, on the other side, have been in office for ten years and could not do anything and they expect results from us overnight.

With patience and with great resolve we will make this land of Lanka a happier place to live in for our children and our children's children.

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

අ. හා. 6.50

කේ. ඩී. ඩී. පෙරේරා මයා. (බණ්ඩාරගම)

(නිරු. කේ. ඩී. ඩී. පෙරේරා—බණ්ඩාරගම)

(Mr. K. D. D. Perera—Bandaragama)

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, රාජ්‍ය සහ කථාව ගැන වූ ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ මෙම විවාදයේදී ආණ්ඩු පක්ෂයෙන් කරන ලද කථා දෙස බැලීම මේ මා ළඟ තිබෙන පත්තරේ පළ වී ඇති ප්‍රවෘත්තියෙහි ඇත්තක් තිබෙන බව පෙනී යනවා. මම දැන් ඒ ප්‍රවෘත්තිය කියවන්නම් :

“1965 පසුව පිස්සෝ වැඩි වෙති—රට පුරාම රෝගීන් තනන්ට වෙයි—1965 මාර්තු මාසයෙන් පසුව ලංකාවේ පිස්සු වැටෙන්නන්ගේ සංඛ්‍යාව ශීඝ්‍රයෙන් ඉහළ යන බවත් අංශොඩ මානසික රෝගීන් සිටින සිහි මොලේ ඇති උදවිය පවසති.”

ප්‍රවෘත්තියේ මෙසේත් සඳහන් වෙනවා :

“පසුගිය අවුරුද්දේ පිස්සන් වැඩි වීමට හේතු වී ඇත්තේ දේශපාලනය, රැකියා සහ ප්‍රශ්නය, කාමුක අපරාධ බවද වෛද්‍යවරු ප්‍රකාශ කරති.”

මේ ප්‍රවෘත්තියේ ඇත්තක් තිබෙන බව ආණ්ඩු පක්ෂයෙන් කෙරුණු කථා ගැන කල්පනා කරන විට අපට පෙනී යනවා. තල්ලුරිහි ගරු මන්ත්‍රීතුමා පමණක් නොව බෙලිඅත්තේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් කථා කෙළේ ගෙදර සිටින ගැහැණු උදවිය අතර පවතින රණ්ඩුවක ආකාරයෙනුයි. බැණ ගත්තා මිස රාජ්‍ය සහ කථාව ගැන වැදගත් අදහසක් කළ බවක් මට නම් වැටහුණේ නැහැ.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, රාජ්‍ය සහ කථාවේ සඳහන් නොවුණු දෙයක් ගැන වචන ස්වල්පයක් කථා කරන්නට මා බලාපොරොත්තු වෙනවා. ජීවන වියදුම ගැන රාජ්‍ය සහ කථාවේ සඳහන් වී නැහැ. ඒ අතර වෙනදා කේශර සිංහ යකු වගේ කථා කරන රාජ්‍ය ඇමතිතුමා අද දින කථා කෙළේ අහිංසක බැටළු පැටවකු වගෙයි. අහිංසක බැටළු පැටවකු වගේ වචන ස්වල්පයක් කථා කොට, ඒ පැත්තටත් නැතිව මේ පැත්තටත් නැතිව ඇඟ බේරාගෙන වාඩි වුණා. ජීවන වියදුම් ප්‍රශ්නයන් රැකියා සහ ප්‍රශ්න

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

[කේ. ඩී. ඩී. පෙරේරා මයා.]

යන් කොයි ආණ්ඩුවලටත් මුහුණ පාත්තට සිදු වන බව එතුමා කීවා. ජීවන වියදම් ප්‍රශ්නය කලින් පැවති ආණ්ඩුවටත් තිබුණු බවත් මේ ආණ්ඩුවටත් තිබෙන බවත් ප්‍රකාශ කළා. පිටරටවල ජීවන වියදම ගැන කල්පනා කර බලන විට මේ රටේ එම ප්‍රශ්නය ඒ තරම් බැරැරුම් නොවන බවත් සඳහන් කළා. එතුමාගේ කථාව නම් බොහොම සාධාරණයි. නමුත් මහජන වේදිකාවට ගියවිට ඔය විධියට කථා කරන්නේ නැහැ. “අපට බලය දුන්නොත් අප මේ රට ස්වර්ගයක් බවට පත් කරනවා” යනුවෙනුයි, වේදිකාවේදී ප්‍රකාශ කරන්නේ.

“කප්රුක පහළ වී හරියට අවුරුද්දයි” යනුවෙන් දහනායක ඇමතිතුමා ප්‍රකාශ කර තිබෙන බව මා ලග තිබෙන මේ පත්තරේ පළ වී ඇති ප්‍රවෘත්තියෙන් පෙනී යනවා :

“ගත වූ අවුරුද්ද තුළ පමණ කැමිබිම් රෙදි පිළි ලාභ වූ හා පහසුවෙන් ලබාගත හැකි අවුරුද්දක් ගත වූ විසිපස් වසර තුළම තමා නුදුටු බව භාල්ලේ මාගාල්ලේ පැවති රැස්වීමකදී ස්වදේශ කටයුතු භාර ඇමති ආචාර්ය වි. දහනායක මහතා පැවසීය.”

එතුමා මෙසේ කියා තිබෙන්නේ කසාද බඳින්නට පෙරයි. එතුමා පෝරුවේ නැග සිටිද්දී ගත් පිංතූරයක් අද පත්තරයක පළ වී තිබෙනවා මා දැක්කා. දහනායක ඇමතිතුමාගේ කථාව දෙස බැලූවාම පාර්ලිමේන්තුවේදී කියන දේට භාත් පසින්ම වෙනස් දෙයක් පිටත ඇති මහජන වේදිකාවලදී කියන බව පෙනී යනවා. “රැකිරක්ෂා ප්‍රශ්නය සම්පූර්ණයෙන්ම විසඳා, ජීවන වියදම සම්පූර්ණයෙන්ම පහත දමනවා” යනුවෙන් මහජන වේදිකාවලදී කියනත් මෙහිදී කියන්නේ ඊට වෙනස් දෙයක්. පසුගිය කාලයේදී එතුමා අමුඛ ලේන්සු ගැන කළ

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

ප්‍රකාශයක් හැන්සාඩ් චාර්තාවේ පළ වී තිබෙනවා. 1963-64 විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත ගැන කථා කරගෙන යමින් එතුමා මෙසේ කියා තිබෙනවා :

“...වැල්ලවත්තේ මෝලෙන් බඩු බෙදා හැරීම කරන්නේ. 1963 ජනවාරි මාසයේ ශත 30 ට තිබුණු අමුඛ ලේන්සුව ජුලි මාසයේ ශත 75 දක්වා වැඩි කළා. මේවා නොවෙයිද අද වෙනිදවසේ අපේ රටේ සිද්ද වෙන දේවල්.? මෙය ඇස් ඉදිරිපිට මිනි මරනවා වගේ නොවේද? ”— [නිල වාර්තාව, 1963 අගෝස්තු 12 ; කා. 52, නි. 1580.]

දැන් දහනායක ඇමතිතුමා අමුඛ ගසන්නේ ටෙරලින්ටලින්දැයි ප්‍රශ්න කරන්නට කැමතියි. සමහර විට දැන් ටෙරලින්ටලින් අමුඛ ගසනවා ඇති. ඉස්සර නම් අමුඛ ගසන විධිය ගෙවල සිටින උදවියට බලාගන්න පුළුවන්කමක් තිබුණේ නැහැ. නමුත් දැන් ටෙලිවිෂන් යන්ත්‍ර දෙන්නට යන නිසා දහනායක ඇමතිතුමා අමුඛ ගසාගෙන පාර්ලිමේන්තුවට එන හැටි ගෙදර සිටිද්දීම බලාගන්නට පුළුවනි. රෙදි මිල පාලනය ගැන මම වචනයක් දෙකක් කියන්නට ඕනැ. පසුගිය දවස්වල අමුඛ නැත කියා, රෙදි මිල පාලනය කළාය කියා ඇමතිවරුන් කෑ ගැහුව. මේ ආණ්ඩුවේ ප්‍රතිපත්ති අනුව රෙදි බෙදා හැරීම සම්බන්ධ නීති රීති ටිකක් තද කළාට පසුව ඇති වී තිබෙන තත්ත්වය මොකක්ද කියා අපි බලමු. දුප්පත් මිනිස්සු ටෙරලිං අඳින්න යන්නේ නැ. ඔවුන් අඳින්නේ චිත්ත රෙදි. පැබරික් චිත්ත රෙදි යාරයක් කලින් තිබුණේ රු. 1.45 ට, රු. 1.55 ට. දැන් ඒ වර්ගයේ රෙදි යාරයක් රු. 2.12 යි. කලින් 1.30 ට තිබුණු පොප් ලින් යාරයක් දැන් රු. 2.12 යි. වොයිල් සැටින් යාරයක් කලින් 1.75 යි, දැන් 2.12 යි. ඉන්දියන් ටසෝ කලින් 1.90 යි ; දැන් 2.12 යි. රුසියන් සුදු රෙදි කලින් 1.40 යි, දැන් 1.98 යි. වොයිල්

අභ්‍යන්තරකාරකුමාගේ කථාව :

සාරියක් කලින් රු. 13.50 ට තිබුණි. දැන් 19.50 යි. පිණිමා යාරයක් කලින් රු. 2 යි. දැන් රු. 2.31 යි. රෙදි මිල අඩුකළාය කියන මේ ආණ්ඩුවෙන් රෙදි වලට ලබා තිබෙන දසාව ඕකයි.

එපමණක් නොවෙයි, මේ රටේ ගොවියට තැන දෙනවාය කියා ගරු අගමැතිතුමා ගුවන් විදුලියෙන් ලොකු කථාවක් කරනවා මා අහගෙන හිටියි. ගම්පලට ගිහින්, ගොවියා ආරක්ෂා කරනවාය, ගොවියට තැන දෙනවාය කියා එතුමා කිව්ව. “ගොවි සක්විති” තේරුවද “සක්විති ගොවිය” තේරුවද මම දන්නේ නැ. මේ ගැනත් මම වචනයක් කියන්නට ඕනෑ. ගොවීන්ට වුවමනා කරන පෝර වර්ග බෙදා හැරීම විශේෂයෙන්ම ආණ්ඩුවට අයිති කාරණයක්. මේ ගැන මම කරුණු එකක් දෙකක් පෙන්වා දෙන්නම්. විශේෂයෙන් ගොවීන්ට වුවමනා කරන පෝර වර්ග ලබා ගැනීමට මේ ආණ්ඩුව විසින් සලසා තිබෙන පහසුකම් ගැන මතක් කරන්නට ඕනෑ. කලින් “ඇමෝනියම් සල්පේට්” නොම්මර 1 පෝර හොණ්ඩරයක් රු. 7.70 කට ලබා ගන්නට ගොවීන්ට පුළුවන්කම තිබුණි. නමුත් අද ඒ පෝර වර්ගය හොණ්ඩරයක් රු. 13ක් වී තිබෙනවා. “මියුරියේට් ඔප් පොටෑෂ්” හොණ්ඩරයක් එදා රු. 8.45යි. අද රු. 16යි. මේ ආණ්ඩුවෙන් ගොවියට ලැබී තිබෙන සහනාධාර මේ විධියයි.

ඊළඟට සාමාන්‍ය මහජනයාගේ ප්‍රයෝජනය සඳහා වුවමනා කරන ද්‍රව්‍ය සම්බන්ධයෙන් අද තිබෙන තත්ත්වය ගැන බලමු. ලොරි කාරයෝ වයර් ගන්න විධියක් නැති නිසා බඩු අදින්න පිළිවෙලක් නැතිව සිටිනවා. එක කොම්පෑනියකට පමණක් ලක්ෂ 52ක වයර් ගෙන්වන්නට මේ ආණ්ඩුව ඉඩ දෙනවා. නමුත් වයර් එකක්

ස්තූති යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය

ගන්න නැ. බිලක් මාර්කට් මිලට නම් ලොරි වයර් ඕනෑතරම් පිටකොටුවෙන් ලබා ගන්නට පුළුවනි. ලොරි වයර් එකක පාලන මිල රුපියල් හය සිය ගණනයි. නමුත් පිටකොටුවේ අද ඒවා විකුණන්නේ රුපියල් 1,200 ගණනෙනි. මට වුවමනා වී සි.බබ්ලිව්. එකෙන් වයර් එකක් ගන්න ඉල්ලුව. නමුත් ලැබුණේ නැ. නමුත් වැඩි ගාණට ගන්න ඕනෑතරම් වයර් තිබෙනවා පිටකොටුවේ.

ඒ විතරක් නොවෙයි. සිංහල වෙළෙන්දන්ට—විශේෂයෙන්ම සිංහල බෙහෙත් බඩු වෙළෙන්දන්ට—අද ලොකු තර්ජනයකට මුහුණ පාන්නට සිදු වී තිබෙනවා. පොඩි කසායක් කිරා ගන්නට යන දුප් පත් ගම්වැසියකුට අඩු ගණනේ රුපියල් දෙකක්වත් නැතිව කසායක් කිරා ගන්න බැ. ඇතැම් බෙහෙත් වර්ගවල ගණන් මා පෙන්වා දෙන්නම්. ඉස්සර රුපියල් 5 ට තිබුණු බිංකොහොඹ රාත්තල අද රුපියල් 10 යි. 1.50ට තිබුණු සිරිතේක්කු රාත්තල අද රු. 12යි. රු. 4 ට තිබුණු නිප්පිලි රාත්තල අද රු. 12යි. තල තෙල් ටින් එකක් රු. 35 ට තිබුණි. දැන් රු. 80යි. රුපියල් 90ට තිබුණ අබතෙල් දැන් රු. 260යි. මේ විධියට කල්පනා කර බලන විට අද සිංහල වෙද මහත්මයකුට බෙහෙත් ගැලියක් අඹරා ගන්න බැරි තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙන බව පෙනී යනවා. අද තමුත්තාන් සෙලා වේදිකාවලට නැගී. මේ රටට කප් රුකක් පහළ වුණාය, රුකිරක්ෂා ප්‍රශ්නය සම්පූර්ණයෙන්ම විසඳුවාය කියා කෑ ගහනවා. ශ්‍රමදාන ව්‍යාපාරයෙහි යෙදී වල් පැළ නෙළුවායයි කියන ශිෂ්‍යයින් විකක් නිදහස් වතුරයට ගෙන්වාගෙන ගරු අගමැතිතුමා ඔවුන් ඉදිරියට ගිහින් ලොකු කථාවක් කළා. මේ සම්බන්ධයෙන් මා එකක් කිව යුතුව තිබෙනවා. අප කිසියම්

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

සිංහලයේ ස්වදේශික භූමිමාලිකා

[කෝ. ඩී. ඩී. පෙරේරා මයා.]

දෙයක් සම්බන්ධයෙන් පාඨශාලාවලට සම්බන්ධ වුණොත් දේශපාලනය කරනවය කියා අපට වෝදනා කරනව. නමුත් ගරු අගමැතිතුමා එදා මේ ලමයින්ගේ රැස්වීමට ගිහින් තියෙන්නෙ කොළ පාට කබායක් ඇදගෙන, කොළ පාට කැප් එකක් දමාගෙන. විනය ආරක්ෂා කරන්නත් දේශපාලනයෙන් තොරව ඉන්නත් අනුශාසනා කරන මේ රජයේ නායකයා වන ගරු අගමැතිතුමා කොළ පාට කබායක් ඇදගෙන කොළ පාට කැප් එකක් දමාගෙන අප ඉදිරියට ඇවිත් සිටියාය කියා සමහර ලමයින්ගත් ගුරුවරුන් මා සමග කිව්ව. දේශපාලනය කරන්නට එපායයි අපට කියන උදවියම අප කොළඹට ගෙන්නා අපට දේශපාලනය පුහුණු කළාය කියා සමහර ගුරුවරුන් මා සමග කිව්ව. ඒක ලොකු වරදක් බව ගුරුවරුන් මා සමග මතක් කළ නිසයි මා මේ කැණය මතු කළේ.

තවත් කාරණයක් ගරු අගමැතිතුමාට මතක් කරන්නට ඕනැ. අගමැතිතුමා කිව්ව, වැඩි මිලට බඩු විකුණන පිටකොටුවේ ලොකු වෙළඳුන් අල්ලන්නට බොහොම අමාරු වුණත්, සාක්ෂි තිබෙන නිසා සුළු වෙළඳුන් අල්ලා ගැනීම පහසුයි කියා. තමුත්තාත්සේ කල්පනා කරන්න, එක් කෝටි දස ලක්ෂයක ජනගහනයක් සිටින මේ ලංකාවේ අගමැති හැටියට මේ රටේ වැඩි මිලට බඩු විකුණන ලොකු වෙළඳුන් අල්ල ගන්නට තමුත්තාත්සේට බලයක් තැනිනම් බලතල ලබාගන්න නීතිරීති පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කරන්න. ඒ වගේම ඒ සඳහා අපේ සහයෝගය ඉල්ලන සෑම අවස්ථාවකදීම අපි ඒ සහයෝගය දෙන්නට සූදානම්.

එකල්හි වේලාව අ. හා. 7 මුහුණත් කටයුතු
අත්සිටවා විමර්ශය කල් තබන ලදි.

එකින් සිට විවෘතය 1966 ජූලි 19 වැනි අඟහරුවාද,
පවත් වනු ලැබේ.

அப்பொழுது பி.ப. 7 மணியாகிவிட்டவே சபையின் நடவடிக்கைகள் இடை நிறுத்தப்பட்டு விவாதம் ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

1966, ஜூலை 19 ல் ஆம் திகதி செவ்வாய்க் கிழமை விவாதம் மீள ஆரம்பமாகும்.

It being 7 P.M., Business was interrupted, and the Debate stood adjourned.

Debate to be resumed on Tuesday 19th July 1966.

කල් නැවීම

ஒத்திவைப்பு

ADJOURNMENT

සෞභ්‍යාව ඉදිරිපත් කරන ලදීන් ප්‍රශ්නය
සහතිමුඛ කරන ලදී :

“මන්ත්‍රී මණ්ඩලය දැන් කල් තැබිය යුතුය”.—
[ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

“ சபை இப்பொழுது ஒத்திவைக்கப்பெறுமாக ”.—
[கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன] எனும் பிரேரணை
பிரேரிக்கப்பட்டு, வினா எடுத்தியம்பப்பெற்றது.

Motion made, and Question proposed,
 "That the House do now adjourn".—
 [The Hon. J. R. Jayewardene].

බර්තෘචි සොයිසා මයා.

(திரு. பெர்னாட் சொய்சா)

(Mr. Bernard Soysa)

Mr. Deputy Speaker, I have given notice to the Hon. Minister of Labour that I wish to raise the question of the bank strike on the Adjournment.

Before I proceed to state what I have to say, I must take this opportunity through you to salute the strikers who with considerable manifestation of solidarity have heroically conducted a struggle for 76 days at National and Grindlays Bank. I also salute the other bank employees who enter upon the fourteenth day of their strike tomorrow.

The questions around which these strikes have occurred are already fairly well known. But what agitates us at the moment is the inability of the Minister and the Government, even after the intervention of the Hon. Prime Minister, to achieve a satisfactory formula on the basis of which the strike could be honourably settled.

The issue as it has been so far posed before the public both officially and by the employer hides certain facts which must not be hidden.

The first is that there was a unilateral decision on the part of an employer to make certain changes in regard to the salary structure of bank employees on the eve of the discussion of a collective agreement.

There was also an attempt unilaterally on the part of an employer to change the grading system of employees, also at the time when discussions in regard to a collective agreement were about to take place.

What is worse is that there was a deliberate attempt on the part of an employer to victimize those who were loyal to the union. There was an attempt to promote certain persons to higher posts which had been improperly, if not unlawfully, created because they were prepared to resign from the union. In other words, the whole question of making a promotion within the bank was made conditional on a trotted-out theory of executive grades to compel certain officers to resign from the Bank Employees' Union.

Now, this is a very filthy state of affairs and not the kind of practice on the part of an employer that we can tolerate for a moment.

Quite rightly, the Minister of Labour intervened in this matter and a certain formula was arrived at proposed by the Minister himself which, let it not be forgotten, it was the employer who rejected.

Now, Sir, after that there was an attempt again to bring the parties together by the Minister and a certain formula was tentatively decided upon—I do not say agreed upon—

which the employer was to put to their principals in Britain and the union was to place before its Executive Committee.

It was after the discussions that it became manifest that the entire terms of that agreement had been drawn in bad faith by the employer, that the proposal was made in absolute bad faith by the employer, and that the five points of that formula had been devised in order to enable them to go behind the spirit of the agreement that the Minister sought to achieve in order to effect their change in the salary structure and to enforce their principles of promotion over and above the Union's wishes and the Minister's wishes.

It is in the context of that background that this dispute must be considered. It is having a very, very deleterious effect on the economy and it has created hardships in certain quarters. That is not denied.

But we have to see that justice is done in this matter to these employees who are struggling heroically. They are not conducting a frivolous struggle. They have taken these issues very seriously. They are a very powerful section of the intelligentsia of this country, the members of that union; and they have embarked on this strike with a due sense of responsibility. They have the same love for this country as anybody else and it is in the context of their desire to further and protect the rights of trade unionists also that they are in this struggle today. Let us, therefore, in the context of that background examine the new formula that has been put forward by the Hon. Minister for a settlement of the strike, namely, that he is going to appoint a commission to inquire

[බර්නාඩ් සොයිසා මයා.]

into the criteria of promotion within the grades of employees of the commercial banks.

That is too general a phrase. What is in fact in dispute and what began this entire struggle was that question of certain promotions made by the National and Grindlays Bank where three officers who were senior, who were more suitable in the opinion of the union—but who were certainly senior on any objective criteria—were denied their promotion and six others were chosen by the bank without any reference or any respect being paid to any known principles of advancement, for the purpose of filling certain new posts that they had created.

That was the cause of the dispute and there can be no point in having a commission of inquiry unless within the terms of reference of that commission you also include this particular matter in dispute.

I understand that it was as a result of the parleys this formula was devised by the Hon. Minister of appointing a commission, and in the parleys that took place between the union and the Hon. Minister, as a compromise, it was suggested that this could be included in the preamble. That is, the terms of reference would run as follows: "Whereas a dispute has arisen in regard to such and such matters between the National and Grindlays Bank and the Bank Employees' Union, the Hon. Minister appoints a commission to inquire into the criteria of promotion". In other words, the matter of inquiry still remains, despite the preamble, the general terms of the criteria of promotion and nothing else. That is not satisfactory.

Why is it that the bank is unable

to agree to an investigation by an impartial commission appointed by the Hon. Minister of its conduct in this particular matter in dispute, namely, the advancement of the six officers concerned the refusal to promote the three officers mentioned by the union and the attempt made by the bank to retire a supervisor on the basis that they have, as they allege, abolished the grade of supervisor in the bank's service? Those are matters in regard to which the bank employees allege bad faith. They are matters which the bank, for the purpose of clearing themselves, should be willing to have investigated. Why is it that they are unwilling to do so?

I am glad that the Hon. Prime Minister intervened in this matter and tried to use his good offices in order to bring about a settlement. I am glad that the Hon. Minister has been taking such an interest in this matter. But there is also a matter in regard to which one must express regret, and that is this. When you appoint a commission and say, "I am going to lay down the following terms", and those terms are not satisfactory from the point of view of the union, and it is made public thereafter that it is the union that said, "We are not satisfied with the terms of reference of the commission that you appointed", in the eyes of the public the union is made out to be at fault, whereas in fact the reluctance of the Hon. Minister to include the specific question at issue in regard to the National and Grindlays Bank as one of the matters to be inquired into by the commission is due to the fact that Mr. Barrington of the bank has refused to agree to allow that. There is the person who is sabotaging every effort that is being made by the union and by the Government to settle this strike.

கல் வுலிம்

கல் வுலிம்

That is why I ask: in the interests of the bank employees, in the interests of national honour, are we going to allow ourselves to be dictated to by a set of people in London who decide that their subordinates in this country shall not bow their heads to this Government? We have our disputes with this Government, we are opposed to this Government, we seek the downfall of this Government, but as long as it is the Government of the day we are also bound to defend the honour of the Government before the world. That is the position. We are not prepared to allow any persons in England, any financiers in England sitting in cushy comfort there, to dictate terms to the Government of this country, and I say that it is incumbent upon the Hon. Prime Minister and the Hon. Minister of Labour to defend the national honour of this country, apart from the question of the bank employees, by telling Mr. Barrington where he gets off.

Mr. Deputy Speaker, I have spoken with some degree of vehemence on this matter because it is a vital question. Everybody recognizes that it is a matter of importance. I want to make this appeal finally to the Hon. Prime Minister and the Hon. Minister of Labour. The union is prepared to go to voluntary arbitration. Why is it that the bank will not agree to that? Voluntary arbitration means that the arbitrators shall be chosen with the consent of both sides. Why is it that the bank is unwilling to go to voluntary arbitration? Why is it that they cannot have this matter investigated if they feel that their hands are clean?

I say that some formula can be found which will bring within the scope of this commission of inquiry the particular matter in dispute in

regard to National and Grindlays Bank. That is the only basis on which this matter can be satisfactorily settled. I appeal to the Hon. Prime Minister and the Hon. Minister of Labour, whatever may be the good intentions of the Hon. Prime Minister, whatever may be the subjective intentions of the Government, to get away from this position—a position which implies that the Government of this country is allowing itself to be browbeaten by the principals of National and Grindlays Bank. I make this appeal in all seriousness. If the principle of voluntary arbitration offered by the union cannot be implemented even at this stage, the Government should take steps to include within the terms of reference of the commission of inquiry, and not merely in the preamble, an investigation into the specific question in dispute in regard to National and Grindlays Bank.

டி. ஸா. 7.13

செ. பி. பி. மொகமேட் (கல்கட்டி, டி.கி. சி.பி. ஸி. கி.பி. கி.பி.)

(கெளரவ எம். எச். முகம்மது—தொழில், தொழிற்சாலை, வீடமைப்பு அமைச்சர்)

(The Hon. M. H. Mohamed—Minister of Labour, Employment and Housing)

I am glad that the hon. Joint Member for Colombo South has taken an interest in this matter. I am also very happy that he appreciates the efforts the Hon. Prime Minister and I have made to bring about a settlement of this strike. I take one objection. I object to the statement that he made that this Government is guided or intimidated by one Mr. Barrington. I can assure the hon. Member that this Government cannot be dictated to by the management or by the union.

This Government is going into this matter very carefully. I have had several conferences. After hearing

කල් තැබීම

කල් තැබීම

[ශ්‍රී එම්. එම්. මොහමඩ්]

the hon. Third Member for Colombo Central (Mr. Keuneman) I thought I should, in the course of my speech in the Debate on the Throne Speech, deal at length with the steps that have been taken to settle this strike.

I do not want to go into the pros and cons of this case here, but I should like to say, in fairness to the management of the bank, that they have conceded to a great extent. The union, too, was very reasonable. To settle a strike, however, both sides must compromise. It is only then that a settlement is possible. When they bring personalities into the discussions, then compromise becomes difficult. Unfortunately, personalities have come into this particular issue and it has become more a prestige fight than a trade union dispute.

The formula that the Hon. Prime Minister suggested earlier was a very reasonable one. The matter was gone into by my officers with the union from two o'clock in the afternoon. There was a certain dispute which they could not satisfactorily explain to the union. They came and met me. From 3 o'clock till 9.15 p.m. I had discussions with the management and the union. I say that there was agreement on the part of the management with—and the union accepted in principle—the proposal made by the Hon. Prime Minister. They wanted certain amendments to be made and with a lot of persuasion I extracted the consent of the management. They agreed after a long discussion and I thought that there would be no general strike after that. They said that they will place this matter for ratification before the executive committee. Well, Sir, I was shocked when I heard at 11 o'clock, after the negotiating committee had agreed tentatively to certain proposals, which had been further amended by them, that the executive committee and the rank and file had rejected them. It came as a shock to me.

Well, then, after that long discussion we had—we had several other discussions—I suggested to the Prime Minister at a conference that we should appoint a commission to go into this question of criteria in the matter of promotion. Unfortunately, when these appointments were made by the National and Grindlays Bank there was no criteria or procedure that had been agreed to by the union and the management. The management felt that they had the unfettered right to promote anybody they wanted. The question of criteria had not been settled because there was no fixed procedure. So, the management had appointed these six people to get over the difficulty, they said earlier—I have got the records here—that they were not interested in the six appointments already made and that they were not going to interfere with them as they had already agreed to them. Then three posts were later created. They had no vacancies but still they created these posts. The bank showed its *bona fides* by creating these three posts and we therefore decided that the bank and the union should immediately negotiate to lay down the procedure or the criteria in that regard and that after that these vacancies should be filled. It was a very, very reasonable proposition if these three people whom the union says had been overlooked unreasonably. If they came within the criteria they would automatically have been selected. If the union says that these three people have a legitimate claim, and that they have been overlooked, then they should accept the Prime Minister's proposals. If there were some criteria and procedure laid down, then at least in the future it would have benefited all the banks, not only the National and Grindlays Bank—but the entire commercial banks in this country. At the moment there is no criteria or procedure with regard to promotions. It would have been a real victory for the union if they had accepted this proposal.—[Interruption] Three people had been overlooked; that was the dispute. They

கீழ் வந்தது

say that three people had been overlooked and that the bank had promoted three people using its own powers, and rights.

பெர்னாட் சோய்ஸா அவர்.

(திரு. பெர்னாட் சோய்ஸா)

(Mr. Bernard Soysa)

Interfering with the salary structure.

கீழ் வந்தது.

(திரு. பெர்னாட் சோய்ஸா)

(The Hon. M. H. Mohamed)

There is no question of salary structure. The issue here is not that. They say six people have been overlooked. That is the dispute

பெர்னாட் சோய்ஸா அவர்.

(திரு. பெர்னாட் சோய்ஸா)

(Mr. Bernard Soysa)

They abolished the grade of supervisor.

கீழ் வந்தது.

(திரு. பெர்னாட் சோய்ஸா)

(The Hon. M. H. Mohamed)

That is not an issue here; at no time was that made an issue. The dispute really was in regard to promotions and we went into the matter fully. We wanted to give the opportunity to the union so that they could decide on some procedure. They said that they could not reach agreement because there was a deadlock. The union said that the sole criterion for promotion should be seniority, that seniority shall be the sole criterion for promotion.

Well, Sir, in fairness to any employer that was not a reasonable request. Thus there was a deadlock and we had to do something. There was the question of criterion to be settled.

பெர்னாட் சோய்ஸா அவர்.

(திரு. பெர்னாட் சோய்ஸா)

(Mr. Bernard Soysa)

What is the principle in the Public Service?

கீழ் வந்தது

கீழ் வந்தது.

(திரு. பெர்னாட் சோய்ஸா)

(The Hon. M. H. Mohamed)

I, as Minister of Labour, welcome collective agreement. It is very necessary so far as industrial peace is concerned. We should encourage such collective agreements as far as possible if we want industrial peace in this country. I hope the hon. Joint Member for Colombo South (Mr. Bernard Soysa) will agree. As Minister, I said it is very necessary. There was a deadlock and therefore I suggested to the Prime Minister to appoint a Commission to go into this matter. For the information of this House I should like to read the proposal. It says—

“Consequent on the Ceylon Bank Employees’ Union calling a general strike on the 5th July 1966 as a protest against the promotion of 6 clerical employees of the National & Grindlay’s Bank to posts of Assistant Officer without due consideration being given to the claims of 3 of its senior members and before agreement could be reached on the promotion procedure and criteria which were to form a part of the Collective Agreement then under negotiation with the Commercial Banks Association, since all attempts by the Government at a settlement of the strike by conciliation have been unsuccessful, the Government considers that a fair and just basis for a settlement of the strike should be as follows.”

This gives an opportunity to the union, if it thinks that these three people have been overlooked to place this matter before the commissioner. If they make out a case no reasonable commissioner will refuse it. How can any commissioner lay down criteria without going into the procedure which has existed earlier in the bank? Can any reasonable commissioner—[Interruption].

பெர்னாட் சோய்ஸா அவர்.

(திரு. பெர்னாட் சோய்ஸா)

(Mr. Bernard Soysa)

Why does the bank object to this particular dispute being investigated?—[Interruption].

கல் நுலிம்

செரு சி. சி. மொகமெதி

(கௌரவ எம். எச். முகம்மது)

(The Hon. M. H. Mohamed)

Unfortunately there is no agreement. They say, "We have gone through all the procedure; we have followed seniority and taken everything into account." Let us not bluff the people any more.—[Interruption].

"2. The National and Grindlays Bank Ltd., to create three posts of Assistant Officer. These three posts will not be filled till the criteria and the procedure for promotions are determined.

3. As the procedure for filling vacancies to Assistant Officer or equivalent rank from the clerical grades appears to vary in the different Banks, and there has been some misgiving as to whether satisfactory agreement could be reached on this matter for inclusion in the Collective Agreement, which was under discussion between the Commercial Banks' Association and the Ceylon Bank Employees' Union, a one-man Commission to be appointed by His Excellency the Governor-General to make recommendations regarding the procedure to be followed and the principal criteria to be taken into account by management in exercising its discretion when making promotions from clerical grades to Assistant Officer or equivalent rank."

நீல டி அல்விஸ் (பத்தேகம)

(திரு. நீல டி அல்விஸ்—பத்தேகம)

(Mr. Neal de Alwis—Baddegama)

The Government is appointing all kinds of commissions to investigate all sorts of things. Why cannot—

நியோජන කමාතායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

Order, please!

செரு சி. சி. மொகமெதி

(கௌரவ எம். எச். முகம்மது)

(The Hon. M. H. Mohamed)

"4. The Commission will submit its report within two months of its appointment.

5. The National and Grindlays Bank Ltd., and the Ceylon Bank Employees' Union will, for the purpose of the three posts of Assistant Officer created by the National and Grindlays Bank Ltd., being filled, accept the recommendations of the Commissioner, and the management will, with effect from the date of the Commissioner's report, make these appointments."

Now what more can I do?

கல் நுலிம்

பெர்னாட் சோய்சா மஹ.

(திரு. பெர்னாட் சோய்சா)

(Mr. Bernard Soysa)

Why are you afraid of having the dispute investigated?—[Interruption].

செரு சி. சி. மொகமெதி

(கௌரவ எம். எச். முகம்மது)

(The Hon. M. H. Mohamed)

If you want to investigate a dispute it should be referred to compulsory arbitration. A board of arbitrators is the only body that can go into these matters. A dispute cannot be investigated by a commission when there is separate machinery for this purpose.

பெர்னாட் சோய்சா மஹ.

(திரு. பெர்னாட் சோய்சா)

(Mr. Bernard Soysa)

You have even appointed commissions of inquiry to investigate matters which are matters for a court of law.—[Interruption].

செரு சி. சி. மொகமெதி

(கௌரவ எம். எச். முகம்மது)

(The Hon. M. H. Mohamed)

There is different machinery available. Let us make use of that machinery. The union is fighting for these three people in the National and Grindlays Bank. They must consider the fact that this proposal would give benefits to all bank clerks.—[Interruption]. They will get an opportunity to place the case of these six people before the commission. No commission is unreasonable. If they want to prove that the management had acted *mala fide* they can go before the commission.

பெர்னாட் சோய்சா மஹ.

(திரு. பெர்னாட் சோய்சா)

(Mr. Bernard Soysa)

Why is the bank unwilling to have this dispute investigated.—[Interruption].

செரு மன்திரிவரேசன்

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

Have a voluntary arbitration.

கல் துணிவ

சுரு. சி. சி. மொகமது

(கௌரவ எம். எச். முகம்மது)

(The Hon. M. H. Mohamed)

There is no agreement.

The bank says that there was no collective agreement between the union and themselves.

By the way, we appointed an authorized officer—[Interruption]. That stage was over. In my speech tomorrow I hope to deal with the entire case. After listening to the speech of the hon. Third Member for Colombo Central the other day I wish to deal with the steps I have taken in this matter. We are going into the matter very carefully. This Government will act reasonably; it will not take any sides.—[Interruption]. I can assure you that I have never taken any sides in this matter. Everything will be done to bring this to an amicable settlement.

அ. ஓ. 7.27

சுரு. டி. டி. சேனநாயக்க

(கௌரவ டட்ளி சேனநாயக்க)

(The Hon. Dudley Senanayake)

Since the Hon. Minister has made a very full statement I do not want to say more than a few words on this matter, and that too because I too had something to do with some of these negotiations.

I must assure the hon. Member for Colombo South that it was not a case of being browbeaten by employers or their management, because, there was a similar case at Whittal Bousteads where the authorized officer had held with the employees. Then I got them up and told them that they must abide by the decision given by the authorized officer although they argued and showed me that the reasoning was illogical. In this case, because the hon. Member spoke about voluntary arbitration, I should like to tell him that there was an authorized officer's report. This authorized officer held with the employers. So, there was that difficulty.

கல் துணிவ

பெர்னாட் சோய்ஸா மஹா.

(திரு. பெர்னாட் சோய்சா)

(Mr. Bernard Soysa)

That is one stage of conciliation; but you can have voluntary arbitration on a semi-judicial level.

சுரு. டி. டி. சேனநாயக்க

(கௌரவ டட்ளி சேனநாயக்க)

(The Hon. Dudley Senanayake)

The whole issue was whether the management should have no right whatsoever about promotions. I told them that as the Head of the Government I cannot concede that right, because, the next thing will be that the Government will have no right over its own employees. Seniority is not the sole criterion; seniority is the main factor, but that is not the sole factor.

பெர்னாட் சோய்ஸா மஹா.

(திரு. பெர்னாட் சோய்சா)

(Mr. Bernard Soysa)

I have no time to explain.

சுரு. டி. டி. சேனநாயக்க

(கௌரவ டட்ளி சேனநாயக்க)

(The Hon. Dudley Senanayake)

I also have no time to reply. In Government Service seniority is one of the main factors but not the sole factor for promotion. If I am going to compel employers to a certain course of action as regards their employees I must be ready to concede that to the employees of the government. Does the hon. Member ask that I should concede that right?

பெர்னாட் சோய்ஸா மஹா.

(திரு. பெர்னாட் சோய்சா)

(Mr. Bernard Soysa)

Concede what is conceded in the Public Service.

சுரு. டி. டி. சேனநாயக்க

(கௌரவ டட்ளி சேனநாயக்க)

(The Hon. Dudley Senanayake)

What is conceded in the Public Service is the ultimate right of the management or employer as regards promotions.

சுரு மன்றிவரஸென்

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

No.

சுரு டிட்லி ஸேனானாயக்க

(கௌரவ டட்ளி சேனானாயக்க)

(The Hon. Dudley Senanayake)

Of course, we are doing it daily.

பெர்னாட் சோய்சா மஸா.

(திரு. பெர்னாட் சோய்சா)

(Mr. Bernard Soysa)

Now you are doing it.

சுரு டிட்லி ஸேனானாயக்க

(கௌரவ டட்ளி சேனானாயக்க)

(The Hon. Dudley Senanayake)

You did it when you were in the Coalition Government. In every case the senior member did not get promotion.

பெர்னாட் சோய்சா மஸா.

(திரு. பெர்னாட் சோய்சா)

(Mr. Bernard Soysa)

No. That is not true.

சுரு டிட்லி ஸேனானாயக்க

(கௌரவ டட்ளி சேனானாயக்க)

(The Hon. Dudley Senanayake)

Surely, seniority was not the sole factor and the only factor in promotion. We are having any amount of cases ; under many Governments we have had cases of senior people being overlooked and others chosen. I think the case of the Commissioner of Labour himself is one such instance. So, if I enforce such a criterion on an employer I must be ready to grant it to Government employees.

ஏகல்சி வேலுவ டி. ஸா. 7.30 லுயென், நியோஜீத மனிடலயனுலா விசின் பூசினய நோவிமெசா மன்றி மனிடலய கல் துலிம லே.

மன்றி மனிடலய டீவ அனுதுலுவ, டிடி டின ஸஸா ஸமீமனிய அனுல, 1966 ஜூலி 19 வன டிஸ்ட்ரிக்டு பூ. ஸா. 10 வன நென் கல் கியேய.

அப்போது பி. ப. 7.30 மணியாகிவிடவே உப சபா நாயகர் அவர்கள் வினா விடுக்காமலேயே சபையை ஒத்திவைத்தார்கள்.

அதன்படி, சபை இன்றைய அதனது தீர்மானத்துக் கியைய, 1966, ஜூலை 19 செவ்வாய்க்கிழமை மு. ப. 10 மணிவரை ஒத்திவைக்கப்பெற்றது.

And it being 7.30 P.M., MR. DEPUTY SPEAKER adjourned the House without Question put.

Adjourned accordingly until 10 A.M. on Tuesday, 19th July 1966, pursuant to the Resolution of the House this Day.

முகவு இடம் : இடம் வேறே தீர்மானம் பற்றி அருகிலே இவ் இடம் 12ம் மாதம்
 ரூ. 32.00. அருகிலே பின்பு மாதம் ரூ. 35.00. இவ் 6 மாதம் இவ் இடம்
 பின்பு 30. இவ் இடம் 45. இடம், இவ் இடம் இவ் இடம், இவ் இடம்
 இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம்

மாதம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம்
 இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம்
 இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம் இவ் இடம்

Subscriptions : 12 months commencing from month following date of payment
 Rs. 32.00 (uncorrected copies Rs. 35.00). Half rates for 6 months. Each part
 30 cents, by post 45 cents, payable in advance to the SUPERINTENDENT,
 GOVERNMENT PUBLICATIONS BUREAU, P. O. Box, 500, Colombo 1.